

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CENK
KAYAKUŞ

Çıplak ve
Kadınlar
Arasında
bir öykü
kitabı

"Her gün yeni bir macera gibi başlar ama yaşanan her şey çoğunlukla tekdüzedir ve hemen hepsi hayal kırıklığı ile biter. Bazen gün boyunca yeni insanlar tanırırsınız, onlarla ve yarattıkları şeylerle zaman geçirirsiniz, farklı yerlere gidersiniz ve her an bir şeyler olacakmış gibi gelir ama günün sonunda, ta uykunuzun geldiği o istemsiz âna kadar hiçbir şey olmaz. Hayat bir film, kitap ya da tiyatro oyunu değildir çünkü. Çok daha ısıltısız, çok daha plânsız ve çok daha acımasızdır. Ondan yine de keyif alırsınız çünkü bir şeylerin olacağına dair umudumuz vardır. Bu umudu tamamen kaybetmiş olanlar ya intihar ederler ya da benim gibi bir alkolik olurlar."

...

Cenk Kayakuş, bu defa tarzının oldukça dışında bir eserle okuyucularının karşısına çıkıyor. Kadın düşkünü alkolik bir yazarın gözünden, günümüz metropol yaşantısını, iş hayatını, sosyal düzeni, varoluş sorununu ve en çok da kadın-erkek ilişkilerini cesurca irdelediği, tam on altı sıra dışı öyküden oluşan bu öykü kitabında aslında bize tek bir hikâye anlatıyor. Diğer bir deyişle tek bir yaşamdan on altı farklı macera sunuyor. Kimisi yaz kadar sıcak, kimisi bira kadar soğuk, ama hepsi asabi, memnuniyetsiz, çıplak ve biraz da kirli.

Eğer kalabalık bir şehirde yaşıyorsanız, bu kitapta kendi hayatınıza ait çok şey bulacaksınız.

₺12,50

www.altinbilek yayinlari.com

altın bilek yayınları
edebiyat • öykü

9 786055 831783

www.cenkayakus.com

facebook.com/altinbilek yayinlari

twitter.com/altinbilek yayinlari

CENK KAYAKUŞ

**ÇIPLAK VE KADINLAR
ARASINDA**

Genel Yayın No:102
Türk Edebiyatı Kitaplığı: 23

Çıplak ve Kadınlar Arasında

© Cenk Kayakuş, 2014
© Altın Bilek Yayınları, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Altın Bilek Yayınları"na aittir.
Her hakkı saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı
izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayınlar Genel Koordinatörü İlker Balkan
Dizi Editörü Emel Balkan
Son Okuma Çağla Songül Baş
Kapak Tasarımı Cenk Kayakuş
Tasarım ve Uygulama Altın Bilek Yayınları
Baskı Kenan Yenigüven Matbaası
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No:210
Davutpaşa – Zeytinburnu İstanbul
Matbaa Sertifika No: 11952
Yayınevi Sertifika No 23274

Birinci Basım Kasım 2014, İstanbul (2000 adet)

ISBN 978-605-5831-78-3

ALTIN BİLEK YAYINLARI
Taksim, İstiklal Cad. Zambak Sok. No:12/4 Beyoğlu İstanbul
Tel: 0212 292 18 80 Faks: 0212 292 18 60
web: www.altinbilekyayinlari.com
e-posta: info@altinbilekyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

CENK KAYAKUŞ

Çıplak ve Kadınlar

Arasında

-ÖYKÜ-

altın bilek

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YAYINLARI

Yazarın yayınevimizden çıkan kltapları

Av
Saplantı
Kara Güneş
Piri Reis'in Sırrı
Çıplak ve Kadınlar Arasında

CENK KAYAKUŞ

1986 yılında İzmir’de doğdu. İzmir Ekonomi Üniversitesi Reklamcılık ve Halkla İlişkiler mezunu olan yazar, on yılı aşkın süredir edebiyat ile ilgileniyor ve bugüne kadar dört roman kaleme aldı. 2008 yılında piyasaya çıkan ilk romanı Av’ın ardından kendine özgü bir okur kitlesi elde ederek, 2012 yılındaki ikinci romanı Saplantı ve hemen arkasından gelen Kara Güneş adlı bir diğer romanıyla Türkiye’de macera romancılığına farklı bir boyut kazandırdı. Cenk Kayakuş’un, Şubat 2014’te okurlarla buluşan dördüncü romanı Piri Reis’in Sırrı ise Osmanlı tarihinin gölgede kalmış efsane denizcisinin hayatındaki önemli noktaları ele alarak, gerçeğe kurgunun başarılı bir harmanını sunuyor.

Yarattığı Hakan Geda karakterini merkeze alarak oluşturduğu katmanlı, aksiyon kurguların yanında yazar ilk defa tarzının oldukça dışına çıkarak, otobiyografik izler taşıyan bir öykü kitabı ile okuyucularının karşısına geçti.

ÇIPLAK VE KADINLAR ARASINDA

**Bu kitabın tüm kadın kahramanlarına,
hayatıma girdikleri ve gerçekleri hayallerle
buluşturمامa yardımcı oldukları için...**

“Dışarda vahşı bir dünya, evler huzursuz
Arkadaşlar hep sıkıntılı, dostluklar donmuş
Yaşayan bir şey var burada hâlâ
Bir bütünün parçaları olmuşuz
Biz artık yaşamayan insanlar
İstanbul’a ait olduk.”

Yavuz Çetin

ASANSÖR

BACAKLARINA BAKIYORDUM. KISA eteğinin altından birer ok gibi fırlayan ve topuklu ayakkabılarına kadar inen mermer birer sütun gibiydi ikisi de. Üst üste binmişlerdi. Üstteki bacağı belli belirsiz sallıyordu. Tam önümde oturuyordu.

“Her gün içiyor musun Cem?” diye sordu.

Gözlerimi bacaklarından zorla kopardım ve yüzüne baktım. “Evet,” dedim.

“Ne kadar?”

“Yedi sekiz bira ve birkaç duble viski.”

“Birkaç duble ne kadar ediyor?” diye sordu.

“Bir şişe kadar,” dedim. Doublelerim biraz boldu bu ara. Yalnız başıma içerken, bardağı bazen yarısına kadar doldurduğum oluyordu.

“Bu biraz fazla değil mi?”

“Bilmem. Öyle mi sence?”

“Bu kişisel bir yargı değil Cem. Alkolizm düzenli ve artan oranda içki tüketme alışkanlığıdır. Alkolik olmanın sadece iki kuralı var ve anladığım kadarıyla sen ikisini de sağlıyorsun.”

Omuz silktim. "İnsan alışkanlıklarını kanıksıyor. Zaten yaşlanmak gibi bir niyetim yok benim. Yaşlılığımın sıkıcı olacağını düşünüyorum."

"İçkiye ara vermeyi denedin mi hiç?"

"Bir süredir hayır."

"Niçin her gün içiyorsun peki? Neden tek bir gün bile al-kole ara vermek istemiyorsun?"

Bunu biraz düşündüm. Aslında cevabı biliyordum. Ama zihnimdaki her korkuyu burada anlatacak zamanım yoktu. "Sanırım delirmekten korktuğum için," dedim.

"Delirmekten mi?" diye sordu ve kaşlarını kaldırdı. Bu söylediğime şaşırmış gibiydi.

"Evet," dedim. "Delirmekten... Kafayı yemekten çok korkuyorum."

"Neden böyle bir endişe içindesin peki?"

Gözlerinin içine baktım. Şahane gözleri vardı. Biraz zor-
lasa sizi bakışlarıyla bayıltabilirdi. Elimle sol tarafımda duran pencereyi işaret ettim. Pencerenin dışında caddenin gürültüsü duyuluyordu. Motor sesleri, insan sesleri ve durmadan çalan araba kornaları... Boğuk ve kakofonik bir senfoni gibiydi. Şehir orkestrası.

"Dışarıdaki tüm şu gürültü yüzünden," dedim. "O gürültünün içinde mutlu olmamı sağlayacak hiçbir şey yok artık. Senin var mı?"

Tam bir şey söyleyecekti ki dayanamayıp lafı ağzına tıktım. "Eğer dışarıdaki tüm bu gürültüyü öylece kabul edip de mutlu olduğunu iddia edeceksen, kusura bakma ama sana inanmam mümkün değil."

Söylemek üzere olduğu kelimeyi yutup kaşlarını kaldırdı.

"Çünkü," diye devam ettim ona. "Dışarıda, tüm o gürültünün içinde hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyor. Her şey eksik orada. Anlıyor musun?"

Bunları dedikten sonra yattığım yerden yan gözle ona baktım. Defterine bir şeyler yazıyordu.

“İnsan olmanın zorluğu bizim için iyi ile kötü olanı ayırt edebilmemizde yatar,” dedi ve defterinden başını kaldırıp tek-
rar bana baktı.

“Bunu inkâr etmedim,” dedim.

“Hayatımızda sorumluluk aldığımız pek çok şey var Cem. Ve her gün onlarca karar vermek zorunda kalıyoruz. Bazı kararlarımız ise hayatımızı baştan aşağı değiştiriyor. Sen de bu şehirde yaşamayı seçtin ve bu gibi büyük kararlar kendi içle-
rinde büyük zorluklar taşırlar. Bu günlerde bazı şeyler senin üstünde yoğun bir baskı kuruyor. Yolunda gitmeyen her şey insanlara olan güvensizliğini pekiştiriyor. Bunun farkındasın.”

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Böyle anlarda daha çok yazmayı deneyebilirsin mesela. İyi bir yazarsın. Kitaplarına baktığımda, içini o sayfalara dök-
tüğünü rahatlıkla görebiliyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“Bu konuda samimiyim. Okuması heyecan verici şeyler ve üzerlerinde daha fazla durmanı hak ediyorlar. En son ne zaman bir şey yazdın?”

“Beş ya da altı ay önce.”

“Uzun zaman olmuş. Bu konuda daha fazla çabalamalı-
sın.”

“Kolay değil bu,” dedim. “Yani her istediğinde yazmak kolay değil. Dur banyoyu ovayım, deyip de banyoyu ovma-
ya kalkışmaya benzemiyor. Hazır hissetmen lâzım. Sıçmak gibi daha çok.”

“Anlıyorum. Ama ben yine de yazmanı istiyorum.”

“Bu aralar yazacak bir şey bulamıyorum.”

“Bana *yazma* sürecinden bahsetmek ister misin peki? Nasıl başlıyorsun mesela?”

Beyaz tavana baktım bir süre ve “Bir şeyler içtiğimde,” dedim.

“Sadece o zaman mı?”

“Evet, sanırım.”

“Başka bir yolu daha olmalı,” dedi. “Bunu içmeden yapan yığınla yazar olduğuna göre...”

Bir kere daha baktım tavana. “Bir de seviştikten sonra.”

“Nasıl?”

“Boşaldıktan sonra eğer sızacak kadar bitkin değilsem, yaktan kalkıp yazıyorum. Ama bu pek sık olmaz.”

Dizginlemeye çalıştığı bir gülümsemeye başını öne eğdi ve birkaç kelime daha yazdı not defterine. O anda defteri elinden kapıp odanın diğer köşesine kaçmayı düşündüm. Bütün cevapları oraya işaretliyordu ama bana hiçbirini söylemiyordu. Saklıyordu cevapları benden. Böylece her hafta paramı almayı sürdürüyordu.

“Yazmak istediğin konu nasıl ortaya çıkıyor peki?” diye sordu. “Ne hissediyorsun?”

Biraz düşündüm ve “Tiksinti,” dedim.

“Tiksinti mi?”

“Evet.”

“Belirli bir şeye karşı duyduğun bir tiksinti mi bu?”

Derin bir iç geçirdim. Sıkılmışım artık bu sorulardan. Tavana baktım tekrar. Tavan da bana bakıyordu sanki. Bembeyaz, dipsiz bir boşluk gibiydi.

“Cem?”

Tam üç aydır her hafta buraya geliyordum ve hâlâ tek yaptığım şey aptal saptal bir ton soru sormaktı. *Babanla olan ilişkiden bahseder misin? O öldüğünde ne hissettin? Sokağa çıktığında insanlar hakkında ne düşünüyorsun? Belki de daha çok yapmalısın bunu, ne dersin? Kedin var mı? Ciddi misin? Ne oldu? Peki yeni bir kedi almayı düşünüyor musun? Sosyal hayatın ne durumda bu aralar? Alkolle aran nasıl? Kaç duble dedin? Alkolik olduğunu söyleyebilir misin peki? Dışarı sık çıkıyor musun? Demek bir kız arkadaşın vardı? Öyle mi? Demek onun da adı Arzu'ydu? Demek ona âşıktın? Demek o hayatında en çok güvendiğin insandı? Kaç senedir birlikteydiniz? Evliliği hiç düşündünüz mü? Hayır mı? Sahi yeni*

romanın ne zaman çıkacaktı? Okumaz olur muyum? Gözlerin kan çanağına dönmüş, gece hiç uyumadın mı? Kâbus mu gördün? Neredesin? Uçak inişe mi geçti dedin? O ne demek? Uçaklardan korkar mısın ki? Hâlâ çok mu içiyorsun? Kız arkadaşınla aranız neden bozuldu? Kötü müydü? Onu hiç aldattın mı? Hiç tatile çıktınız mı? Hayır mı dedin? Sürprizlerden hoşlanır mıydı? Demek öyle? Peki seks hayatınız nasıldı? Nasıl sevişiyorsun? Sert mi davranırsın, yumuşak mı? En sevdiğin pozisyon hangisi? Herhangi bir fetişin var mı? Ayrılmanızda kendini suçlu hissediyor musun? Seni o mu bıraktı? Özlüyor musun onu? Gürültü rahatsız mı etti? Camı kapatalım istersen? İmza günün ne zaman? Yeri gelmişken söylesene, nasıl başlıyorsun yazmaya? Bana yazma sürecinden bahsetmek ister misin? Nasıl? Neden tiksinti duyuyorsun? Cem?

Cevap vermemi beklerken bacaklarını indirdi. Altındaki mini eteğin birkaç santim daha yukarı sıyrılmasını önemsemeden, diğer bacağını üste alarak, tekrar bacak bacak üstüne attı. Yan gözle ona baktım. Gözlerine, omuzları ve göğüslerine... Giderek aşağı indim. Gözlerim yine bacaklarına ulaştı ve orada takılı kaldı. Arzu ettim o bacakları. Pürüzsüzdüler. O kadar pürüzsüzdüler ki bugüne kadar ağdayla bile işleri olmamış gibiydi. Aralarında olmak istedim. Eteğin derinliklerine doğru giden o karanlık vadiye süzölmek istedim. Bir erkeğin en huzurlu olduğı yerdir orası. Bacak Arası Vadisi. Hepimizin dünyaya adım attığı kutsal kapı... Koyu renk otukların arasına gizlenmiş gizli bir geçit vardı orada. Bir kadınla sevişirken çoğı zaman geldiğimiz yere geri dönmek için kapıyı zorluyormuşuz gibi gelir bana. Bunun için olsa gerek, birileriyle sevişip durma isteğimiz. Bir kadının içine, yeni bir yaşam oluşturma içgüdüsünden çok, geldiğimiz karanlığa geri dönmek için girmek istiyoruz sanki.

Bu sırada elindeki deftere birkaç not daha aldı. Sustuğum zaman bile not alıyordu.

Ne yazdığını çok merak ettim.

Gözlerime bakıyordu ama sonra bakışları bacaklarıma kadar indi ve orada takılıp kaldı. Bacaklarım gözlerimden daha mı çekici?

Ya da bunun gibi bir şey belki...

Benim hakkımda neler düşünüyordu acaba? Defterine aldığı notlarda başka neler vardı? O defteri ele geçirmek için yeni romanımın tüm telifini gözden çıkarabilirdim.

Benimle sevişmek istediğinden eminim... Sürekli bacaklarıma bakıyor. Beni arzuluyor. Sadece güzellik peşinde mi? Yoksa zekâ da mı işin içinde?

Bir kadına güvenmesi ve ona kendini tamamen teslim edebilmesi zaman alıyor. Ama ona bağlandığı zaman, bu bağlılık sonsuza kadar devam edebilir.

Kadınları seviyor ama yine de evlilik aklının ucundan bile geçmiyor. Belki de tüm gezegene evlenmenin gereksizliğini ispatlamak peşindedir.

Psikologum Arzu otuzlu yaşlarının başındaydı. Evliydi. Seksi ve güzeldi. Bacaklarının dışında elleri ve boynu da hari-kaydı. Dudakları o kadar kırmızıydı ki bir damla bile ruj sürmesine gerek yoktu. Dış görünüşüne hiç çaba harcamasa da sizi ilk görüşte etkileyebilirdi. Tıpkı adı gibi, diye düşünmüş-tüm onu ilk gördüğümde, arzu uyandırıyordu. Üstelik kariyerinde de önemli bir yerlere gelmişti. Oldukça genç olmasına rağmen başarıyı ta gırtlığından yakalamıştı. Sanırım onunla sevişmek istiyordum. Onunla sevişmek, onunla uyumak ve uyandığımda da kokusunu içime çekmek istiyordum ve bu olasılığı gözlerinin içinde bir yerlerde gördüğüm için her hafta inatla buraya gelmeyi sürdürüyordum.

Ne yalan söyleyeyim, evli olması bile umrumda değildi. Kız arkadaşım olan Arzu'yla ayrıldığımızdan beri kimseyle tutkulu bir şekilde sevişmiyordum. Dokuz ay olmuştu. Son gecemizi de pek hatırlamıyorum, çünkü çok içmiştik ve kafamız kıyaktı. Öyle olmasa da değişen pek bir şey olmazdı gerçi. Zaman oldukça acımasız ve iliklerimize kadar hissettiklerimizi bile büyük bir hızla silik bir rüyaya dönüştürüyor.

Psikoloğum olan Arzu ise kafamdan geçen bu düşünceleri bilmeden, hiçbir şeye aldırmadan sandalyesinde oturmuş, sessizce beni dinliyordu. Karşısında sadece sıradan bir hastadan ibarettim ne de olsa. Sadece işini yapmaya çalışan, beni dinleyen ve karşılığında paramı alan profesyonel bir psikologdu o. Bu yüzden beni sadece bir hasta olarak kabul ediyordu. Yine de beni nasıl bulduğunu merak ediyordum. Sonuçta her insan gibi duyguları olmalıydı. Ve benim hakkımda bazı fikirleri vardı. Defteri ilişti gözüme. Aldığı notları merak ettim. Sayfalar dolusu şey yazmıştı oraya. Benimle ilgili notlardı hepsi. Defteri elinden alıp kaçma fikri bir kere daha aklıma düştü.

Vazgeçtim.

Neyse...

Belirli bir şeye karşı tiksinti duyup duymadığımı sormuştu sanırım. Omuz silktim ve "Bilmiyorum," dedim.

Birkaç not daha aldı.

"Tek bildiğim," diye devam ettim. "Bu akşam seninle yemeğe çıkmak istediğim."

Yine dudaklarını hafifçe geren gülümsemesini dizginledi. Sonra yüzüme baktı. "Kusura bakma Cem," dedi. "Hastalarım ile çıkamam. Bunu daha önce de konuşmuştuk."

"Hasta olduğumu kim söyledi? Beni dinlemen için sana para ödüyorum sadece."

"O anlamda hasta olduğumu söylemedim. Sadece sana yardımcı olmaya çalıştığım bir sürecin ortasındayız."

“Çok güzel bir yer biliyorum. Nişantaşı’nda.”

“Üzgünüm,” dedi.

“Ben de üzüldüm,” dedim. Sonra bir kez daha bacaklarına baktım ve bir kez daha aralarında olmayı istedim. Anlaşılan o ki bu şimdilik imkânsızdı. Onunla aramızda sert bir duvar örülüydü.

“Arzu ile ne durumdasınız?” diye sordu.

Her zamanki gibi küçük bir iç geçirdim ismini duyunca.

Onunla aynı isimde bir psikolog bulmam bir tesadüf müydü, yoksa kaderin bir oyunu mu bilmiyorum. Ama sırf ismiyle bile bana onu hatırlattığı için minnettardım.

“Görüşmüyoruz,” dedim.

“Ne kadar oldu?”

“Bilmiyorum. Ama uzun bir süre oldu.”

“Onu hiç aramadın mı?”

“Bu sefer hayır.”

Gerçekten uzun süre olmuştu. Artık aramaya bile cesaretim yoktu onu. Özlüyordum ama.

Dört sene önce, henüz kitaplarım fazla satmıyorken, kiramı ödemek için çalışmaya başladığım küçük bir reklam ajansında tanışmıştık Arzu’yla. Ben yaratıcı ekipte reklam yazarlığı yapıyordum. O da müşteri temsilcisiydi. Sık sık odasına uğramaya başladığım zamanlarda işlerin bu raddeye gelebileceğini asla düşünmezdim. Ama herhangi bir raddeye gelebileceğini düşünmediğimiz işler bazen hayatımızın bir parçası haline gelebiliyor.

Çok geçmeden ajanstaki muhabbetimiz koyulaşmıştı. Mesaiden sonra birlikte yemek yemeye başladık. Bir gece de bara gidip içkinin dibine vurduk. Sevimli bir yüzü ve harika bir vücudu vardı. Her şeyden konuştuk o akşam ve o gece âşık oldum ona. Sonra beni evine davet etti. Kabul ettim. Bir taksiye atlayıp Şişli’deki evine gittik. Ben salonda beklerken sessizce odasına geçti. Eşofmanlarını üstüne geçirip mutfağa girdiğinde hâlâ salondaydım. Bekledim. İkimize de birer kahve

yaptı ben beklerken. Sevmezdim kahveyi. Yine de içtim. O gece ayakları çıplaktı ve bugün bile en çok bu ayrıntıyı hatırlıyorum. O akşam küçük bir yürüyüşe başlamıştık onunla. Çabuk vazgeçeceğini o gün tahmin etmeliydim sanırım. Çünkü her ilişki bir dağa tırmanmaya benzer. Yamaçlarda başlayan kısa gezinti, çok geçmeden yerini eşsiz bir manzaraya bırakır ve sonra yol birden çetinleşir.

O gecenin üstünden yıllar geçti. Şimdi de bu modern, deri kaplı psikolog sedyesinde boylu boyunca yatıyordum işte. Tekrar Arzu'nun bacaklarına baktım, kısa bir an için, çünkü beni o anda tek mutlu eden şey onlardı.

Ve, "Kadınlar," dedi Arzu. "Erkeklerden çok şey istiyor gibi görünebilirler Cem. Ama tek istedikleri şey bağlılıktır."

Bunu dediği anda bakışlarımı bacaklarından kopardım, yeşil gözlerine çevirdim ve histerik bir biçimde güldüm sadece. Hiçbir şey yokmuş gibi.

Bağlılık...

Alay ettiğimi anladı ama hiçbir şey demedi. Sadece soran gözlerle baktı bana. Ne geçiyor aklından, der gibiydi.

"Boşver," dedim. "Sadece senin gibi düşünmüyorum."

"Nasıl düşünüyorsun peki?"

"Kadınlar her zaman daha fazlasını isterler," dedim. "Çünkü biz erkekler hep daha azını veririz."

"Onu aramayı sürdür," dedi Arzu. "Eğer sesini duymayı istiyorsan bunu yap Cem. İleride pişman olacağın şeyler, bugün yapmaya cesaret ettiklerinden korkup da yapmadıkların olacak çünkü. Bütün keşkelerin, yaşlandığında başının belası olacaklar."

Bir nehirde sürüklendiğimi hayal ettim o anda. Dalgalar dört bir yanımda patlıyor ve her biri beni boğuyordu. Mücadele etmekte zorlanıyordum. Tutunacak hiçbir şey yoktu ve dalgalar ardı ardına vuruyordu.

"Bir çocuğum olsaydı," dedim. "İyi bir baba olurdum. Tüm

vaktimi sürekli onunla geçirirdim. Ama kadınlar için çekilmez bir kişiliğim var. Artık otuz beş yaşındayım ve bunu kabul ediyorum."

"Aksine, kadınlar senin gibi adamları çekici bulur," dedi.

İster istemez yine bacaklarına baktım. "Nasıl?"

"Çünkü sen bir yazarsın."

"Yani?"

"Bir yuva kurucu olarak her kadın, hayat hakkında etraflica düşünen erkekleri sever. Düşünen birine sahip olmak güven verir onlara. Ve yazarlar her konuda düşünmek zorundadırlar. Senin gibi..."

"Sadece Arzu'yu özlüyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi.

Sustum bu defa.

Tam yeni bir soru soracaktı ki, birden saatine baktı. Birkaç saniye o şekilde durdu. Ardından yüzünü ekşiterek bana döndü.

Anlamıştım. Seans bitmişti.

"Kusura bakma," dedi omuzlarını kaldırarak. "Bu haftalık bu kadar. Bir sonraki ziyaretçim çoktan gelmiştir. Onu bekletmeyeyim."

Karşımda duran o büyülu bacaklar toparlanmıştı şimdi birden. Bir an için iç çamaşırı karşıma çıktı. Kırmızı, dantelli bir külot giymişti Arzu. Defterini kapatıp yavaşça ayağa kalktı. Eteği dizlerinin hemen üzerine kadar inmişti bir anda. Artık her şey tüm cazibesini yitirmişti. Tüm dünya bir anda siyah-beyaz oldu.

Ben de uzandığım deri koltukta önce doğruldum ve gözlerinin içine bir süre bakarak durdum. O da bana baktı. San ki bir şey dememi bekliyordu. Hiçbir şey demedim. Yavaşça ayağa kalktım ve ona gülümsedim. "Haftaya yine aynı saatte görüşüyoruz öyleyse? Değil mi?"

O da gülümsedi bana. "Aynen öyle. Haftaya yine aynı saatte."

Ceketimi ve atkımı askıdan aldım. Ben üstümü giyerken o da masasının başına geçmişti. Ahşap, şık bir masaydı bu. Üstünde deri bir yazı altlığı, birkaç dosya, son model bir dizüstü bilgisayar, antika bir telefon ve kalemlik vardı. Bir köşede de Afrika kabilelerinden birine aitmiş gibi görünen küçük bir biblo duruyordu. Uzun suratlı, ahşap bir adam figürüydü. Odanın diğer tarafında duran büyük kitaplıktaki fotoğrafından gördüğüm kadarıyla kocasına benziyordu figür. Acaba kocasına yaptığı bir *vudu* büyüü için mi kullanıyor, diye düşündüm. İğneler batırıp duruyor olmasın bu figüre? Kocasına? Neden olmasın? Batıl inançlar hiç ummadığınız kişilerde bile kendini gösterebiliyor. İnsanoğlunun komik dramına bir kanıt daha. Benim psikoloğum da neden onlardan biri olmasın?

“Hoşça kal,” dedim ve odadan çıktım. Arkamdan bir şeyler daha söyledi ama kapıyı hemen kapattığım için tam duymadım ne söylediğini.

Bazen gereğinden erken kapatırım kapıları. Sonra pişman olurum, ama kapıyı tekrar açmak da yakışık almaz. Geçen zaman, gelen zamanın altında kaybolur.

Koridorda hızlı adımlarla yürüyüp asansörün bulunduğu yere geldim. Genç bir kadın bekliyordu asansörün önünde. Benim geldiğimi görünce şöyle bir baktı ve tekrar önüne döndü. Bu katta sizi görenler tedirgin oluyorlardı sanki. Bir akıl hastanesinin bahçesine adım atmış gibi hissediyorlardı sanırım. Halbuki ben deli değildim. Deli olan onlardı. Çok azı dışında, geri kalan herkes... Yaşadıkları tekdüze hayatın tekdüze seslerinden başka ses çıkarmadıkları için özellikle deli olmayı hak ediyorlardı.

Ya da korkaktılar belki. Aynı şey değil mi ikisi de? İnsan korktuğu için delirir. Korkuyla önce çaresizleşir, paranoyaklaşır, hissettiği paranoyaklık hastalık derecesini aştıktan sonra da delirmekten başka çaresi kalmaz. Bazıları ise asla kafayı yemezler. Asıl dehşet bence onların karşısında duruyor. Gören

gözler kör olmadığımıza bizi hemen inandırıyor ne de olsa.

Asansör beşinci kattan ağır ağır iniyordu. Yanımdaki kadına ve bana zamanı zindan edercesine yavaş iniyordu. Hayatımızdan hiçbir şey çalmıyormuş gibi iniyordu. Asansörü beklerken yan gözle kıza baktım. Kumral saçlı ve yirmili yaşlarının ortalarındaydı. Oldukça güzeldi. Hafif bir makyaj yapmıştı ve kendini birilerine beğendirmek istercesine şık giyinmişti. Muhtemelen bir iş toplantısına, erkek arkadaşıyla buluşmaya ya da yeni bir erkekle tanışma olanağının olduğu bir yere gidiyordu.

Asansör üçüncü kata geldi ve orada çakılı kaldı. Bir süre bekledik. Üst kattan gülüşmeler ve boğuk konuşmalar geliyordu. Sol ayağımı yere vurmaya başladım. Gülüşmeler kahkahaya döndü. Sinirlenmişim. Ne diye bekletirlerdi ki asansörü? Hafif hafif ısıklık çalmaya ve durumu umursamamaya çalıştım. Fakat ben ısıklık çalmaya başladığım anda kadın daha da tedirginleşmişti sanki. Davranışlarında değişen bir şey yoktu, sadece bekliyordu ama üstüne serpilen tedirginliği hissettim. Hislerim kuvvetlidir. Ayrıca insanları iyi gözlemlerim... Omuzlarını belli belirsiz dikleştirmiş, ayaklarını toplamıştı sanki birden. Belki de bir şeyler söylesem rahatlardı.

“Komşularınız her zaman böyle bencil mi?” diye sordum. Bunu söylerken topuklarım üzerinde hafifçe ona doğru dönmüştüm bir karşılık versin diye. Bana bakmadı. Hatta sessiz kalmayı seçti.

Tam ümidimi yitirdiğim sırada yavaşça bana doğru döndü. “Asansör de bir şey mi? Çoğu dünyayı bile kendi malı sanıyor burada.”

Bir anda koca bir gülümseme yerleşmişti yüzüme. Neyse ki lafı der demez önüne döndüğü için bu salak gülümsemeyi görmemişti.

“Ne yazık ki öyle,” dedim ciddileşerek. “Aslında hiçbir şeye sahip olmadığımızı ne zaman anlıyoruz, gerçekten merak ediyorum.”

Üçüncü kattakilerin nihayet asansörle işleri bitmişti. Boşalan kabin kısa sürede bizim olduğumuz kata indi. Otomatik kapı açıldı ve kız, içinde Bach çalan ısıltılı kabine zarif bir adım attı. Eli kontrol paneline gitti ve olduğu yerde duran bana ancak o zaman baktı. "Gelmiyor musunuz?"

"Geliyorum," dedim ve ben de asansöre adım attım.

"Siz zemin kata mı iniyorsunuz?"

"Evet."

Asansörün kapısı kapandı.

"Ben en üst kata çıkıyorum da."

"Öyle mi?"

"Evet. Sorun olur mu?"

"Yo hayır, olmaz tabii."

Beşinci ve binadaki son katın düğmesine bastı. "Peki o zaman. Merdivenle iniyordum ama kulaklığımı unuttuğumu fark ettim. Tekrar eve çıkıp onu almam gerekiyor."

Gülümsedim. "Ben de sık sık yaparım bunu. Kulaklığımı orada burada unuturum yani... Gider yenisini alırım ve sonra eskisi, giydiğimi bile hatırlamadığım bir ceketin cebinden çıkar."

Çok konuştuğumu fark ettim. Dudaklarını aşağı büktü ve beni anladığını belirterek başını salladı. Başka da bir tepki vermedi. Bu sırada asansörün kapısı kapandı ve yukarı çıkmaya başladık. Gergin ve kısa bir yolculuktu. Tanımadığınız biriyle kapalı bir alanda beklemek zorunda olmak her zaman zordur zaten. Hemen hiç hareket etmez, normalde yaptığınız şeyleri yapmazsınız. Osuruğunuz gelse bile, onu ne yapıp edip götünüzde tutmanız gerekir. Zorlarsınız kendinizi ve hayata karşı samimi davranmazsınız.

Kimse davranmaz.

Beşinci kata geldik. Kapı açıldı. Asansörden çıktı. Evinin kapısı hemen karşıdaydı. Hızlı hareketlerle anahtarlarını çıkardı ve kapıyı açtı.

"Sizi bekliyorum," dedim, asansörün kapısını elimle tutarken.

Bana doğru döndü. "Yo, zahmet etmeyin lütfen. İnin siz, yoksa az önce kızdığımız şeyi başkalarına yapıyor olacağız."

O anda öylece kalakaldım. Haklıydı. Yine de onu bırakmak istemiyordum ama asansörü kulaklığını alsın diye tutmak da saçma olacaktı. Özellikle de az önce öyle hararetli bir biçimde söylendikten sonra...

"İnsan olmak böyle bir şey işte," dedim sakın bir şekilde. "Başkalarına yaptıkları için kızarken, yüzümüz hiç kızarmadan aynı şeyleri biz onlara yapıyoruz."

Beni duydu mu bilmiyorum, çünkü eve girmişti. Hiçbir şey demedi. Aralık sokak kapısından küçük bir portmanto ve üzerine asılı fıstık yeşili bir mont görünüyordu. Manzara oldukça renkliydi. Kadın ruhuna özgü bir daireydi diyebilirim. Yalnız yaşadığını tahmin ettim.

Kapıyı tutmaya ve içeriye gözetlemeye devam ettim.

Otuz saniye sonra kapıda belirdi. Hızlıca sokak kapısını kilitledi ve tekrar asansöre bindi. "Teşekkür ederim. Size zahmet oldu."

"Ne demek," dedim. Ve ardından da tıpkı ona hizmet eden bir yaver gibi zemin kat düğmesine bastım.

Bana bakmıyordu artık. Bense yan gözle ona bakıp duruyordum. En sonunda dayanamadım ve o elindeki kulaklıkla ileri geri oynarken kulaklığı işaret ettim.

"Ee, ne dinleyeceksiniz onunla?"

"Bilmem," dedi. "Buna yolda karar veriyorum. Aklıma ne eserse..."

Sustum. Üçüncü kattaydık.

"Siz ne dinliyorsunuz?" diye sordu.

"Yavuz Çetin'i severim."

Dudaklarını büzdü. "Tanımıyorum kendisini."

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Adam muhteşem bir gitaristti ve öyle de öldü. İntiharının üzerinden yıllar geçtiği hâlde pek kimse tanıımıyordu onu. Boğaziçi Köprüsü'nden kendini neden attığını anlamak zor değildi.

Satılık adını verdiği son albümünü ilk dinlediğimde onu kendime hayli yakın hissetmiştim. O da bu yakınlığı kurmak için çabalamıştı belki de. Ama ne yazık ki toplumları yaşadıkları lanete inandırmak zordu ve bunu yapmaya başladığınızda, hemen herkes yanınızda durmaktan kaçıyordu. En sonunda da yalnız kalıyordunuz. Yavuz da benim gibi bir münzeviydi ve müziği benim için çok fazla anlam ifade ediyordu.

Asansör zemin kata doğru hızla inerken bir anda sarsılarak durdu ve kabin ışıkları bir an için yanıp söndü. Artık hareket etmiyorduk.

“Ne oluyor?” diye sordu bana bakarak.

Omuz silktim ve zemin kat düğmesine birkaç kere bastım. Hiç tepki vermedi asansör.

“Sanırım asansörde kaldık,” dedim.

“Düğmelerin hiçbirini çalışmıyor mu?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. Birkaç düğmeye daha bastım. Aşağı, yukarı ve tekrar aşağı...

Sıkıntıyla ayaklarını yere vurdu ve saatine baktı. “Geç kalıyorum zaten ya... Uff...”

Düğmelere birkaç kez daha basıp durdum. Ardından da son çare olarak alarm düğmesine uzun uzun bastım. Boğuk ve kısık bir uğultu, asansör boşluğundan tüm apartmana yayıldı.

Ona doğru döndüm. “Neyse ki alarm çalışıyor.”

“Sesi çok az ama. Bunu kim duyacak?”

“Sanırım beklemekten başka çaremiz yok.”

“Ne zaman biri bu alarmı duyar sence?”

“Bilmem,” dedim. “Daha önce hiç asansörde kalmadım. Ayrıca burada yaşayan sensin.”

Tuşları bir kere daha yokladım.

Hiçbir tuş yanıt vermedi. O da öyle...

Yapacak bir şey yoktu. Zemine oturup beklemeye başla-

dım. O da karşıma oturdu. On dakika geçti ama gelen giden yoktu. Ne arasında kaldığımız iki katta, ne de asansör boşluğunda bir ses duyuluyordu. Kimse bizimle iletişim falan da kurmaya çalışmamıştı. Alarma birkaç kere daha bastım. Gerçekten de kedi osuruğu gibiydi çıkan ses.

“Bizi duyduklarından emin misin?” diye sordu.

“Artık değilim,” dedim. Sonra da telefonumu çıkardım ve psikologumu aramaya yeltendim.

“Bu binanın tek kötü tarafı var,” dedi o anda. “Asansörde cep telefonları çekmiyor.”

Bunu duyunca telefonun sinyal seviyesine baktım. Tek bir çubuk bile yoktu hakikatten. Birkaç küfür mırıldanarak cebime attım telefonu. Gülecek gibi oldu ama son anda durdu. Ona baktım. “Acelesi olan sensin sanıyordum?”

“Öyleydim...”

“Çok rahatsın.”

“Eh, elimizden bir şey gelmiyor, değil mi?”

Verdiği cevaptan ötürü gülümsedim ona. Sıcak bir yüzü vardı. “Böyle giderse uzun bir süre daha buradayız,” dedim.

“Umarım o kadar uzun sürmez,” dedi.

Bekledik. On dakika daha geçti. Yine hiçbir şey olmadı. Bulunduğumuz durum tuhaftı. Derin bir nefes aldım ve sonra ona döndüm. “Ben kafadan kontak falan değilim,” dedim.

Kaşlarını dikleştirerek baktı bana. “Ne?”

“Yani psikologtan çıktığım için üzerinde belki böyle bir in-tiba oluşmuştur diye dedim... Gerçekte olmayan insanlarla falan konuşmuyorum. Tabii eğer sen gerçekten burada olduğundan eminsen hiçbir sorun yok.”

Gözlerini hafifçe yumarak güldü. “Kesinlikle yalnız değilsin.”

“Şu an rahatladım.”

“Hiç dediğin gibi düşünmemiştim,” dedi. “Bir psikiyatri kliniğinden çıkmış olsan belki biraz düşünürdüm.”

“Psikolojiden anlayan birine benziyorsun?”

“Sayılır. Sen ne iş yapıyorsun?”

“Ben mi? Ben, şey... Ben yazarım.” Bunu yeni tanıştığım birine söylerken hep bir elimi alnıma atıyor ve alnımı kaşıyor-muşum. İlk olarak Arzu fark etmişti bu hareketimi.

Yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti bunu duyunca. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Ne yazıyorsun peki?”

“Roman denen illele uğraşıyorum,” dedim.

“Adın ne?”

“Cem. Cem Karabay.”

Elimi uzattım.

“Ben de Merve,” dedi, uzattığım elimi sıkarak.

“Memnun oldum.”

“Ben de öyle...”

“Sağ ol.”

Sonra bir anda gözlerini kıstı ve kısa bir süre suratıma baktı. “Delirmenin Argosu,” dedi. “Onun yazarı olan Cem Karabay mısın yoksa?”

“Evet,” dedim. Bir yıl kadar önce tamamladığım ve geçen ay piyasaya çıkan son romanımdan bahsediyordu.

“Çok şaşırdım,” dedi.

“Neden?” diye sordum.

“Kitap ilgimi çekmişti,” dedi. “Birkaç gün önce Radikal Kitap’ta incelemesini okumuştum da...”

“Fena şeyler yazmamışlar,” dedim.

Sıcak bir şekilde gülümsedi. “Demek kitabı alsaymışım yazarından imza almak için bir fırsatım olacakmış.”

Ceplerimi yokladım. “Boşver, ben de kalemimi almayı unutmuşum zaten.”

Muhabbet etmeye işte böyle başladık.

Asansördeki birinci saatimizin sonunda ise birbirimiz hakkında pek çok şey biliyorduk. Sanki bir asansör kabini de-

ğil de Cihangir'deki kafelerden birinde oturmuş, saatlerdir sohbet ediyorduk. Kimse bizi kurtarmaya yeltenmiyordu ve bu durum hoşuma gitmişti. Üstelik Arzu'yla olanın aksine bu sohbet bedavaydı. O anda psikoloğuma belli belirsiz bir öfke duyduğum sanırım. Sırf beni dinlemek için paramı alıyordu o. Başka da bir bok yediği yoktu.

Merve kendi hayatıyla ilgili bir sürü şey anlattı. Bir yazılım firmasında, insan kaynakları departmanında çalışıyordu. Otuz iki yaşındaydı ve Down sendromlu dayısıyla, hayatının geri kalanını ona bakmaya adanmış olan dul annesine yardım ediyordu arada. Haftaya bu binadan taşınacaktı. Nereye gideceğini söylemedi. Ben de sormadım. Erkek arkadaşından da yeni ayrılmıştı. Daha doğrusu terk edilmişti. "Kadınlardan çok fazla şey bekleyen erkeklerdendi," dedi onu tarif ederken. "Bu yönüyle bir erkekten çok kadına benziyordu."

Onu sevmeye başlamıştım. Sakindi ve hayatın üzerine tüm bu yığıldıklarına rağmen mutluydu. Kendinden bahsettikten sonra, büyük bir hevesle beni dinlemeye koyuldu. Bu iş başlamadan önce neler yaptığımı anlattım kısaca. O ise nasıl yazar olduğumu merak ediyordu.

"Romanını onlara yolladın ve basmak mı istediler?" diye sordu.

"Aslında o kadar kolay olmadı," dedim. Ardından da yayınevleriyle uzun bir süre neler yaşadığımı anlattım.

"Çok garip gelir bana," dedi.

"Ne o?"

"Bir insanın yazar olmaya karar vermesi..."

"Babam, eğer bir şeyler anlatmadan duramıyorsan, ya iyi bir yalancı ya da yazar olursun, derdi. Ben her ikisi de oldum sanırım. Ama babam sadece birini görebildi."

"Ne oldu babana?"

"Öldü."

"Başın sağ olsun," dedi.

"Önemli değil, beş sene geçti," dedim.

“Neden öldü ki?”

“Kanserdi. Prostat.”

“Bir yazar olacağını hissetmiş sanki baban?”

“Babam bunu fark etmiş olabilir ama beni hiçbir zaman yüreklenmedi. Ne olduysa kendi kendine oldu.”

Bir şey demedi. O anda çöken derin sessizlik, babamdan konuşmak istemediğimi hissettirmişti sanırım. Konuyu değiştirdi ve “İlk yazdığın şey neydi?” diye sordu.

“Bir aşk hikâyesiydi,” dedim.

Öylece bana baktı. Devam etmemi bekliyordu.

“O yaşta bir çocuk için tutkulu bir öyküydü,” diye devam ettim ben de. “Ne de olsa daha aşk nedir onu bile bilmiyordum. Kızlar çok uzağımdaydı. Yalnız bir velettim zaten. Sokağa çıkıp diğer çocuklarla oynamazdım bile. Sevmezdim onları. Yaptıkları her şey saçma gelirdi. Ellerinde bir top vardı sürekli ve onu oradan oraya atıp duruyorlardı. Ya da o sokak senin, bu sokak benim birbirlerini kovalıyorlardı. Benimse oyuncaklarım vardı sadece. Gece gündüz oyuncaklarla vakit geçiriyordum ve yazı yazıyordum. Galiba annem bir ara endişelenmeye başlamıştı.”

Güldü. “O yıllara dönmek istiyor gibisin yine de?”

“Evet desem cebinden bir değnek çıkarıp sallayacaksın gibi sordun,” dedim.

Yine güldü ve “Keşke yapabilsem bunu,” dedi.

“Yapabileceğini söyleyen sana inanırdım,” dedim.

Yanakları kızardı birden ve bakışlarını önüne çevirdi. “O günleri özlediğin gözlerinden bile belli,” dedi sonra. Tekrar bana bakmaya başlamıştı. “Ben de çok isterdim. Neredeyse her gün çocukluğumu geçiriyorum aklımdan. Hayat her gün daha da zorlaşıyor ve resim defterimi boyadığım günleri özleyorum.”

“Hayat her gün zorlaşıyor, çünkü insanları sevebilmek zorlaşıyor Merve. Oyuncaklarımıza âşık olduğumuz zamanlar daha güzeldi. Düşünsene... Onlar her gece seninle uyur, iste-

diğın an kollarının arasına girer ve her zaman bıraktığın yerde dururlardı. Bir oyuncağın bir çocuğun kalbini kırdığını hiç görmedim. Büyüyünce de onlar bizi değil ama biz onları unuttuk gitti. Ben, benimkilerin nerede olduklarını bile bilmiyorum. Muhtemelen sen de kendi oyuncaklarının nerede olduklarını bilmiyorsun.”

“Sadece birkaçını saklıyorum.”

“Benim de küçük bir arabam var o kadar. şu metal olanlardan... Diğerlerini de kaybettik gitti işte. Kırıldılar, birilerine dağıtıldılar ya da sokağa atıldılar.”

“Büyük bir hata bu,” dedi.

“Boşver, hepimiz aynı hatayı yapıyoruz,” dedim.

Gözlerimin içine hafif bir hüzünle bakıyordu şimdi. Eski günleri hatırlamıştı ve eski günler, şimdi daha iyisini yapabileceğimizi bildiğimiz anlarla doluydu.

Bakışlarına karşılık verdim ve “Aslında yaptığımız hata bu değil,” dedim. “Tek hatamız bydğmz sanmamız sadece.”

O anda elime dokundu. Teni yumuşak ve serindi. Benden etkilenmiş miydi, yoksa acıma mı duyuyordu anlamadım. Bazı insanlarla sadece hislerinizi paylaşırsınız ve size sırf bu yüzden yakınlık duyarlar. Samimi bir davranıştır bu. Çünkü gerçek hislerimiz dışında geri kalan her şey fazlalıktır.

“Herkes bu hataya düşüyor yleyse,” dedi Merve. “Herkes büyüdüğünü sanıyor.”

“nk dünya herkesten boğucu bir ciddiyet istiyor.”

“O yüzden mi içiyorsun peki?”

“İtiğimi nerden anladın?”

“Alkol kokuyorsun. Viski imişsin.”

Haklıydı. Arzu’ya gelmeden önce bir duble viski içmiştim. “İçki daha rahat düşünmemi sağlıyor,” dedim.

“Yazarlar içerler, değil mi?”

“Her zaman değil. Ama yazma süreci baştan sona fazlasıyla gerilimlidir. Kafanda tüm o anlatman gerekenleri topar-

lamak... Başlaman gereken noktayı bulmak ve doğru anda bitirmek. Alkol hepsini sıraya sokmamı sağlıyor. İçince daha özgür hissediyorum."

"Karaciğerin aynı şeyi düşünmüyordur bence."

Sırıttım. Müzik zevkini bilemeyeceğim ama zekiydi ve kelimelerle arası iyiydi.

"Buradan çıkınca gidip kitabını alacağım," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Asıl ben teşekkür ederim Cem. Güzel bir iş yapıyorsun. Umarım bir gün çok daha iyi yerlere gelirsin."

Emin değildim bundan. "Belki de son nokta burasıdır," dedim sırtıtarak.

"Neresi? Asansör kabini mi?"

"Evet," dedim. "Belki de bu bir işarettir."

Önce güldü sonra da başını iki yana salladı. "Nereye ait olduğunu her insana zaman gösterir bence."

Haklıydı ama ben sabırsız bir adamdım artık. "Bir an önce bir şeyler gösterse iyi olur," dedim.

Burun kıvırdı. "Yaşamak çoğu zaman sabır ister, Cem."

Sessiz kaldım. Birinden alıntı yapmamışsa güzel laf etmişti.

"Bu aralar bir şey yazıyor musun peki?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Bence yazman gerekiyor."

"Neden?"

"Günler geride kaldığında pişman olmaman için..."

Bir kere daha sevdim onu ve izin isteyerek bir sigara yak-tım. Çakmağımı istedi. Verdim.

Çakmağı geri uzatırken parmağıma baktı. Yüzük olmadığı gibi izi de yoktu. "Evli değil misin?"

"Hayır," dedim.

"Hiç evlenmedin mi?"

"Hayır."

"Kız arkadaşın falan da mı yok?"

"Vardı. Ayrıldık."

“Ne oldu?”

“Benden nefret etti.”

“Pek nefret edilecek birine benzemiyorsun?”

“Benimle iki-üç sene yaşadıktan sonra yine konuşalım bunu,” dedim.

Bir süre sustu. Sonra tekrar bana baktı. “Kaç senedir İstanbul’dasın Cem?”

“Altı yıl oldu,” dedim.

“Daha önce neredeydin?”

“İzmir.”

“Çok çabuk bıkmışsın buradan.”

“Hiçbir zaman sevmedim aslında.”

“Neden buradasın öyleyse?”

“Babamın tedavisi için taşınmıştık. Annem buradaki doktoruna çok güveniyordu. Ama sonunda babam haklı çıktı.”

“Baban öldükten sonra neden geri dönmedin peki?”

“Babamın tedavisi sürerken bir reklam ajansında çalışmaya başlamıştım, maaşım iyiydi ve bir de bir kadın girdi hayatıma. Sanırım her şehir böyle sinsice ele geçiriyor insanı.”

Gülümsedi.

“İstanbul’da hayat zor,” dedim. “Oysa güçlü olmak için hayatını basitleştirmen gerekir.”

“Nereye gitmek istiyorsun peki? İzmir’e geri mi döneceksin?”

“Nereye gideceğimi henüz bilmiyorum ama doğduğum şehirde ölmek istemem.”

Bir süre sustuk. Bir süre bana baktı. Ben de ona bakıyordum. Sonra bir karar aldı sanki. Sigarasını bitirip asansörün zemininde söndürdü. Birdenbire bana doğru uzandı ve bir elini enseme atarak dudaklarıma yapıştı. Şaşkınlıktan ağzımı bile açamadım doğru düzgün. Buna aldırmadı. Neyse ki çok geçmeden karşılık verdim. Şaşırmış olabilirim ama hayatın bana sunduğu ödülleri değerlendirmeyecek kadar salak biri değilim.

İki saat geçmişti ve asansör iki saat önce neredeyse hâlâ orada duruyordu. Birbirimizle yakınlaşmamız dışında hiçbir şey değışmemiştii. Bu gidişle pek de değışecek gibi durmuyordu. Sanki asansör bizi bu iki katın arasına bilerek hapsetmişti. Böylece biraz olsun birbirimizi tanıyabilmiştik. Eğer bu olmasaydı, onunla kısacık bir yolculuk yapacak ve zemin kata vardığımız anda birbirimizden öylece ayrılacaktık. Sonra ne o beni hatırlayacaktı, ne de ben onu. Oysa şimdi her şey ikimiz için de çok farklıydı. Sırf asansör durduğu için, olması beklenenden çok başka bir şey yapıyorduk.

Hayat bu kadar tuhaftı işte.

Bazen hiç ummadığınız fırsatları, hiç ummadığınız biçimlerde sunduğu için yaşanmaya değer bir hâl alıyordu.

Merve'yi öperken, onun da tıpkı benim gibi tutkuyu aradığını fark ettim. Sanırım bizi birbirimize böylesine çabuk yakınlaştıran şey bu ortak arayış olmuştı. Daha sıkı sarıldım ona. Sonunda daha fazla dayanamadı ve üstüme çıktı. Bacaklarını iki yana açarak kasıklarımın tam üstüne oturdu. Kalçalarını kavradım ve onu öpmeyi sürdürdüm. Çok iyiydi. Dudakları vücudunun tüm ateşini içime bıraktı ve dili viski gibi yaktı ağzımı.

Tabii her iyi şey gibi bu durum da fazla uzun sürmedi. Biz öpüşürken, asansör aşağı doğru ani bir hamle yaptı. Bir buçuk saniyelik hızlı ve kısa bir yolculuğun ardından, açık bir kapının önünde bekleyen şaşkın insanlarla karşı karşıya geldik. Merve dudaklarını dudaklarımdan koparmayı ancak başarmış ama bedenini üstümden atamamıştı. İkimiz de toparlanarak dönüp, kapıdan bize bakan insanlarla göz göze geldik. Birkaç apartman sakininin, pos bıyığı üst dudağını örten kambur kapıcının ve genç bir teknisyenin yanında bir de onu gördüm.

Tam karşımda duruyordu Arzu, psikologum olan, ve bana soran gözlerle bakmaktaydı. Yüz ifadesi şaşkın olsa da kırmızı dudakları ve mini eteği hiç değışmemiştii. Yine aynı şekilde

tahrik edici, aynı şekilde güzeldi.

“Cem?” diye sorarak yaklaştı bana. “İyi misin? Yani siz, iyi misiniz?” Merve’ye dönmüştü şimdi. “Sizi tanıyorum galiba, üst katta oturuyorsunuz?”

Merve kollarımdan bir anda kopup gitmişti ve sarsak bir biçimde başını salladı. Ben de yapacak başka bir şeyim olmadığından ötürü psikoloğuma bön bön baktım. “İyiyim,” dedim. “İyiyiz yani. İki saattir buradayız ama... Bu apartmanda kimse asansör kullanmıyor mu anasını satayım? Tam iki saat geçti. Kimse fark etmedi mi asansörün bozulduğunu?”

“Ben fark ettim de kasnakta problem vardı,” dedi kapıcı. “Kasnağı halletmek uzun sürdü.” Bir bana, bir de Merve’ye bakıyor ve yavaşak gibi sırtıyordu.

Merve ise çoktan çantasını almış ve asansörden atlayıp apartman çıkışına doğru yönelmişti. Bana bir kere bile bakmadı. Söylediklerimle ilgilemedi. Sadece cılız bir sesle, “İyi akşamlar,” demiş ve yürümeye başlamıştı.

Onu utandırdığım için üzüldüm. Arkasından baktım ama bir kere bile başını çevirmedi. Kapıyı açtı ve çıkıp gitti bina-
dan. Umarım atlatırdı. Neyse ki şanslı olduğu bir nokta vardı; birkaç güne taşınacaktı buradan.

O gidince Arzu’nun yanına yaklaştım. Uzak bir köşeye gittik. “Yanlış anlama ama iki saat uzun bir süre,” dedim. “Dolayısıyla sohbet edecek bolca zamanımız oldu.”

“Ve sen de onunla asansörde birlikte olmaya karar verdin. Öyle mi?”

“Hayır. Tam olarak öyle değil.”

“Konuştuğumuz onca şeyden sonra yine aynısın Cem... Sonra da tüm benliğini mutsuz olacağın bir yalnızlık kisvesi altına çekiyorsun. Neyse ki tam zamanında gelmişiz.”

“Dur bir dakika,” dedim. “Kıskandın mı yoksa?”

“Cem! Ben senin psikoloğum, sevgilin değil!”

“Sevgilim olduğunu hiç düşünmedim zaten,” dedim.

“Daha çok annem gibisin. Yani buradan bakınca öyle görünü-

yor. Onun gençliğine benziyorsun.”

“Neyse Cem,” dedi. “Haftaya tekrar görüştüğümüzde bu konuyu konuşuruz. İçkiyi de anlaştığımız gibi azalt lütfen ve bolca dışarı çık. İçki içmeyeceğin yerlere git sürekli ve yeni insanlarla tanış. Yatağına atmayacağın insanlarla... Anlaştık mı?”

“Bu yarın neler hissedeceğime bağlı,” dedim. “Ama denerim... Sağ ol her şey için.”

Apartmanın çıkış kapısına doğru yöneldim. Neredeyse koşarak. Sokağına çıktığım anda da Merve’yi görmeyi umdum. Ama etrafta kimse yoktu. O anda içime bir hüznün çöktü. Zavallılıktı bu. Ellerimi cebime sokup yürümeye başladım.

Her gün yeni bir macera gibi başlar ama yaşanan her şey çoğunlukla tekdüzedir ve hemen hepsi hayal kırıklığı ile biter. Bazen gün boyunca yeni insanlar tanırırsınız, onlarla ve yaratıkları şeylerle zaman geçirirsiniz, farklı yerlere gidersiniz ve her an bir şeyler olacakmış gibi gelir ama günün sonunda, ta uykunuzun geldiği o istemsiz âna kadar hiçbir şey olmaz. Hayat bir film, kitap ya da tiyatro oyunu değildir çünkü. Çok daha ışıltısız, çok daha plânsız ve çok daha acımasızdır. Ondan yine de keyif alırsınız çünkü bir şeylerin olacağına dair umudumuz vardır. Bu umudu tamamen kaybetmiş olanlar ya intihar ederler ya da benim gibi bir alkolik olurlar.

Öte yanda da *yazmak* denilen dürtü yazan kişi için her an bir kenarda bekler ve yazmak her zaman için umudu körükler. Ben bu umutla yaşıyorum yıllardır ve gözlerim hâlâ sokaklarda, küçük, cılız bir umutla Merve’yi arıyor. Oysa asansörde yaşadıklarımızın daha o gün sona erdiğini ve onu artık asla bulamayacağımı biliyorum. O, asansörden çıktığı anda ortadan kayboldu ve başka bir hayata karıştı. Bana ise sadece güzel bir anı armağan etti. Erdemli bir düşünüşle, yaşamın sadece zihnimizde yer eden anılar demek olduğundan emin olabiliriz.

Geçmiş her zaman sona erer ve bize anılar kalır.
Tıpkı bu hikâyeye gibi.

Ve en sonunda her şey biter, o çok arzu ettiğimiz karanlığa geri döneriz.

TAKSİMETRE

TAKSİMETREYLE KESİŞTİĞİM KADAR hiçbir kızla kesişmedim ben bugüne kadar. Bunun parasızlıkla mı yoksa utangaçlıkla mı ilgisi var daha çok, bilmiyorum. Belki ikisi de değildir. Belki yalnız bir çocukluk geçirmemle, belki de saygıyı hep çok zor elde etmiş olmamla ilgilidir. Ya da çok daha geriye gidersek, Brezilya'da uzun zaman önce yaşayan bir kelebeğin osurma-sıyla alâkalıdır her şey.

Benim için tüm bu kaosu başlatan olay.

Sürekli olasılıkların nasıl bir araya geldiğini düşünürüm. Neler olup bitti de ben o meşum gecede bu dünyaya geldim? Neler yaşandı? Ve bütün bu düşüncelerin sonunda hep Brezilya'da yaşayan bir kelebek aklıma gelir. Bundan otuz beş yıl önce, bir öğlen vakti osurduğunu düşünürüm kelebeğin. Tam bu sırada, kovanını doldurmak ve kraliçenin en gözdesi olmak için polen peşinde koşan arsız bir arının da kokudan rahatsız olduğunu düşünürüm... Afallayan ve yön değiştiren arının, birkaç yüz metre ileride, gömlek yakasından içeri yuvarlandığı

genç bir kahve işçisini soktuğunu hayal ederim... Adamın gününü berbat ettiğini... Ve adam acıyla kıvrılırken, toplanan bir çuval kahve çekirdeğinin yere saçılmasına ve koca bir hasadın berbat olmasına neden olduğunu düşünürüm... O ay eksik üretim yapıldığını... Her zamankinden birkaç paket az kahvenin dev bir yük gemisine bindirildiğini düşünürüm.

Eğer böyle bir şey olduysa, o gün yere saçılan benim hayatım olmalı, çünkü tam bir kahve bağımlısı olan babam, doğum günümünden dokuz ay sekiz gün önce bir akşam, süpermarkette alışveriş yaparken, raftaki son filtre kahve paketini de kendisinden önceki müşteriye kaptırınca delirmiş. Sinirle çalışanlardan birini çağırıp, depoda başka Brezilya kahvesi olup olmadığını sormuş. Kapanış saatinde çalışan zavallı kız, karşısındaki bu öfkeli adamın emri üzerine çaresizce depoya bakmış. Ama başka Brezilya, Guatemala, Sumatra ya da Endonezya kahvesi yokmuş depoda. Kelebek osura osura tüm dünyayı dolaşmış olmalı o gün...

Babam da tüm akşam boyunca sırf kahve içemediği için gergin bir şekilde dolaşmış durmuş evin içinde. Annem ise onun bu gerginliğini atmanın pratik bir yolunu biliyormuş. Kadınlar pek çok işe yarar şey bilirler.

O akşam için işe yaramış olabilir ama benim için yaradı mı bilmiyorum.

Dünyada olmak çoğu zaman berbat hissettiriyor ve otuz beş yıldır buradayım. Babam biraz öngörülü olsaydı, kahveyi bulamayınca prezervatif alırdı. Böylece yıllar boyunca annemi döverken orada olmazdım.

İnsanlara duyduğum nefret işte böyle başladı; bir osurukla. Otuz beş yıl önce dünyanın bir yerinde bir kelebek osurdu ve ben dünyaya geldim. Bir gece alınan sakinleştiricinin yan etkisi...

Şimdi günlerden bu akşam. Kafam kıyak bir biçimde, köh-

ne bir taksinin arka koltuğunda oturuyorum. Başarısız hissediyorum. Hem de her konuda.

Ortalama hikâyeler yazan alkolik yazar...

Doğru düzgün bir işin yok, doğru düzgün para kazanamıyorsun ve doğru düzgün bir tipin bile yok. Kız arkadaşlarını da hep kaybediyorsun, üstelik onlara kötü davrandığın için bile değil. Sana, sadece sen olduğun için katlanamıyorlar. Bu daha kötü. Çok kötü. Üstüne bir de insanlardan kaçıyor ve aslında onların senden kaçtığını düşünüyorsun. Belki bu da doğrudur. Onlar da senden kaçıyorlardır. Sürekli alkol koktuğun ve onları her fırsatta aşağıladığın için...

Barlardan çoğu zaman yalnız dönerim, çünkü sadece içmeye giderim oralara. O yüzden yine tek başımayım. Huyum olduğundan değil, her zamanki umursamaz beceriksizliğimden. Barlarda çok kadınla tanıştım bugüne kadar ama neredeyse hiçbirisiyle eve dönmedim. Ve buna aldıracak yaşı artık çoktan geçtim.

Taksici ise yaşlı biri. Muhtemelen bakışlarımdan bile kaçtane içtiğimi çıkaracak kadar yaşlı. Hep böyleleri denk gelir bana. İşini bilenler, kurnazlar, direksiyon sallamaktan bıkmış yorgun suratlı mendeburlar. Hepsi yolu bilir, sarhoşları tanır ve bana hiçbir şey sormazlar. Ben de kaderime terk edilmiş bir biçimde, kafam kıyak, taksinin arka koltuğunda otururum. Kuytuya gömülmüş bir ceset gibi.

Şehrin ışıkları yüzümden akıp gidiyor, trafik bir sıkışıp bir açılıyor ve yol bir türlü bitmiyordu. Sıkıldım. Çişim de gelmişti. Eve gidip işemek istiyordum bir an önce. Taksimetrenin rakamları bir bir artmaya devam ederken, cüzdanımdaki tek yirmiliğe ne kadar bozuk para ekleyebileceğime baktım. Elimi cebime götürdüm. Gece boyunca para üzeri olarak aldığım ve bakmaya bile tenezzül etmeden cebime tıktırdığım bozukluklara dokundum. Fakat yine aynı yerde duran anahtarlığım

yüzünden hiçbir bir türlü elime gelmiyordu. Baktım olmaya-
cak, ilk olarak anahtarlığı çıkarmayı denedim. Ama dar kot
pantolonumun cebi, anahtarlığı da bir türlü vermiyordu. Ben
de koltukta kıcımlı kaldırıp bir hışımla çektim anahtarlığı. Bir-
den takıldığı yerden kurtuldu ve cebimin bir kısmını yırtıp,
bir keçi çanı gibi şangırdayarak elime geldi. Birkaç bozuk para
da koltuğa ve döşemeye saçılmıştı. Koltuktakileri topladım ve
sonra döşemedekileri almak için yere eğildim. Taksicinin yan
gözle bana baktığını hissedebiliyordum.

Toplam dört lira buldum yerde. Koltuktan topladıklarımla
birlikte elimdeki yirmiliğe ekledim hepsini. Yan gözle tekrar
taksimetreye baktım. Yirmi beş lira olmuştu bile. Elimde ise
sadece yirmi altı lira vardı. Bu saatte banka bulmakla uğraş-
mak istemediğim için taksiden inmeye karar verdim.

“Beni müsait bir yerde bıraksana,” dedim adama.

Tekrar bana baktı aynadan. Halime acıyarak bakıyordu.
Hiçbir şey demeden dörtlüleri yaktı ve arabayı yavaşça sağa
çekti. Avcumdaki tüm parayı ona verdim ve kapıyı açıp indim.
“İyi akşamlar.”

Yine hiçbir şey demedi. Sanırım sevmemişti beni. Alkol ko-
kuyordum. O da sarhoşları tanıyordu ve sarhoşlar sorun çıka-
ran tiplerdi. O yüzden hiçbirimizi sevmiyordu o. Ellerimi
ceketimin cebine sokup ağır adımlarla yürümeye başladım.
Eve kadar en az bir kilometre vardı. Hava da serindi. Mayıs
ayına pek güven olmuyor İstanbul’da. Daha doğrusu İstan-
bul’da hiçbir şeye güven olmuyor. Bu duygu, soğuk havadan
ve diğer her şeyden daha koyuyor adama. Birilerine ya da bir
şeylere güvenebilsem daha sıcak hissederdim. Ev gibi gelirdi
sokaklar. Üşüdükçe daha da hızlı yürüdüm. Yol beni eve gö-
türüyordu gerçi, ama aslında gitmek istediğim yer orası de-
ğildi. Sadece işeyecek, birkaç bira daha içecek ve uyuyacaktım
orada. Halbuki şehir akıp giderken, dışarıda olmak istiyor-
dum. Bu gibi zamanlarda evde olmak diri diri gömülmek gi-
biydi. Doğru zaman buydu belki ama doğru yer neresiydi?

Tam bu sırada hemen arkamda bir araba korna çaldı. Dönüp baktım. Az önce indiğim taksiydi bu. Kaldırımın kenarından ağır ağır beni takip ediyordu. Durdum. O da durdu. Cam açıldı ve yaşlı taksici kafasını uzattı. "Taksimetreyi kapatamıyorum," dedi.

"Ne dedin?"

"Taksimetreyi kapatamıyorum. İşliyor. Borcun yirmi altı lira elli kuruş oldu."

Tuhaf bir şekilde sıırıttım adama. "İyi de taksiden indim ben. Bana ne kapatamıyorsan?"

"Bu işler öyle değil işte," dedi. "Bu alet para yazdıkça benim de durağa aynı parayı bırakmam gerekiyor."

"İyi de..."

"İyi de ne?"

"Taksimetre bozuk belli ki," dedim. "Bir tamirciye git, bak-sınlar."

"Bu saatte mi gideyim?"

"Ne bileyim, açık bir tane vardır illa."

"Yok. Olmaz. Bu saatte olmaz. Hepsi saat dokuz dedi mi kapatıyor."

"Peki sen bilirsin o zaman. Yarın gösterirsin."

Tam yürüyecek oldum ki tekrar taksimetreye baktı. "Yirmi altı lira seksen beş kuruş oldu. Artık beklerken de yazıyor."

Hışımla tekrar ona döndüm. "Birader manyak mısın sen? Taksiden indim ben. Bak! Sokaktayım. Görüyor musun? İş-terse iki yüz yirmi altı lira olsun."

"Evet ama öyle değil işte. Bu alet para yazdıkça benim de durağa aynı parayı göstermem gerekiyor. Senin inmediğini nasıl ispatlarım? Söyle bunu bi' bana... Ondan sonra yap ne yapıyorsan."

Çattık diye düşündüm. "Bak birader, zaten tüm paramı az önce sana verdim ben. Başka para da yok yanımda."

Kısa bir süre parmaklarıyla direksiyona vurarak düşündü. Sonra tekrar bana baktı. "Atla hadi, bir banka buluruz çekersin."

Hangi bankayı kullanıyorsun?"

Sırtarak arabaya yaklaştım bir adım. "Sen ciddi misin yahu? Yoksa dalga falan mı geçiyorsun benimle?"

"Hangi konuda?"

Son derece sakindi.

"Benden ciddi ciddi istiyor musun bu parayı?" diye sordum. "Kapatamadığın bozuk taksimetrenin parasını yani?"

Başını salladı. "Evet, istiyorum tabii. Taksimetre bozuk değil. Senden önceki müşteride çalışıyordu, ondan öncekinde de... Ve bu şey para yazdıkça benim de durağa aynı parayı göstermem gerekiyor."

"Onu anladık," dedim bağırarak. "Sürekli aynı şeyi tekrar edip durma."

"Bak," diyerek taksimetreyi işaret etti tekrar. Sakindi hâlâ. "Yirmi yedi lira oldu bile. Hadi atla bari, evine kadar götürüyüm. Paran yok diye erken indiğini fark ettim zaten. Evinde illa biraz para vardır, verirsin."

"İstemiyorum," dedim.

"Atla hadi atla, çocuk gibi naz yapma. Koskoca adamsın."

Birkaç küfür mırıldanıp yürümeye başladım. Tekrar arkamdan gelmeye başladı. Ben oralı olmayınca birkaç kere kornaya bastı kesik kesik.

Sonra kafasını camdan çıkarıp bağırdı. "Hadi binsene."

Durdum ve daha da yüksek sesle bağırdım ona. "Ya bi' sik-tirip gitsene! Manyak mısın nesen?"

"Hayır değilim," dedi. "Niye manyak olayım yahu? Ekmek parası bizimki."

Birkaç adım attım ona doğru. Ellerimi cebimden çıkarmıştım. "Bak, hiç havamda değilim. O yüzden başka birini bul eğlenecek. Ya da başka bir müşteri bul, onu söğüşle..."

"Kimseler yok ki burada."

"Biraz bekle, gelen olur."

Bir süre birbirimize baktık.

Sonra birden, "Karnın aç mı?" diye sordu bana.

Şaşırmıştım. Ne garip bir adamdı. Bir süre durduktan sonra omuz silktim. "Bilmem. Sanırım..."

"Hadi gel, birer uykuluk yiyelim senle, öyle konuşalım. Ben ısmarlıyorum."

Uykuluk kelimesini duyar duymaz karnımın guruldadığını hissettim. Çok severdim uykuluğu. Bir süre karar vermeye çalıştım ama mideme söz geçirmem imkânsızdı. Bütün bu çılgınlık beni esir almış gibiydi. Dayanamayıp bindim arabaya. Ön koltuğa oturmuştum bu sefer. "Nerede yiyeceğiz?"

"Beşiktaş'ta bildiğim iyi bir yer var. Kalıbımı basarım daha önce böylesini yememişsindir."

Taksimetreye baktım. Yirmi sekiz lira olmuştu. "Bu şey kaplanmıyor mu gerçekten de?"

"Hayır. Normalde şu düğmeye basınca sıfırlanması lazım ama. Olmuyor. Sen de baksana..." Düğmeye birkaç kere bastı.

"Bir de ben deneyeyim," dedim.

"Dene bakalım," dedi.

Uzandım ve taksimetreinin üzerinde ne kadar tuş varsa hepsine bastım. Alet çalışmayı sürdürüyordu.

"Gördün mü?"

"Bozuk bu."

"Değil."

"Peki. Ama sana bu parayı vermeyeceğim."

"Önce bir karnımızı doyuralım da bunu sonra konuşuruz."

Arabayı ters istikamete çevirdi. Beşiktaş'a doğru gittik.

Yol açıktı. Cebimden viski mataramı çıkardım ve birkaç fırt aldım. Bitmek üzereydi.

"Her akşam böyle içer misin?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Neden?"

"Kısa bir süre de olsa unutmak için."

"Neyi?"

"Bu her zaman değişiyor."

“Bu seferki ne?”

“Kedim.”

“Kedin mi? Ne oldu ona?”

“Öldü.”

“Nasıl?”

“Araba çarpmış. Yolun ortasında buldum.”

“Evden mi kaçmış?”

“Hayır.”

“Sokak kedisi miydi?”

“Hayır. Sadece özgür bir ruhu vardı.”

“Anlıyorum. Üzüldüm.”

“Hayır, üzülmedin.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü duyguların harekete geçmesi için nedenlere ihtiyaç vardır. Benim için hiçbir nedenin yok.”

Bir şey demedi.

Taksimetreye baktım. Otuz iki lirayı geçmişti. Normalden de hızlı artıyordu sanki. Sinirlendim. “Bu parayı ödemeyeceğim sana,” dedim. Sonra da kafamı çevirip suratına baktım. Bana aldırmadan yola bakıyordu. “Neredeyse geldik,” dedi. “Karnımızı doyuralım öyle konuşuruz.”

Beş dakika sonra uykulukçudaydık.

On dakika sonraysa siparişlerimiz gelmişti.

Gerçekten güzel bir yerdi. Sokağa birkaç sandalye ve masa atmışlardı ve Pink Floyd çalışıyorlardı. En çok da bu garibime gitti. *Shine on You Crazy Diamond* eşliğinde elimdeki yağlı uykuluğu yerken, taksimetre ne kadar olmuştur acaba şimdi, diye düşündüm. *Kırk lira mı? Kırk beş?*

Neyse ki uykuluk bedavaydı. Üstelik lezzetliydi de. Taksicinin dediği kadar vardı. Sanırım o anda tadını çıkarmam gereken tek şey oydu. Her talihsizliğin ardından küçük de olsa bir avuntuya ihtiyacımız vardır.

“Sevdin mi?” diye sordu taksici, sırtarak. Aldığım lezzeti

yüz ifademden okumuştı sanki.

“Evet. Harbiden güzelmiş.”

Cevabıma hafifçe gülümsedi ama gözleri suratımdan ayrılmıyordu. “Aklın taksimetrede di’ mi?”

“Nerden anladın bunu?”

“Yüzünden okunuyor. Kafana takıldı bir kere...” Başıyla az ötede duran taksiyi işaret etti. “Orada tıkır tıkır çalışıyor, sayıp duruyor sürekli. O güzel paracıklarını, kazanmak için hayatını verdiği değerli kağıt parçalarını emiyor. Di’ mi, söyle bana?”

“Dediğim gibi, sana daha fazla para vermeyeceğim.”

“Elektrik süpürgesi gibi aşağılık şey. Hayatını vakumluyor. Üstelik tek yapmak istediğin bir yerden bir yere gitmek. Ama o, sana ait olanı çalan bir hırsızdan farksız. Hem de gözünün önünde yapıyor ne yapıyorsa...”

Elimdeki ekmeği tabağa bırakıp masaya eğildim. “Bir şey diyeceğim?”

“Söyle?”

“Sapık falan mısın sen?”

Bir kahkaha attı. “Hayır,” dedi. “Hayır. Sapık değilim. Sadece yıllardır bu işi yapıyorum delikanlı. Bugüne kadar oradan oraya kaç bin kişi taşıdım bilemezsin. Ve taksimetreye siz sıradan insanların arasındaki ilişkiyi bilirim. Hepiniz ondan nefret edersiniz. O yüzden, zaman zaman sizinle vakit geçirmek keyifli oluyor. Bu gibi durumlar hasıl olduğunda müşterilerimle yakınlaşmayı seviyorum.”

Bir şey diyemedim. Bir noktada haklıydı. Bize mutluluk vadedip de öylece cebimizi boşaltan her şeyden nefret ediyorduk biz. “Taksimetreden neden nefret ediyoruz sence?” diye sordum.

“Çünkü bütün gece bir mutluluk yanılsaması yaşıyor ve ancak eve dönerken, gerçekte hiç de mutlu olmadığınızı fark ediyorsunuz. Aslında o anda tek olmak istediğiniz yer yatak... Çünkü uyumak en görkemli rüyaları sunuyor size. Taksimet-

reler hayatınızı nasıl da boşa harcadığınızı somut bir şekilde gösterir.”

“Ben mutluluk yanılsaması yaşadığımı sanmıyorum.”

“O zaman yalnız kalmaya dayanamıyorsun demektir.”

“Olabilir. Yalnız olmayı savunan biri olmadım hiç.”

“Halbuki yalnızlığa yatkın biri gibi duruyorsun.”

“Yalnızlığa yatkınım. Ama kadınlar tüm dengeleri değiştiriyor.”

“Ah onlar yok mu!” dedi elini dizine vurarak. “Dışarıdaki herkes onlar için orada. Vazgeçebilselerdi evlerinde otururlardı. Ne iş yapıyorsun sen?”

“Yazarım.”

“Öyle mi?”

“Biraz.”

“Belli bu. Düşünmesini seven bir herife benziyorsun.”

Bir şey demedim.

“Ne hakkında yazıyorsun?” diye sordu.

“Kadınlar ve taksiciler.”

“Öyleyse benim hakkımda da yaz.”

“Denerim.”

Yemek bitince tekrar arabaya döndük. Koltuğa oturur oturmaz ona baktım. Sevmeye başlamıştım onu. En azından dü-rüsttü. Taksimetre ise kırk sekiz lira olmuştu.

“Biraz fazla artmış sanki,” dedim.

“Artık beklerken de yazıyor.”

“Bunu söylemiştin.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Yaşlılık işte... Unutuyorum bazı şeyleri... Seni evine mi bırakayım? Nasıl istersin?”

Derin bir iç geçirdim. “Olur.”

“İyi hadi.”

O eve doğru sürerken, son bir kez taksimetreye baktım. Elli altı lira olmuştu. Gerçekten hızlı artıyordu. Kesin bir boktanlık

vardı alette... Sıkıntıyla iç geçirdim. Neyse ki karnım toktu ve yollar boşalmıştı. Sokak ışıkları yüzümü yalıyordu. Gözlerim parladı bir an ve cebim hızla boşalırken şehri bir kere daha tanıdım.

"Sağa çeksene," dedim bir ATM'nin yanından geçerken.
"Biraz para çekeceğim."

Gülümsedi ve dediğimi yaptı.

SİYAH EN SICAK RENKTİR

EVLİLİK YÜZÜĞÜNÜ İLK buluşmalarımızda çıkarıyor ve çantasına koyuyordu. Ne kadar sonra bilmiyorum, ama bir süre sonra onun parmağındaki varlığını umursamamaya başladı.

Yine de ben umursuyordum yüzüğü. Onunla olduğum her an, gözümün önünde güneş gibi parlıyordu lanet yüzük. Hatta kimi zaman da yatağın demirlerine çarpıyor ve zevk çıkıklıklarının arasında sinir bozucu bir çınlama duyuluyordu. Kimi zaman ise ellerini göğüslerine attığında ve üstümde trambolinin üstündeki bir balerin gibi ahenkle zıplarken, parmaklarını göğüs kafesinin tam ortasında sıkıştırdığında, pembe çıkıntılar gibi duran pembe göğüs uçları önümde bir aşağı bir yukarı dans ediyordu ve ben yüzüğe bakıyordum. Uzun sürmedi. Bir gün boşverdim ben de siktiğimin şeyini... Yatak demirlerinde tıngırdamasını, yanağıma dokunmasını ve gözümün önünde parıldamasını falan, hepsini boşverdim... Evlilik, parmaklarımıza taktığımız bu altın çemberlerle kutsadığımız bir yanılsamaydı. Ve bunun suçlusu ben değildim. Hiç evlenmemiştim ve böyle bir niyetim de yoktu.

Yedi aya yakın takıldık böyle. Öncesinde biraz ilişkilerden konuşur, kitaplardan bahseder ve şarap içerdik. Kimi zaman ot ve bira da girerdi araya... Sonra, kendimizi bu kötü alışkanlıklarla olabildiğince kaybettikten sonra, yani toplumun kabul ettiği kaybolma sınırının üstüne çıkınca, ki buna trafikte elli promil diyorlar, sevişmeye başladık. Benden altı yaş büyüktü ve sevişme konusunda oldukça iyiydi. Özellikle kalçalarını çok iyi kullanıyordu. Boşalacağımı anladığı zaman bazen üstümden iner ve hemen eliyle devam ederdi. Ağzına gelmemi istiyordu sürekli. Bir gün, bunu neden istediğini sordum. O da eliyle benimkini sıvazlamaya devam ederken, spermin cildi gençleştirici bir etkisi mi ne, öyle bir etkisi olduğunu söyledi bana. Sevdim bunu. Bir süre sonra da bu istediğini o harekete geçmeden önce kendiliğimden vermeye başladım. Boşalmaya yakın ayağa kalkıyor, yanı başımdaki soğuk birayı mideme birkaç saniye içinde diyor ve sonra ağzının içine geliyordum. Çıkanların hepsini yutuyordu. Tek bir damlayı bile ziyan etmiyordu. Hoşuma gidiyordu bu. Azgın ve benim olmayan kadınları severim. Güzel sözlerle okşanmaktan ve iyi bir seksten daha fazlasını arzulamazlar.

Bir süre sonra, bu üstümden apar topar inme ve eliyle beni getirerek, penisimden çıkan tohum demetini yutma işini periyodik aralıklarla yaptığını fark ettim.

Pazartesi ve perşembe günleri...

Kendine uyguladığı bir kür gibi, belirli aralıklarla içiyordu hepsini. Belki başkalarıyla da sevişiyordu, bilemiyorum ve bu şekilde cildine iyi gelecek farklı ilaçları deniyordu. Yaşlanmaya başlayan kadınlarla ilgili tek sıkıntı, bu yaş olayına kafayı takmış olmaları sanırım. Bazen ayna karşısında ne kadar vakit harcıyorlar merak ediyorum. Bir saat, veya iki? Aynanın karşısına geçiyor ve göz kenarlarında ve boyunlarında ortaya çıkan kırışıklıkları inceliyorlar. Bir gün onları erkeklere görünmez kılacak olan bu kırışıklıkları büyük bir öfkeyle izliyorlar...

Nefret ediyorlar onlardan.

Haklılar. Çünkü zaman kadınlara hiç iyi davranmıyor.

Ertesi gün İlker'i aradım. Bağlı olduğum yayıneviyle çalışan telif ajansının temsilcilerinden biriydi İlker. Ayrıca ilk romanımdan bu yana editörlüğümü yapıyordu ve vazgeçilmez bir dosttu. Benden sadece beş yaş büyüktü ve sürekli evi terk eden aksi bir karısı vardı.

"Ağzına boşalmamı seviyor," dedim. "Sürekli yutmak istiyor."

"E sen de ağzına boşal o zaman."

"Boşalıyorum zaten."

"Sıkıntı ne peki?"

"Kullanılmış hissediyorum."

"Niçin?"

"Çünkü sperm cilde iyi geliyormuş. Öyle dedi."

"Yani?"

"Dölüm cildine iyi geldiği için yutuyor," dedim sesimi yükselterek. "Kafan mı güzel senin?"

"Öyle şey mi olur?" diye sordu.

"Niye olmasın? Kayısı kabuğu da cilde iyi geliyor. Saçma sapan her bok cilde iyi geliyor ve hepsini kullanıyorlar. Ama yine de yaşıyor hepsi."

"Cilde iyi geldiği için kimse döl yutmaz Cem. Tadını seviyordur," dedi. "Hiç tadını sevdiğin için öksürük şurubu içtiğin oldu mu küçükken? Ya da diş macunu yediğin falan?"

"Evet," dedim.

"İşte onun gibidir o da. Öyle düşün."

"Hımm," diye mırıldandım. Aklıma yatmıştı bu.

"Ne yapacaksın şimdi?" diye sordu.

"Ne demek ne yapacağım?"

"Ne bileyim... Kadın evli sonuçta."

"Orası beni ilgilendirmiyor. Sevişmeye devam edeceğim. Gittiği yere kadar gider..."

İlker bir şey demedi ve sonra da konuyu değiştirdi. Son ki-

tabım için iki bin sekiz yüz yeni sipariş gelmiş ve haftaya Be-
yoğlu'nda yeni bir imza günü ayarlamış. Teşekkür ettim ona
ve telefonu kapattım.

İki gün sonra, muhtemelen sevişmeyle sonuçlanacak yeni
bir buluşma için Beşiktaş'a indim. On dakika sonra geldi.
Küçük bir bara gidip iki bira söyledik. Hava çok sıcaktı. Bira-
ları beklerken ceketimi çıkardım ve rengi atmış siyah tişör-
tümle kaldım.

"Dikkat ettim de sürekli siyah giyiniyorsun," dedi.

"Evet," dedim.

"Bir nedeni var mı?"

"Var sanırım."

"Neymiş o?"

"Siyah hepimiz için en sıcak renk de ondan," dedim. "Her-
kes ruhunun bir yerinde siyahı taşır."

"Bense daha çok matem rengi diye bilirim."

"Öyledir tabii. Ama siyah ruhlarımızla ilgili tüm duyguları
da içinde barındırır. Aşk, öfkeyi, sevgiyi, nefreti, kıskançlığı,
bonkörlüğü, ikiyüzlülüğü vesaire... Yani günün sonunda tüm
renklerden elimize tek kalan siyahtır. Sanırım ben de ondan
siyah giyiyorum. Diğer renkler gerçeklerden kaçıştır, ama
siyah değil... O hep bizimle."

"Kaç kadınla birlikte oldun bugüne kadar?"

"Bilmem. Kadınlar sayı mıdır ki?"

"Çoğu erkek için öyle değil mi?"

"Benim için değil."

"Yine de söyle lütfen. Merak ediyorum. Kaç kadınla birlikte
oldun?"

"Dediğim gibi, bilmiyorum. Saymadım."

"Otuz mu?"

Omuz silktim.

"Kırk?"

"Ben bir bira daha söyleyeceğim."

"Elli mi, kaç?"

"Ben bir bira daha alabilir miyim?" diye sordum garsona.

Yanımdan geçerken bana baktı ve kibarca başını salladı.

"Yetmiş mi?"

Tekrar ona döndüm. "Hayır."

"Yetmiş beş?"

"Hayır."

"Kaç?"

"Yirmi küsur sanırım..."

Şaşırmıştı. "Sadece o kadar mı?"

"Onlara saygısızlık ediyorsun."

"Seni daha çapkın sanırdım."

"Hepimizin yanıldığı bir an gelir."

"Söylesene ben kaçıncıyım? Yani sevişirken... İyi miyim?"

Beni hangi sıraya koyarsın?"

"Bak, bunu sınıflandırabileceğimi sanmıyorum. Hem neden kendini birlikte olduğum diğer kadınlarla kıyaslamak istiyorsun ki?"

"Merak ediyorum."

"Ne kadar iyi olduğunu mu?"

"Senin için ne kadar iyi olduğumu..."

"Benim için iyisin. Gayet iyi."

"İlk beşte miyim öyleyse?"

"Dediğim gibi..."

"İlk on?"

Sorularıyla mücadele etmekten bıkmıştım. Derin bir iç geçirerek etrafa baktım. Güzel kızlar vardı etrafta ve boş beleş erkeklerle oturuyorlardı. Bu sırada biram geldi. Buz gibi bir yudum aldım biradan. Mideme yumruk gibi indi. Rahatlamıştım. Bardakta kalan biraya baktım. Ne güzel de susuyordu namert. "İlk üçtesin," diyerek yalan söyledim.

"Gerçekten mi?"

"Bu sorularının bir sonu var mı?"

"Seni önemsedığım için soruyorum bunları."

Doğru değildi bu. Tek önemsemediği şey kendisiydi. Herkesin, değerli olduğunu yanı başında haykırmasını istiyordu sadece. Eylemler değil, sözlerdi onun için önemli olan ve bu sınır bozucuydu.

“Boşver bunları,” dedim.

Birkaç bira daha içtik. Yani ben birkaç bira daha içtim. O üçüncüyü içerken kesildi. Başı dönüyordu belli ki. Şimdiden çakırkeyif olmuştu. “Bana gidelim,” dedi birden. “Murat şehir dışında. İki gün yok.”

Dediğini yaptık.

Evden içeri girer girmez beni yatak odasına çekti. Soyundu ve çıkardığı dantelli sutyenini boynuma attı. Beni onunla kendine doğru çekti. Karşı koymadım. Kadınlara hiçbir koşulda fiziksel olarak karşı koymam. Sevişirken kendimi kaybettiğim birkaç an hariç... O da bunu biliyordu. Dudaklarımı ısırarak öpmeye başladı. Aynı sertlikle karşılık vermedim. Bundan zevk aldı. Onu kaldırıp yavaşça yatağa bıraktım. Külotunu çıkardı. Bacaklarını iki yana açınca etli dudaklarının arasından klitorisi ortaya çıktı. Kanla dolu, şişkin ve pembeydi. Dilimi ona doğru uzattım ve neredeyse yarım saatlik bir oral seks yaptım. Çığlık çığlığa gitti sonlara doğru. Hayli ıslanmıştı. Ardından üzerine çıktım ve başladık.

İyi bir sevişmeydi. Günah çıkarır gibi... Öylesine gidip gelmeler değildi tüm olan biten, adeta bedeninin itirafını dinledim yarım saat boyunca. Tüm zincirleri kırıldı ve bana yıllardır sahip olamadığı özgürlüğünü haykırdı. O da bir münzeviydi ve benimle birlikte yalnızlığını geride bırakıyordu.

Bittiğinde ter içindeydik. Günlerden perşembeydi. Bir sigara yaktım. Sırtüstü yatıp tavanı izlemeye başladım. Başım dönüyordu. Tek istediğim uyumaktı ama sigaranın bitmesini beklemem gerekiyordu ve tabii ki biraz konuşmak.

“Bana karşı bir şeyler hissediyor musun?” diye sordu.

“Burada olmak, sadece burada olmaktan ibaret değil,” dedim.

“Bu üstü kapalı cevaplarından hoşlanmıyorum.”

“Ben de sorularından hoşlanmıyorum ona bakarsan.”

“Düşüncelerini bilmeye hakkım var.”

“Davranışlarımız, düşüncelerimizi yansıtmaz mı?”

“Öyle olsa politika ve siyaset olmazdı.”

Susmak zorunda kaldım. Yere sermişti beni.

“Seni çekici buluyorum,” dedim. “Ama evlisin ve ben bazen burada ne yaptığımı düşünürken de buluyorum kendimi. Sürekli sorular sorup duruyorsun, ama durumu biraz da benim açımdan düşün.”

“Seni seviyorum ben.”

“Senin boktan olan evliliğinin kurtarıcısı ben değilim.”

“Kurtarıcım olmanı istemiyorum ki...”

“Ne istiyorsun?”

“Senin de aynı şeyleri hissetmeni...”

“Bu bir şeye yaramaz.”

“Nerden biliyorsun? Bir kerecik olsun denedin mi bunu?”

Sigaradan bir fırt daha çektim. “Hadi yatalım artık.”

“Her şey senin istediğın gibi olsun istiyorsun. Benim isteklerime, arzularıma ve düşüncelerime saygın yok.”

“Sakin ol,” dedim. “Şu anda bunları konuşmamıza gerek yok.”

Beni iterek yataktan kalktı ve tuvalete gitti.

Ben de hemen yanımdaki komodinde duran kül tablasına baktım ve elimdeki sigarayı söndürmek için yan döndüm. Yastıkta kocasının tıraş losyonunun kokusu vardı. Mide bulandırıcıydı bu. Bir kadının yanında değil de başka bir erkeğın üzerinde yatıyordum sanki.

O tuvaletteyken yataktan kalktım ve apar topar giyinmeye başladım. Kendi kendime küfrediyordum her nedense. Sinirlenmişim.

Çıktığında şaşkındı. “Kaçıyor musun?” diye sordu. “İşin

bitti ve gidiyorsun, öyle mi?"

"Şunu görüyor musun?" diyerek yastığı işaret ettim. "Şu yastıktaki koku bana ait değil ve ben bu işten sıkıldım. Saçma sapan sorularınla boğuşmaktan da sıkıldım, bir yere varmayacak konuşmalar yapmaktan da..."

Gözleri doldu bir anda. Sanki acı bir soğanı burnunun dibine dayamıştım. "Peki öyleyse, git," dedi. "Üzgünüm. Sadece sana verdiğim değeri, senin de bana verebileceğini umdum. O kadar."

"Senin bana verdiğin değeri benim sana verememem," dedim. "Aslında onu vermekle yükümlü bir başkasının hayatında olması yüzünden. Ya o kişi hayatında olmaz, ya da her şey aynı seyrinde devam eder. Üçüncü bir seçenek yok."

Bir şey demedi. Susmak zorunda kalmıştı çünkü bu sefer ben haklıydım.

Giyindikten sonra kapıya yöneldim başımı iki yana sallayarak. "Sorular, cevaplar, sorular, cevaplar... Tek umursadığın bu. Günün birinde, hepimiz öldüğünde anlamlı kalacak tek bir soru söyle bana. Tek bir soru söyle ve ben de geri dönüp önünde diz çökeyim."

Bir süre daha sustu ve sonra, "Git," dedi bana.

Ben de bir süre sustum ve sonra gittim.

Dışarı çıkar çıkmaz ilk yaptığım şey derin bir nefes almak oldu. Tüm öfkem ciğerlerimden fışkırarak aktı gitti sanki ve serin havaya karıştı. Bitmişti.

Taksim'e giden bir otobüse atladım. Meydanda indikten sonra da her zaman gittiğim bir bara koştum doğruca. Kalabalık beni yutuyor gibiydi, beni ezdiler, çarptılar ve kimse aceleleme saygı duymadı. İstanbul gibi kalabalık şehirlerin tek sorunu bu aslında. Herkesin acelesi var, ama bunun için kimse kimseye saygı duymuyor.

On beş dakika içinde iki bira yuvarladıktan sonra biraz sakinleşmiştim. Üçüncüyü söyledim yanımdan geçen garsona.

Garson kız bana gülümsedi, hafifçe başını salladı ve önümdeki boş bardağı alarak uzaklaştı. Çevremde izlemeye değer çok fazla şey yoktu ama yine de bir yazar olarak, gözleriniz sürekli olarak hareket etmeli ki daktilonun başında oturduğunuzda yaratacağınız karakterleri salt gerçeklerle besleyebilesiniz. Böylece ortaya okunmaya değer şeyler çıkabilir. Çünkü bir kiptaki her satır, eğer temelinde belirli bir gerçekliğe sahip olursa onu okuyan kişiye de bir şeyler katabilir, ancak o da... Çünkü her birimiz yaşamla ilgili gerçekten bir deneyim elde etmek istiyorsak, onu oturduğumuz yerden parmaklarımız arasındaki selüloz yaprakları öylece çevirerek yapamayız. Sanat bir aldatmaca ve yaşamın katılığı yüzleşmemiz gereken tek ve salt gerçekliktir... Ve sırf bu yüzden, kendimize başkalarının yaşamalarını yaşadığımızı inandırıp dururuz her kitap okuyuşumuzda ya da film izleyişimizde ya da duvarda asılı bir tabloya öylece bakarken... Bir başkasının deneyimlerinden besleniriz, ancak gördüklerimizin hiçbirisi bizi yaşamlarımızdaki gerçekler kadar etkilemez. Kim Tolstoy'u, Bernhard'ı, Salinger'ı, Pavese'yi, Pessoa'yı, Miro'yu, Dalí'yi ya da Kubrick'i tam olarak anlamıştır ki?

Üçüncü biram geldiğinde onu da su gibi içtim.

Kız ben bir şey demeden dördüncüsünü getirdi ve "Bu akşam ihtiyacın var galiba Cem?" diye sordu. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Yanılıyor muyum yoksa?"

"Beni tanıyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Son röportajındaki fotoğrafına hayli benziyorsun."

"Kitabı okudun mu?"

"Henüz değil."

Cevap şaşırtmamıştı. "İlk röportajımdaki fotoğrafıma benzetmek isterdim," dedim. "Ama insanlar olarak her sene daha fazla ütü istiyoruz."

"Alkol yaşlandırır," dedi.

"Cilde iyi gelen bir şey yok mu?"

Güldü. "Var tabii ama kimisi çok pahalı. Bedava olanların da tadını sevmiyorum."

Açık sözlüydü. "Hiçbirine ihtiyacın yok zaten," dedim. "Henüz çok genç ve güzelsin."

"Teşekkür ederim. Ama günün sonunda zaman hepimiz için aynı hızla akıyor öyle di' mi? Bir an gelecek ve seninle ortak dertlere sahip olacağız."

"O gün gelene kadar belki ben kurtuluş yolunu bulmuş olurum... Telefonumu almak ister misin?"

Gülerek sırtını çevirdi ve yürümeye başladı ama bir saniye sonra tekrar geri döndü. "Daha iyi bir fikrim var."

"Nedir?"

"Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Bilmem," dedim omuz silkerek. "Kaç tane içeceğime bağlı bu... Ama bu aralar genelde ya tuvalete gidip kusuyorum ya da yazı yazıyorum."

Dudaklarını büzüp bir süre düşündü. "Bu akşam farklı bir şeyler yapmak ister misin peki?"

"Ne gibi farklı şeyler?"

"Bana gidebiliriz mesela."

Saatime baktım. "Olur. Ne zaman çıkıyorsun ki?"

"İki saat sonra."

"Yuh!"

"Ne?"

"Çok uzun bu..."

"Uzun muzun değil."

"Ben iki saatte en az on beş bira daha içerim. Sonra buradan sürükleyerek bile çıkaramazsınız. Daha erkene alamaz mısınız şu çıkış saatini?"

Kaşlarını çatarak bana doğru eğildi. "Gözlerime bak."

Baktım.

"Burada senin garsonun benim ve sana en fazla dört bira daha getireceğim. Tamam mı? O yüzden önüne geleni hızlı içme ve beni beklemeye başla."

Bu hiddeti karşısında kısa bir süre boyunca bir şey diyemedi baktım ona. Böyle kadınları seviyorum. "Tamam," dedim ellerimi iki yana kaldırarak. "Dediğin gibi olsun."

Bir buçuk saat sonra çıktı. Oldukça yorgun görünüyordu ama içinde, yaşamak istediği hayata karşı dinmek bilmeyen bir enerji deviniyordu. Ne kadar yorulduğu önemli değildi, ne kadar yaşayamadığı önemliydi hayatı. O yüzden işten çıkar çıkmaz evine gitmek, erkenden ölmek gibiydi onun için.

Koluma girdi ve yürümeye başladık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bana."

"İlla sana mı?"

"Öyle anlaştık."

"Evin nerede ki?"

"Karşıda. Kadıköy'de..."

"Nasıl gideceğiz oraya?"

"Dolmuşla Beşiktaş'a, oradan da motorlardan biriyle Üsküdar'a... Sonra oradaki dolmuşun birine atlayıveririz..."

"Bunun yerine bana gitsek olmaz mı? Daha kolay gibi. Yolda da vakit kaybetmemiş oluruz."

"Sen nerde oturuyorsun?"

"Ortaköy."

"Hımm..."

"Ne?"

"Haklısın. Daha yakınmış..."

"Evet, daha yakın."

"Tamam, sana gidelim. Nasıl olsa yarın izin günüm ve erkenden uyanmam gerekmiyor. Rahatım yani."

"Adın ne bu arada?"

"Deniz."

Bir taksi çevirdim ve bana geldik. Eve girer girmez ışıkları yaktım. Ortaya çıkan manzaradan etkilendi. Loş aydınlatmalar, salonu süsleyen raflarda duran her şeyi daha seksi ve al-

benili gösteriyordu. Kitap ve filmlerle pek ilgilenmemiştir. Sol tarafta uzanan ve rafları içki şişeleriyle dolu bara yöneldi hemen. Raftaki her biri yarı dolu olan şişelere baktı. "İçkiden hiçbir zaman vazgeçemiyorsun sanırım?"

"Sadece duşa girdiğimde ve bazen de sevişirken vazgeçebiliyorum."

"Öyleyse," dedi kelimeyi uzatarak. "Rolleri değişelim burada. Az önce sen bendeydin, şimdi de ben sendeyim... Barın arkasına geç ve bana bir içki hazırla. Hadi..."

Başımı memnuniyetle salladım ve beş dakika içinde ona üstü limon damlacıklarıyla süslü soğuk bir Martini hazırladım. Renksiz sıvının içine kürdana batırılmış bir yeşil zeytini bırakıp ona kadehi uzattıktan sonra geri çekildim. Kadehi ince parmaklarıyla kavradı ve teşekkür etti. "Bu işi gerçekten biliyorsun."

"Öğrenmek için az vakit harcamadım."

"Sen içmeyecek misin?"

"Rolleri değişmemiş miydik?" diye sordum. "Sen bana servis yaparken içmiyordun diye hatırlıyorum..."

Güldü. "Tam değil... Burası farklı... Evindesin. Sen de iç..."

Bana göre hava hoştu. Birileri eşlik ettiği sürece sabaha kadar içebilirdim. Kendime bir viski koydum. Glenlivet. İçine iki damla su bıraktım. Kadehlerimizi tokuşturduk. Önce gözlerine sonra da kadehin içindeki amber renkli sıvıya baktım. "Hayatlarımız bizi tüketmeden gerçeği bulmaya içelim..."

Gözlerini hafifçe devirdi. Aldırmadım. Edebiyatı o kadar da sevmiyordu demek ki... İçtik. Uzun bir yudum aldım viskiden ve alkol boğazımızı yakarken birbirimizin gözlerine baktık. Sanki son moda bir ayının en son basamağını tırmanıyor gibi, kadehleri barın üstüne bıraktık ama gözlerimiz birbirlerinden bir an bile ayrılmadı. Hoşlanmıştım ondan. Sahiciydi. Güzel gözleri ve dudakları vardı ama o anda vücuduyla ilgilenmiyordum. Sevişmek, bir süredir bayağılık uyandıran bir rutin halini aldığı için belki de... Arzu duymadığım

bir kadının arkasında olmak istemiyordum artık.

O anda tek istediğim şey uyumaktı aslında. O ise karşımda böylece duruyor ve gülümseyerek bana bakıyordu. Ben de ona gülümsedim. Hazırdı. Bana bakmayı sürdürerek kollarını çapraz biçimde belinin iki yanına attı ve üstündeki tişörtü sıyırdı. Sutyeniyle kalmıştı şimdi karşımda.

Keşke biraz daha konuşsaydık.

Viskiden bir yudum daha aldım. Bu sırada sutyeni de çıkardı. Tepki vermedim. Eliyle saklıyordu zaten göğüslerini. Sutyeni havada bir tur çevirip bana doğru fırlattı. Yakaladım ve bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra kokladım onu. Bira kokuyordu sutyen.

“Bugün üstüme bira döktüm,” dedi gülerek.

Sutyeni omzuma attım. “Bir an için endişelendim,” dedim ve viskimden bir yudum daha aldım.

Gözleriyle hazır olup olmadığını sordu bana. Başımı salladım. O da elini göğüslerinin üstünden yavaşça kaldırdı. İkisi de tam karşımdaydı şimdi. Beklediğimden daha dolgun ve biçimliydiler. Pürüzsüz birer hare gibi duran uçları pembeydi.

Bir noktadan sonra işin rengi değişiyor. Beni o anda ele geçirmişti işte, bedeninin kıvrımlarını kullanarak yapmıştı bunu ve tüm hormonlarım parende atıyordu. Göğüslerine dokunmayı ve o pembe meme uçlarını öpmeyi istedim. Ancak viski kadehi tam aramızda duruyordu. Martinisinden içti ve göğüslerini bara dayadı. “Hadi dokun,” dedi.

İzinden çok bir emirdi bu. Ben de emre itaat ettim. Viski kadehinin soğuttuğu parmaklarımla uçlarına dokundum ve sertleşmelerini seyrettim.

“Hoşuna gitti mi?”

“Gitti,” dedim.

“O zaman em onları.”

“Yanıma gel.”

Başını salladı. O da bana itaat ediyordu. Yanıma geldi ve

kucağıma oturdu. Kalçalarını kavrayarak, tam çenemin altında duran göğüslerine baktım. Sonra sağ göğsüne uzandım ve ucunu dudaklarıma arasına aldım. Dilim ortaya çıktı ve göğüs ucunu yakaladı. Emdim. İnledi. Sonra dudaklarımı göğsünden çektim ve diğer göğsünü emdim. Ben emdikçe vücudu kasılıp gevşiyor, bedeni hafifçe sarsılıyordu. Bacağımda, tam oturduğu yerde aşırı bir ısınma hissettim. Bir kömür kazanı ateşe verilmişti sanki.

Tıpkı bende olduğu gibi...

Dayanamıyordum artık. Ani bir hareketle kucağımdan kaldırıp döndürdüm onu ve hızla pantolonunu çıkardım. Ben bunu yaparken, şehvetli bir kahkaha attı ve bana teslim olarak bara yaslandı ve iki eliyle barın tezgâhını sertçe kavradı ve bacaklarını iki yana açtı ve tuhaf gülümseyişini kendi suratımla birlikte karşımızdaki aynada gördüm. Külotunu dizlerine kadar sıyırdıktan sonra arkasına yaslandım ve içine girdim. Kolay oldu. Yeteri kadar ıslanmıştı.

Bir saat öncesine kadar bana içki servis ediyordu, diye düşündüm. Şimdi ise sevişiyorduk. Sıcaktı. Gidip gelmeye başladım içinde, hızla, büyük bir tutkuyla ve hayatıma giren yepyeni bir kadın olduğunun ayırdına vararak...

Uykum çoktan kaçmıştı.

Sabah uyandığımızda Deniz'in bir eli göğsümdeydi. Elini yavaşça oradan çektim ve ağır ağır gerindim. Üstümüzdeki yorgan da altındaki çıplak bedenlerimiz gibi sıcaktı. Hoşuma gitti bu ve sessiz sabahın tadını çıkardım. On dakika sonra, ben ona sakın sakın bakarken uyandı. Göz göze geldik ve birbirimizi izlemeyi sürdürdük. Kısa bir süre sadece. Konuşmadı. Ben de ona doğru sokuldum ve bir elimle omzunu kavradım. O ise buna karşılık olarak ince parmaklarıyla göğsümdeki kolları okşadı ve bana bakmaya devam etti.

"Günaydın," dedi. "İyi uyudun mu?"

"Evet," dedim. "Son beş yıldır uyuduğum en iyi uyukuydu."

“Dalga geçme.”

“Dalga geçmiyorum.”

Uzanıp yorganı sıyırdım. Göğüsleri ortaya çıktı. Bir an için eliyle kapamaya çalıştı ama beceremedi. Dün akşam bu kadar utanış değildi. Elini tutup karnına doğru indirdim. Hiç karşı koymadı. Birinin karşısında çıplak durabilmek en büyük özgüven göstergesiydi ve o da gördüğüm en cesur kadınlardan biriydi.

“Göz banyosu bu,” dedim. Ardından da uzanıp meme uçlarından birini öptüm. “Yüz yıkamaktan daha çok açıyor insanı.”

Sadece gülümsedi ve başka soru sormadı.

Üstelik bekârdı.

Sevmiştim onu.

Bir kere daha seviştik.

ÖYLESİNE BİR RÖPORTAJ VE BİRAZ KAHVE

"...Yaşamamanın amacı alışkanlıktı, rahatlıktı.
Çoğunluk çabadan, yenilikten korkuyordu.
Ne kolaydı onlara uymak!"

Yusuf Atılğan

ONU BEKLERKEN YAPACAK fazla bir şeyim yoktu. Ben de çevremi incelemeyi sürdürdüm. Yıllardır görmeye alıştığım bu metro-pol manzarasında farklı bir şey yoktu. Hemen herkes kafasını telefonuna, tabletine ya da bilgisayarına gömmüş, yanı başlarında duran pahalı kahveleri soğurken, sanki çok matah bir bok yiyorlarmış gibi öylece oturuyorlardı. Birlikte kahve içmeye gelenler bile birbirlerine çok uzaktılar. Neredeyse kimse birbiriyle konuşmuyor, sadece ellerindeki parlak ekranlara bakıyordu. Eğer İstanbul'da yaşıyorsanız olayın nerede geçtiğini tahmin etmişsinizdir.

Bir Starbucks...

İç mekan.

Gündüz.

Röportaj için burada buluşmayı teklif etmişti ve ben de sorun çıkarmak istemediğim için teklifini kabul etmiştim. Oysa nefret ediyordum buradan.

Pahalı kahve, bedava internet, sınırlı hareket alanı ve sınırsız oturma özgürlüğü... Her anlamda, her şey kapitalizm için-

di burada. Ve açık konuşmak gerekirse ben kapitalizm denen illeti kahveden bir gram bile fazla sevmiyordum. İkisi de aynı şeydi bence; hayata karşı yersiz bir ayık kalma çabası içine sokuyordu adamı.

Saatime baktım. İkiyi yirmi geçiyordu. Oysa tam ikide buluşacaktık. Tam yirmi dakika geç kalmıştı. Kalkıp gitmeyi düşündüm.

Tam bu sırada içeri girdi.

Onu kapıda görür görmez elimi kaldırdım. Şöyle bir sağa sola baktıktan sonra beni fark etti. Hızlı adımlarla yanıma geldi. Alımlı bir kadındı. Omuzlarına dökülen saçları dalgalanıyordu her adımında. Bir dergi çalışanından çok, stil sahibi bir sanat yönetmenini andırıyordu. Yanıma gelip durdu ve mercan yeşili gözleri o anda delip geçti beni. Oldukça güzeldi. Benimle iletişim kurabilen her kadını güzel bulmuşumdur gerçi. Çünkü zekâları gözlerinden fışkırır ve vücutlarının yüzde doksanı kıyafetlerle kaplıdır.

Ayağa kalktım.

"Çok özür dilerim," dedi elimi hafifçe sıkarken. "Yayın yönetmenim tam çıkarken yakaladı beni. Bir türlü bırakmak bilmedi."

"Önemli değil," dedim. "İnsan beklerken etrafta oyalanacak pek çok şey buluyor."

Gülümsedi. "Her gittiği yerde etrafı incelemek, bir yazarın olmazsa olmazıdır değil mi?"

"Hikâyeler zaten olup bitiyor. Ben sadece kelimeleri bir araya getiriyorum."

"Nasılsınız Cem Bey?"

"Kafein pek bana göre değil," dedim. "Ve arkamdaki şu iki veledi dövmek istiyorum."

Şaşırarak omzumdan geriye baktı. Ellerindeki tablete kafalarını gömmüş sürekli oyun oynayan iki çocuk vardı orada. "Neden? Ne yaptılar ki size?"

"Bana bir şey yapmadılar ama gelecekte insanlığa yapacaklar."

“Henüz çocuk onlar.”

“Bir an önce büyüseler iyi ederler.”

Gülümsedi. “Gerçek hayata da yazdıklarınız gibi karanlık bakıyorsunuz galiba.”

“Her zaman değil,” dedim. “Sadece insanlarla birlikteyken.”

Çantasını omzundan çıkardı ve karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. “Röportaj teklifimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

“Başlayalım mı hemen?”

“Olur.”

“Telefonda da söylemiştim gerçi. Bu daha çok, son yazdığınız kitap üzerine olacak. Delirmenin Argosu. Ama genel konulardan da bahsetmek istiyorum. Kişisel yaşamınız gibi...”

“Tamam.”

Çantasından birkaç kağıt çıkarıp bana uzattı. “Bunlar size soracağım sorular. İsterseniz bir göz atın.”

Başımı salladım. “Gerek yok. İşin büyüğü bozulmasın.”

“Peki,” dedi. Şaşırmıştı.

“Bu arada,” diyerek durdurdum onu. “Rica etsem birbirimize isimlerimizle hitap edebilir miyiz? Söz konusu içini dökmek olunca bu resmiyet beni geriyor.”

“Anlaştık.”

Sevdim onu. Uyumlu bir kıza benziyordu. “O zaman sorularını sormaya başla sevgili Canan,” dedim. “Bu işi bir an önce bitirelim ve sonra birlikte bir yemek yiyelim.”

Bana irileşen gözleriyle baktı. “Yemek mi?”

“Evet.”

Şöyle bir saatine göz attı önce. Sonra da “Gerçekten çok isterdim,” dedi. “Ama ne yazık ki buna pek vaktim olacağını sanmıyorum Cem Bey. Yani Cem...”

“Öyle mi?” diye sordum. Sonra da ellerimi iki yana açtım. “Pekâlâ Canan... Üzgünüm ama yemek yoksa, röportaj da yok.”

Bu tepki yüzünden daha da şaşırılmıştı. Başını yana atarak gülümsedi. "Sizden... yani senden sonra programım var ama Cem."

"Bak Canan," dedim ve öne doğru eğildim. "Birazdan söyleyeceklerimin muhtemelen beşte birini falan yazabileceksin dergiye. Değil mi? Ve diğer söylediklerim uçup gidecek. Sana işini öğretecek değilim tabii ama o dediğim beşte birini -ancak beni biraz tanırsan- doğru şekilde seçebilirsin. Belki yemekte öyle ilginç bir şey söyleyeceğim ki tüm röportajı çöpe atıp onu kullanacaksın. Yanlış mı düşünüyorum?"

"Haklısın ama..."

"Ama ne?"

Bir süre düşündü. "Öyleyse senden sonraki randevumu iptal etmeme izin ver," dedi sonra. Sanırım ikna olmuştu. Ardından da cep telefonunu çıkardı ve birine bir mesaj yolladı. Tekrar bana döndüğünde gülümsüyordu.

Karşılık verdim.

Her kadın sürprizlerden hoşlanır.

Ben bugünün sürpriziydim.

Bekledik. On saniye sonra telefonu çaldı. Ekrana bir kere daha baktı ve "Tamam," dedi. "Röportajdan sonra yemek yiyoruz."

Sırıttım ve "O zaman şu işi hemen bitirelim de buradan kurtulalım bir an önce," dedim. "Kahveden nefret ederim zaten."

Neden kahveden nefret ettiğimi sormadı.

Belki de bugün hayatta olmamın bir bardak kahveyle alâkası olduğu için, dedim ben yine de, tabii içimden. Bu yüzden nefret ederim ondan. Dünyadaki tüm kahve çekirdeklerinden nefret ederim hatta... Kahvenin hayatla tek gerçek bağı, ikisinin de acı ve siyah olması bana göre. Üstelik içtiğiniz herhangi bir şeyin sizi uyuşturması gerekiyorken, o daha beter yapıyor ve ayıltıyor. Kapitalizm gibi.

Kayıt cihazını çalıştırdı ve aramıza koydu. Sonra elindeki

deftere kaydı gözleri. Derin bir nefes aldım.

İşte başlıyorduk.

Soruları beklediğimden iyiydi. Hava yeterince soğuk olmasaydı, cevap verirken terleyebilirdim bile. Yine de arkama yaslanarak ve yarın ölecekmişim gibi yanıtladım hepsini, bazılarının ise üzerlerinde düşünerek... Ses kayıt cihazı en başından beri aynı yerde, sehpanın üzerindeydi. Ağzımdan çıkan her bir kelimeyi ölümsüzleştiriyordu. İyi olmalıydım. Hata yapmanın sırası değildi ve biriyle konuşurken çok hata yaparım.

Elindeki not defterinin sayfasını çevirdi ve bir sonraki soruyu sordu. "Peki insanların İnternet üzerinde bütün hayatlarını paylaşması onları daha mı mutlu ediyor sizce?"

Yeşil gözlerinin içine baktım bir süre ve "Kesinlikle," dedim. "Bundan haz alıyorlar."

"Nasıl?"

"Yediklerini, içtiklerini, sıçtıklarını, gittikleri yerleri, her boku paylaşıyorlar orada... Başkalarının zihninde mutlu oldukları yanılmasını yaratmak için ne varsa yapıyorlar. Başkaları onları takip ediyor. Başkaları onları beğeniyor. Başkaları onlar hakkında konuşuyor. Bu da onlara sonsuz bir keyif veriyor. Popüler olamadıkları için, yaptıkları başka hiçbir şey popüler olmalarına yetmediği için, bu şekilde popüler olma sanrısı yaşıyorlar. *Beğenilmek* modern çağın uyuşturucusu gibi..."

"Sizce bu işin sonu nereye gidecek peki?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bu kestirilmesi güç bir şey. Gerçekliğin doğası kaotiktir. Ama bütün bu beğeni zehirlenmesi pek çoğunu etkileyecek, o kesin..."

"Toplum için aydınlık bir gelecek görmüyorsunuz anladığım kadarıyla?"

"Aydınlık bir gelecek mi? Bu ancak herhangi birimizin odasını aydınlatan son ampulün patladığı gün olabilir," dedim.

“Elektriği unutup, telefonlarımızı ve bilgisayarlarımızı fırlatıp, karanlıkta kalmaya alışarak her şeye sıfırdan başladığımızda yani...”

Gözlerimin içine bakıyordu şimdi. “Karakterlerinizin çoğu toplumdan soyutlanmış tipler oluyor,” dedi. “Bu bir tesadüf değil o zaman?”

“Değil,” dedim.

“Niçin?”

“Sıradan toplum, üzerinde yazmak istemeyeceğim kadar tuhaf ve karmaşık. Ben karakterlerimi topluma dışarıdan bakan bir yerde ve onu ancak bu şekilde eleştirebilen uzak bir düzlemde oluşturunurum.”

“Karakterlerinizin mücadele ettiği insanlara sizin de bir yazar olarak söylemek istediğiniz bir şeyler var gibi öyleyse. Yanılıyor muyum?”

“Evet var.”

“Nedir?”

“Onlara şöyle demek istiyorum aslında; siz bugün televizyona ve cep telefonlarınıza bakmaktan başka hiçbir şey yapmıyorsunuz ve bu gidişle de kimse için hayırlı tek bir şey bile yapmadan öleceksiniz. Elinizde telefonlarla, karşınızda monitörlerle ve boynunuza kravatlar bağlı hâlde öleceksiniz. Banka gişelerinde, havasız ofislerde, sıkışık otobüslerde ve tüm bu gri betonun arasında sürünürken öleceksiniz. Bir gün toprağın altına girdiğinizde ise bu dünya ve evren sizi sonsuza kadar lanetleyecek. Güzel olan her şey çevrenizde, ama siz hiçbirini görmüyor ve avuçlarınız arasına dek alabildiğiniz o küçük, parlak ekranlardan gözünüzü bir an bile ayırmıyorsunuz.”

Daha devam edebilirdim ama susmam gerekiyordu. Dudaklarımı büzerek ona baktım. Suratı bir tuhaf gibiydi.

“İşte bunları söylemek istiyorum onlara,” dedim. “Bunları yazmaman daha iyi belki de... Bilmiyorum, çok gerçekçi olmak iyi değil. İnsanlar kaldıramıyor. O yüzden çoğu insan benden nefret eder.”

Suratıma bakmayı sürdürüyordu.

“Ama ne yazık ki gerçekler böyle,” diye devam ettim. “Bana sorarsan bu iş artık çığrından çıktı. Kokuyor her şey. Kemiklerine kadar kokuyor. Ama kimse ortaya çıkan bu kokuyu umursamıyor. Ne yazık ki her şeyin farkına vardıklarında da çok geç olacak. Çünkü ancak ölürken görecekler ne bok yediklerini. Tüm bu günler geride kaldığında ve yaşlandıklarında görebilecekler. İşte o gün geriye dönüp şöyle bir bakacaklar ve tıpkı Mark Twain’in dediği gibi, yaptıklarından çok yapmadıkları için pişman olacaklar. Üzerlerine çöken bu lanetin farkına ancak yaşlandıklarında varacaklar. Çünkü insanların çoğu tekdüzeliğin kölesidir ve bunu bir şekilde kanıksar.”

Ben bunları söyledikten sonra uzun bir süre daha sessiz kaldı. Önce ses kayıt cihazına sonra da ona baktım. Yüzü bir tuhaftı. Gözleri dolmuş gibiydi. Birden aramızda duran ses kayıt cihazına uzandı ve aleti kapattı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Söylediklerin için...”

“Bu kadar mı? Bitti mi?”

“Bitti,” dedi. “Hepsi bu kadar.”

Derin bir nefes aldım. “Güzel bir röportajdı,” dedim. “Soruların harikaydı. Yemeğe nereye gitmek istersin?”

“Hayır,” dedi. Gözünden bir damla yaş aktı. Sesi daha da fazla titriyordu şimdi. “Üzgünüm ama benim gitmem gerekiyor. Çok iyi hissetmiyorum ve yapmam gereken işler var.”

Ben ona öylece bakmayı sürdürürken sinirli hareketlerle çantasını topladı ve yerinden kalktı. Neye kızmıştı anlamadım. Söylediklerimden hangisi canını acıtmıştı acaba?

“Röportaj için teşekkür ederim,” dedi. “Size en kısa zamanda son halini yollarım. Yayım lanmadan önce bir göz atarsınız.”

Uzatmakta tereddüt ettiğim elimi çabucak sıktı ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Tek bir kelime bile edemedi arkasından baktım bir süre. Kalçaları iyiydi. Kapıyı açtı ve gözden kayboldu.

İnsanlarla konuşurken neyi beceremediğimi hâlâ bilmiyordum. Sadece içimden geçenleri söylüyor ve içimden geçenleri yapıyordum burada, ama görünen o ki bu birilerini gerçekten üzüyordu. Hayatı benim gördüğüm şekliyle düşünmek canlarını acıtıyor olmalıydı. Benim gördüğüm manzara onları benden uzaklaştırıyordu, oysa ben de onlardan biriydim. Sadece manzaraya farklı bir noktadan bakıyordum ve gördüklerimi kabul edebiliyordum. Onlar ise korkuyorlardı.

Bunları düşünüp dururken önümdeki boş kahve bardağına kaydı gözlerim. Boş kahve bardağına kaydılar ve yıllar önce babamın içemediği o kahve aklıma geldi. Kaos kelebeği o gün bir arabanın camına yapışıp ölseydi keşke ve ben insanları daha fazla mutsuz etmeseydim, diye düşündüm. Sonra da bir şişe viski alıp eve döndüm ve biraz yazı yazdım.

İki gün sonra aradı beni.

"Cem Bey, merhaba. Canan ben."

"Selam," dedim. "Nasılsın?"

"İyiym. Röportajı hazırladım. Kontrol etmeniz için adresinize gönderdim."

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Bir şey daha var."

"Nedir?"

"O gün birdenbire kalkıp gittiğim için özür dilerim."

"Sorun değil."

"Konuştuğumuz yemeği bugün yiyebiliriz."

Bir süre sessiz kaldım.

"Cem Bey?"

"Buradayım."

"Bugün yemek yiyebiliriz diyordum."

"Tamam. Peki... Saat sekizde sizi gazetenin önünden alırım. Uygun mu?"

"Tamam. Sekizde bekliyor olacağım."

Sekizde gerçekten de bekliyordu.

Arabamı kenara çektim. Bana doğru yaklaştı. Şaşırmıştı arabayı görünce. "Değişik bir arabanız varmış," dedi binerken. "Markası ne?"

"Volkswagen," dedim. "Karmann Ghia."

"Ne?"

"Volkswagen'ın altmışlı yıllarda ürettiği klasik bir model."

"Arabalardan pek anlamam aslında. Ama çok güzelmiş."

"Teşekkür ederim." Sonra iki üç kere kornayı çaldım. "O da teşekkür ediyor," dedim.

Güldü. Ben de birkaç kere daha çaldım kornayı.

Yirmi dakika sonra ayarladığım restorana geldik. Garson kız bizi alıp üst kata çıkardı. Asma kattaki terasta duran güzel bir masaya oturttu. Canan başta gergin gibiydi. Herhangi bir konu açmadım. Garson tekrar geldi. Bir şişe şarap söyledik. İlk kadehten sonra rahatlamıştı.

"O gün kalkıp gittim," dedi birden. "Çünkü..."

Tam bu sırada çakmağımı sigarama götürüyordum. Öylece donup ona baktım ve devam etmesini bekledim. Ne söyleyeceğini merak etmiştim.

"Söylediğin şeyler çok gerçektir Cem," dedi. Tekrar senli benli olmuştuk anlaşılan. Gözlerime bakarak konuşmaya devam etti. "Benim hayatımda da olan ve baş edemediğim şeyleri büyük bir yalınlıkla söyledin... Ben de bu düşüncelerle dolu, kasvetli bir adam olduğumu düşündüm ve apar topar kaçmak istedim."

Donduğum o andan kurtuldum söyledikleri bitince. Sigaramı yaktım. "Önemli değil."

"Kusura bakma."

"Boşver. Kasvetli olduğum doğru, ama bunu sana yansıtmam. Bazen salaklık yaptığım oluyor, ama o kadar da büyük boylu değil."

"Biliyorum. Anlık bir tepkiydi. O gün pek iyi bir günümde değildim zaten."

"Ne oldu o gün?"

"Bir evlilik teklifi aldım."

"Bunun neresi kötü ki?" diye sordum.

"Çünkü reddetmek zorunda kaldım," dedi.

Sigaramdan derin bir nefes aldım. Sonra da kadehteki şarabı bitirdim. Şarap bira gibi değildi. Çabuk bitiyordu.

"Neden reddettin?"

"Tam da söylediğin şeyler yüzünden."

"Nasıl yani?"

"O bir bankacıydı," dedi. "Yani boynunda kravat bağlı olan ve gözünü monitörlerden ayırmayan tiplerden... Çok iyi ve nazikti ama diğer her şeyiyle işine bağlıydı. Söyledikleriyle adeta onu tarif ettin, son derece gerçekçi bir biçimde ve ben de s..."

"Sana kötü hissettirdiysem özür dilerim."

"Nerden bilebilirdin ki?"

Kadehleri tazeledim. "Boşver. Evliliğin teklif edilebilir bir şey olması, karşı tarafın bunu geri çevirme hakkı olduğu içindir. Doğru olanı yaptığını düşünüyorsan sorun yok."

"Sanırım doğru olanı yaptım."

Mumlar titriyordu. Kadehleri tokuşturduk.

O ikinci kadehini yarılarmıştı ama ben şişeyi çoktan bitirmiştim. Bir şişe şarap daha söyledim.

"Her zaman böyle çok içer misin?" diye sordu.

"Her zaman değil," diye yalan söyledim.

Bu sırada yemeklerimiz geldi. Siyah pirinç pilavı yatağında taze ördek budu. Lezzetliydi. Yemeği yerken gazetecilikten, medyadan ve sonra yine ilişkilerden konuştuk. "Sen neden ayrıldın ki kız arkadaşınla?" diye sordu.

"Bencil olduğumu düşünüyordu," dedim.

"Öyle misin peki?"

"Bilmiyorum. Ama belki bir gün daha az bencil olduğumu düşünen biri çıkar elbet. Tek sıkıntı, zaman beklerken çok ağır akıyor."

"Önce onu aklından çıkarabilmen lâzım."

“Çıkarmadığımı nerden biliyorsun?”

“Senin gibi adamlar kaderlerine pek boyun eğmezler.”

Şarabı aldım tekrar ve kadehine doldurdum. “Ben kadehimden çok kadehime boyun eğmiyorum galiba,” dedim. “Alkolik olduğumu falan söylüyorlar. Bazen öyl...”

Tam bu sırada masa sallanmaya başladı.

İlk önce başımın döndüğünü sandım ama anlaşılan durum öyle değildi. Restoranın diğer ucunda insanlar çoktan masalarından kalkmış ve dışarı kaçışmaya başlamışlardı. Kadının biri çığlık attı.

“Ne oluyor?” diye sordum şarabı kadehin içine denk getirmeye çalışarak.

“Deprem oluyor,” dedi Canan.

Apar topar kalkıp dışarı çıktık. Çıkarken şarabı ve onun yarı dolu kadehini yanıma almıştım neyse ki. Deprem kısa sürdü ama herkes ölümüne korkmuştu ve kimse tekrar içeri girmek istemiyordu. Neyse ki büyük İstanbul depremi bir kere daha gelmemiş ve bir kere daha herkesin o muhteşem hayatını mahvetmemişti. Uzun bir süre dışarıda bekleyip durduk ama yeni bir depremin olacağı yoktu ve ben sıkılmıştım. “İçelim,” dedim ve eline tutuşturduğum kadehe biraz daha şarap koydum.

“Teşekkür ederim,” dedi. Ben de şişeden diktim.

Kalan şarabı restoranın önünde bitirdik. Yani o kadehini bitirdi, ben de şişenin geri kalanını. Kafam iyice kıyak oldu. Neyse ki ördek budu bitmişti. Siyah pirinçten yemesem de olurdu. Üşüdüğünü fark edince ona ceketimi verdim. Tekrar teşekkür etti. Sürekli teşekkür ediyordu.

“Hadi bana gidelim,” dedim birden. “Evim yedi sene önce deprem yönetmeliğine göre yapıldı. İsteddiği kadar sallansın İstanbul. Benim eve bir şey olmaz.”

Bir süre düşündü bunu. Ardından da kabul etti. Kendi kaldığı eve güvenmiyordu anlaşılan.

Sonra evime geldik. Yorgunduk ikimiz de. Gelir gitmez ajanslara düşen deprem haberlerine baktı biraz. Merkez üssü Çanakkale açıklarıymış. Beş nokta iki diyorlardı. Biraz tedirgin oldu ve depremin Marmara Fayı'nı tetiklemesinden korktu ama sonra toparladı. Ben de bu sırada iki Martini hazırlamıştım. Kadehlerden birini önüne koydum. "Bu deprem o deprem değil," dedim. "Merak etme."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bu gece olmamalı," dedim.

Anlamadı.

Martinileri içtik. Kadehlerin sonuna doğru onu kendime çektim. Sesini çıkarmadı. Bir anlık kararla teslim olmuştu sanki. Öpüştük. Uzun ve sıcaktı. Sonra soydum onu. Önce göğüsleri çıktı ortaya, ardından da külotunu sıyırdım. Çırılçıplak kalıncaya kadar çıkardım kıyafetlerini. Ardından da bacaklarının arasına yumuldum. Dilimle tüm hünerlerimi sergiliyordum. Kasıldı. İnledi. Tekrar kasıldı. İki eliyle başımı tutup kasıklarına yapıştırdı sonra. Bir an için nefes alamadım.

"İçime gir," dedi sonunda. "Hadi."

Dediğini yaptım. Evim deprem yönetmeliğine göre falan yapılmamıştı ve tekrar deprem olabilir ve bu son gecemiz olabilirdi. Önce pantolonumu çıkardım. Bacaklarından birini omzuma aldım. Oldukça ıslanmıştı ve girmem kolay oldu. Gidip gelmeye başladım içinde. Dardı. Hoşuma gitti bu. Hızlandığımda çığlık atmaya başladı. İki elinin tırnaklarını koltuğa geçirmişti. Ezkaza elini kaldırırsa döşemeyi sökecek gibi sert asılıyordu. Bir süre sonra içinden çıktım. O anda gözlerini açıp bana baktı. Yanakları kızarmıştı. Alev alev yanıyordu yüzü. Belinden tutup arkasına geçtim. İtaat etti. Bir bacağı yerde, bir bacağı koltuğun üstündeydi şimdi. Belini büktü ve kafasını koltuğa gömdü. Ben de tekrar girdim. Bankacı ne yapıyordu acaba şu anda?

İkinci ve üçüncü postaları yatakta gittik. Yorgunluktan gerberiyordum. Yine de durmadım. Tam üstünde, nefes nefeseydim.

“Boşal artık,” dedi inleyerek.

“Daha var,” dedim.

“Canım acıyor ama.”

Durdum.

Şaşırarak bana baktı. Oysa çoktan içinden çıkmıştım bile.

“Daha önce kimse yapmadı mı bunu?” diye sordum yanına yatarken.

“Hayır,” dedi. “Senin de önemseyeceğini düşünmedim.”

Öptüm onu. Karşılık verdi. Sonra bir sigara yaktım ve tavanı izlemeye başladım. Dipsiz ve beyaz bir boşluk gibiydi tavan. Bir süre göğsüme yattı. Hiç konuşmadık. Sonra birden doğruldu ve bacaklarımın arasına uzandı. Anlamıştım. İtiraz etmedim. Cilde iyi geliyordu sonuçta.

Ertesi gün röportaj yayınlandı. Güzel yazmıştı. Teşekkür etmek için telefon açtım ve beraber bir şeyler içmeyi önerdim. Kabul etmedi. Sesinden bir bahanesi olmadığını anladım ve ısrar etmedim. Kadınlar sıklıkla fikir değiştiriyordu bugünlerde. Onlar için bir gün var, diğer gün ise yoktunuz ve tersi için yapabileceğiniz bir şey yoktu.

Telefonu kapatıp bir sigara yaktım.

Bu sefer de bankacı işi bozmuştu sanırım.

ÇAKMAK VE ÇAKAMAMAK

“Sonra çıkıyorsun dışarı, bir cigara yakıyorsun ve yıllardır kurduğun cümleyi bilmem kaçınıcı kez kuruyorsun:

“N’apalım, kısmet değilmiş...”

Sabahattin Ali

HAVAYA SİKEN SİGARA dumanı ciğerlerimi yaksa da bir bira daha içmeye kararlıydım. Bardağın dibindeki ılık köpüğü bir dikişte içip, boş bardağı barmene uzattım. “Bir tane daha ver-sene.”

Bardağı hışımla çekip arkasını döndü barmen. Suratı yüz-yıllardır kaçırdığı tüm bakirelerin hüznüyle dağlanmış gibiydi. Yaptığı işten sıkılmıştı besbelli ve ben de ondan sıkılmıştım. Ama bana bira vermeyi sürdürdüğü sürece aramızda bir gerginlik yaşanması mümkün değildi. Ağzına kadar birayla dolu soğuk bardağı önüme sürerken çevreme bakmayı sürdürdüm. Çoğunlukla üniversiteli, genç tipler vardı etrafta. Şimdilik günlerini gün ediyorlardı. Her biri hayata karşı hazırlıksızdı. Ne yazık ki zamanla öğreneceklerdi. Onda doku-zunun hayali çok geçmeden kömür olduğunda, umut bağladıkları o pembe gelecek, dumanlı bir mangal partisine döne-cekti. Umarım hiçbirini intihar etmezdi.

Çevreyi incelemeye devam ettim. Aradığım herhangi biri

yoktu aslında. Konuşmak istediğim biri de... Muhabbet etmek çoğu insanı benden uzaklaştırıyor. Çünkü kayda değer bir şey konuşmuyorlar. Özellikle de sarhoşken.

Avcumun içinde duran buz gibi bardağı kendime doğru çektim ve biradan büyük bir yudum aldım. Buz gibi sıvı köpürerek boğazımdan aşağı aktı. Yedinci ya da sekizinci bardağımdı bu. Karaciğerim ve böbreklerim bana lanet ediyor olmalıydı. Tıpkı benim de diğer insanlara lanet ettiğim gibi. Ve diğer insanların da geç kalan otobüslere, trafiğe, sıcağa, yağın yağmura ve üzerlerine sıçan kuşlara ettikleri gibi... Şehirde her şeyden şikayet ediyor insan.

Bir boğa gibi homurdanarak burnumdan gaz çıkardım ve hemen ardından bir yudum daha aldım. Midem bir tuhaftı bugün. Bir an önce kafa olmak istiyordum. Ne kadar hızlı içerssem ve buradan ne kadar hızlı siktirip gidersem o kadar iyiydi. Sigara dumanı ciğerlerimle birlikte gözlerimi de yakıyordu artık. Etraftaki gürültü de en az duman kadar yakıcıydı. Barlar dünyanın tüm dertlerini dışarıda bırakmanızı sağlıyordu ama buranın da ayrı dertleri vardı.

O anda onu yanımda fark ettim. Kısa saçlı ve ufak tefek bir tipti. Yüzü çok güzeldi. Dudakları arasına sıkıştırdığı bir sigarayı yakmaya çalışıyordu. Dizleri yırtık dar bir kot pantolon ve ince bir tişört giymişti. Tam da üzerinden çıkarmayı isteyeceğim şeylerdi. Önce göğüslerinin nasıl olduğunu merak ettim sonra da tekrar yüzüne baktım. Savruk ve vurdumduymaz bir ifade vardı yüzünde. Değer verdiği birisi tarafından yeni terk edilmiş gibiydi. Sanki siniri geçmemişi henüz ve dokunsam patlayacak gibiydi.

Sigarasını yakmaya çalışmasını uzun bir süre izledim ve biraz daha içtim biradan. Çakmaktaşını onlarca kere parlattı ama sigarayı yakmayı beceremedi. Başını iki yana salladı ve çakmağın götünü avcunun içine vurdu. Ne yazık ki bu akşam sigaradan uzak durmak istediğim için çakmağım yanımda değildi.

Yan gözle bana baktıktan sonra birkaç kere daha zorladı çakmağı. Yine olmadı.

"Gazı bitmiş," dedim.

Cevap vermedi.

"Yine de azmini takdir ediyorum," dedim. "Ben bu kadar uğraşmazdım."

Dönüp bakmadı bile. Çakmağa ardı ardına asılmaya devam etti. Sigarasının ucunu bir an bile çakmağın tepesinden ayırmıyordu. Beni iplemediğini görünce kalan birayı fondipleyip cep telefonumu cebime attım ve çıkışa yürüdüm.

Henüz kapıya doğru birkaç adım atmıştım ki arkamdan seslendi. "Senin çakmağın yok mu sanki? Ne kabasın."

Arkamı döndüm ve ona baktım.

"Sigara içen bir tipe benziyorsun," dedi.

Kısa bir süre daha bakmayı sürdürdüm. Artık ümidi kestiği çakmağı sağa sola sallayarak bana bakıyordu o da. Kafası benden de güzeldi.

"İnan çakmağım olmadığı için yarım saattir kendime küfredip duruyorum," dedim. "Yoksa konuşmak yerine harekete geçmeyi tercih ederdim. Ben eylem adamıyım."

Belli belirsiz sırttı. "Çakmaklardan anlar mısın peki?"

"O ne demek?"

"Bunu çalıştırabilir misin?"

Çakmağı elime aldım. Uyduruk bir şeye benziyordu. Fiti-line baktım ve çakmak taşını kontrol ettim. Bir sorun yoktu. "Gazı bitmişse yapacak bir şey yok," dedim.

Yüzünü buruşturdu.

Aramızda beklenmedik bir bağ oluşturan metal parçasını geri uzattım ona. "Yine de şanslısın," dedim.

"Ne açıdan?"

"Evimde sağlam bir çakmak var."

Bir kahkaha attı ve çakmağı dar kot pantolonunun cebine sıkıştırdı. "Bunu herkese söyleme, yoksa tokadı yersin."

"Bence de," dedim. "Ama çakmak konusunda ciddiylim."

Hatta kibrit bile var.”

Bir adım attı bana doğru. “Nedir bu kendine güveninin sırrı?”

Omuz silktim. “Yalnızlık sanırım.”

Ağır ağır başını salladı. “Benim evim karşıda.”

“Uzakmış.”

“Evet.”

“Benimki burada. Ortaköy’de...”

“Bir çakmak için ta evine mi gideceğiz bu durumda?”

“Bu sadece seçeneklerden biri... Başkasından da isteyebilirsin. Bir sürü insan sigara içiyor burada.”

“Öyle de yapabilirim tabii,” dedi. “Ama direkt olarak mevzuyla girmen hoşuma gitti. Çok salak ama cesurca. Her zaman kendine güvenir misin böyle?”

Dudak büktüm. “Ne desem yalan olur.”

Sarhoştı ve ben de içten içe bundan faydalanmayı istiyordum. Evet, ne yazık ki bu gece kötü bir adamım.

Bir süre düşündü dediğimi. Daha sonra sigarasını dudaklarının arasından aldı ve ikimizin arasında tuttu. “Aradığımız çakmak bunun için mi? Yoksa bana mı çakmak istiyorsun? Hangisi?”

“Kelimelerle oynuyorsun. Sevdim bunu.”

“Soruma cevap ver,” dedi.

Cevap vermedim.

Zayıf düştüğümü fark etmişti. Elimi tuttu. “Hadi bu sigarayı al, doğruca evine git ve o güzel çakmağınla yak benim için. Bitmeden de bana getir.”

Sigarayı aldım ve barmenden yeni bir bira istedim. Neyse ki bu sefer hızlıydı. Elimdeki parayı bile şimşek hızıyla kaptı göt herif. O kışından ter akarak çalışırken, ben yanı başında hatun götürüyordum. Onun adına uyuz bir durumdu. Bira dolu bardağı aramıza çektim. “Bu benden olsun.”

Öylece suratıma baktı. Harika bir yüzü vardı. Onu yatağıma almak, deli gibi sevişmek ve bu ukala tavrından dolayı, yanak-

larını geren elmacık kemiklerinin üzerine boşalmak istedim o anda. Kabul ediyorum çok güzeldiler. Ve dudakları da güzeldi.

Bana bakmayı sürdürdü.

Elimde sigarayla dışarı çıktım.

Elinde birayla arkamdan geldi. Geri dönmeyeceğimi biliyordu. "Şaka yapmıştım, ama bira için sağ ol," dedi. Gülmeye başlamıştı yine.

"Ne demek," dedim. "Afiyet olsun sana. Ben yeteri kadar içtim."

"Dur bir dakika ya... Gidiyor musun?"

"Evet."

"Gitme hemen. Adın ne senin?"

Durdum ve "Cem," dedim.

"Cem demek... Hımm, kuzenimin adı da Cem."

"Ne güzel tesadüf. Senin adın ne?"

"Ege."

"Memnun oldum."

"Nereye gidiyorsun ki?"

"Eve dedim ya."

"Daha çok erken değil mi?"

"Bilmem. Saate bakmadım."

Bir süre düşündü. Benim yerime saatine baktı sonra yüzüme bakarak tekrar düşündü. "Tamam," dedi. "Hadi sana gidelim."

Sigarayı ikimizin arasında tuttum. "Bunu yakmak için mi gidiyoruz bana?"

"Evet," dedi ve sigarayı aldı. "Bunu mutlaka yakmalıyız. Bu sigara bu gecenin kahramanı olacak."

Sokağa çıktık. Temiz hava daha iyi hissettirdi. Üstelik tüm gürültü de geride kalmıştı. İstiklal Caddesi boyunca yürüdük ve becerebildiğimiz kadarıyla havadan sudan konuştuk. Meydanın oraya gelince de bir taksi çevirdik. Genç bir şofördü di-

reksiyondaki. Morcheeba denen grup çalıyordu arabada. *Otherwise*. Taksiciler son zamanlarda çok aşırtıyordu beni. "Ortaköy'e doğru," dedim.

"Hay hay," dedi.

Gaza bastı ve trafiğin arasından sıyrılarak meydandan uzaklaştık. Ege hemen yanımda oturuyor ve camdan dışarıyı izliyordu. Yakamadığı sigara elindeydi hâlâ. Ortasından bükülmüştü.

Sabret, dedim içimden. Birazdan yakacaksın onu. Ve sonra sevişeceğiz. Sevişmek istiyorsun. Bu kadar çabuk evet demenin nedeni bu. İstiklâl bu yüzden kaynıyor. İçki bu yüzden var. Barlar bu yüzden tıklım tıklım dolu. Bu yüzden buradayız.

Herkes, hepimiz...

Olan bitene alışmaya çalışırken kafasını olduğum yöne çevirdi ve bana bakmaya başladı. Gözleri gerçekten güzeldi. Elmacık kemiklerinden dolayı sanırım, gözlerinin biçiminde ve durgun bakışlarında seksi bir ifade vardı. Ben ona doğru bakmayı sürdürürken birden üzerime doğru geldi ve dudaklarıma yapıştı. Beklemiyordum bunu. Karşılık verdim ve dudaklarıma kapanan ıslak ve yumuşak etini emmeye başladım. Bir elini göğşüme koydu. Tişörtümün üzerinde geziniyordu eli. Bir ara pantolonuma kadar indirdi.

Taksici aynadan şöyle bir baktı ve hiçbir şey demeden sürdürdü arabayı. Bugüne kadar neler gördüğünü tahmin etmek zor değildi. Şarkı değışti. Thievery Corporation'du bu seferki. *Until the Morning*. Acid jazz çalıyordu arabada... Rüyada gibiydim.

Ama bir an sonra, Ege tıpkı geldiği gibi hızla uzaklaştı ben-den. Bakışlarını kaçırarak dudaklarını sildi. Hiçbir şey söylemedi. Kendini tutamadığı için utanmış gibiydi. Bir ara kırmızı ışıkta durmak zorunda kaldık. Yan gözle ona baktım. Yolun karşısındaki büfeyi görünce birden gözleri parladı. Öne doğru uzandı ve "Arabada sigara içebilir miyim?" diye sordu şoföre.

"Buyurun," dedi şoför.

“Çakmağınız var mıdır acaba?”

“Hayır.”

“Öyleyse şuradan bir çakmak alacağım,” dedi. “İki dakika bekler misiniz?”

Başını salladı taksici. Bana bakmamıştı bile. Her ikisi de ben orada yokmuşum gibi davranıyordu. Ege kapıyı açtı ve hızlı adımlarla yolun karşısına geçti. Karanlığın içindeki silik bir silueti andırıyordu şimdi. Sokağın köşesindeki büfeye girdi.

İşte bu kadar.

Bu onu son görüşüm oldu.

On dakikaya yakın bekledik ve Ege dışarı çıkmayınca arabadan inip arkasından gitmek zorunda kaldım. İçeri girdiğimde gördüm ki büfenin diğer tarafa açılan bir başka kapısı daha varmış. Kızın bir çakmak aldıktan sonra oradan çıktığını söyledi büfe sahibi. O anda anlamıştım. Ama birkaç saniye sonra gerçeği fark ettim ve elimi ceketimin iç cebine, cüzdanıma attım hemen. Tabii ki orada değildi. Ege cüzdanımı da beraberinde götürüp kayıplara karışmıştı. Öpüşürken elinin gezindiği yerleri hatırladım. Neyse ki gece dışarı çıkarken cüzdanımda nakit paradan başka bir şey taşımam. Nakit para, içki içerken nerede durmam gerektiğini söyler bana. Hiçbir zaman kendimi kaybetmem böylece. İçki konusunda yani...

Kadınlar daha farklı.

Arkamı dönüp yolun kenarında bekleyen taksiye baktım.

Ve ben de arka kapıdan çıktım. Birkaç adım attıktan sonra koşmaya başladım.

PAZAR SABAHİ YALNIZLIĞI

“Yalnızlığına iyi bak, sahip çık. Kaç kişinin
emeği var onda kim bilir.”

Oğuz Atay

“UYANDIN MI?”

Gözümü açtığımda oda aydınlıktı. Sabah olmuştu demek.
Bir kere daha. Her zamanki gibi.

Komodinın yanında duran birkaç bira şişesi dün geceyi hatırlamamı sağladı. Ve sonra da tüm diğer geceleri... Başımı yastıktan kaldırıp şişeleri saydım. Yedi taneydiler. Ne şirin bir rakam, diye düşündüm. Alkolik Cem ve Yedi Şişeler. Tıpkı bir masal gibiydi... Ve her zaman böyleydi aslında. Sayı giderek artıyordu ve dün gece bir masal gibiydi. Gerçeği kabul etmek istemediğim için tekrar gözlerimi yumdum.

“Cem? Uyuyor musun?”

Gözlerimi açtım ve şişelere baktım tekrar. Yedi taneydiler hâlâ. Sayı değişmemişti. Gerçeklik hiçbir zaman değişmezdi zaten.

“Yolculuğa hazır mısın? Gidiyoruz.”

Neden bu kadar çok içiyordum ki?

Ne anlamı var, diye düşünüyorum bazen. Yedi şişe. Dört litreye yakın bira... Üstelik yüksek alkollüydü hepsi. Üstüne yarım şişe viski içmiştim. Dün akşam bir fili öldürecek kadar alkol almış olmalıydım. Sevişirken içmiştim hepsini. Bütün o oral seks ve sonrasındaki gidip gelme seansı esnasında...

Önümde diz çökmüş, tırnaklarını yatağa geçirmişti ve ben de elimde viski şişesiyle arkasına geçmiş, dur durak bilmeden vuruyordum kalça kemiklerine. Çıglıkları kulak zarlarımı yırtıyordu. Sırf onları boğmak için büyük bir yudum daha alıyordum viskiden.

Altılı paket bittikten sonra her şey boka sarmıştı. Yedinci şişeyi buzluktan almış ve onu da bir dikişte bitirdikten sonra viskiyi açmışım. Ardından yatağa dönüp tekrar arkasına geçmiştim. Alkol yüzünden ereksiyon olma şansımı hızla yitiriyordum, dolayısıyla boşalmak için az vaktim vardı. Biraların öncesinde birkaç kadeh de şarap yuvarlamışım çünkü. Neyse ki o altıncı kere orgazm olurken, ben de nihayet bir kerecik boşalmayı başarabilmişim. Onu tutup çevirdim ve yüzünü yatağa doğru sarkan taşaklarımın biraz üstünde tutarak ağzının içine geldim.

Hepsini yuttu.

"Cilde iyi geliyormuş," dedim.

"Biliyorum," dedi ve ucundan akan son damlaları yaladı.

Yatağa devrildikten sonrasını hatırlamıyorum.

Dün gecedен beri orada duran bira şişelerine baktıktan sonra yavaşça diğer tarafa döndüm. O da hâlâ oradaydı. Hemen yanımda yatıyordu. Kızıl saçları yastığın her tarafına dağılmıştı ve iri gözlerini bana dikmişti. Göğsünün bir tanesi onu sarıp sarmalayan yorganın üstüne taşmıştı ve koyu renkteki ucu görünüyordu. Ne yazık ki adını bile anımsamıyorum.

"Sen mi konuştun?" diye sordum dolgun memesine bakarak.

Uyandı, esneyerek gerindi ve yavaşça "Hayır," dedi. Gözlerimin memesinden ayrılmadığını fark edince onu örtmek için yorganı yukarı çekti. "Rüya görüyordun sanırım."

"Rüya mı? Hayır, rüya falan görmüyordum."

"Evet, bence rüya görüyordun. Uykunda bir sürü şey sayıkladın zaten. Çok tatlıydın."

Huzursuzlukla sırtüstü döndüm. Rüya görmediğime emindim. Tavana bakarak duyduğum seslerin nereden gelmiş olabileceğini düşündüm bir süre. Bir ses duyduğumdan emindim ama kaynağı gördüğüm bir rüya değildi. Uzun zamandır rüya falan görmüyordum zaten. Yazar dediğin adam yatmadan önce hayal gücünün hepsini kağıda hapseder. Ancak böyle temiz bir uyku çekebilir.

Odada uçuşan toz zerrecikleri, perdelerin arasından giren puslu güneş ışığı sayesinde kristal parçaları gibi parılıyordu tam tepemde.

"Hiçbir şey görmedim ben," dedim ona. Yine de kafamın içinde yankılanan sesin nereden geldiğini kestirememiştim ve bu beni deli ediyordu.

"Gördün," dedi.

"Sen ne zamandır uyanıksın ki?"

"Yarım saat falan oldu uyanalı."

"Ve yarım saattir orada durmuş beni mi izliyorsun?"

"Evet."

Saate baktım. On ikiye geliyordu. Esnedim. "Bugün günlerden ne?"

"Pazar."

Pazar demek... İçimden okkalı bir küfür savurdum. "Saat çok geç olmuş," dedim ve yataktan kalktım. "Pazar günü için bile geç..."

"Evet ya. Bence de..."

Yatağın bir ucunda gerinme hareketleri yapıyordum şimdi. Bir süre beni izledi. Sonra da pencereden dışarı baktı. "Hava çok güzel, baksana."

“Evet. Güneş yakıyor.”

“Hadi hemen giyinip kahvaltıya gidelim.”

“Ben kahvaltı yapmayı pek sevmem.”

Tam yorganı üstünden atmıştı ki öylece kalakaldı. “Ciddi değilsin sen?”

“Ciddiyim.”

Bunu söylerken, tekrar karşıma çıkan memelerine baktım. Bu sefer kapatmadı ikisini de. Güzeldi göğüsleri. Dün gece ikisini de dakikalarca emmiştim. Uçları dudaklarımın arasında kaç kere sertleşmişti hatırlamıyorum. Belki de hatırlamak istemiyorum. Ertesi günün pişmanlığı var üzerimde ve tek istediğim tekrar uykuya dalmak... Bazen öylece ortadan silinmek istiyorum.

Göğüslerinin görünmesine aldırmyordu artık. Tek düşündüğü şey davranış biçimimdi. “Evde de mi?” diye sordu sadece. Sesi değişmişti. Daha bir boğuktu. Sanki bir mağaranın dibinden konuşuyordu.

“Evde de...”

“Ne yapacağız peki? Ben çok açım.”

Bir kere daha gerinerek esnedim. “Dolapta bir şeyler var. Yumurta, salam falan... Sen istediğini hazırlayabilirsin. Ben sadece kahve içerim.”

Üstüme siyah bir tişört geçirdim ve tuvalete girdim. O da kalp kırıklarıyla birlikte mutfığa gitti. Ertesi sabahlardan nefret ediyorum. Birkaç saat önce yattığım kadına alelade kötü davranmaktan da... Sabah olduğunda bilincim hormonlarımın aptallığına nefret kusuyor ve ben karşımdakine öylece ters davranıp dururken, sadece sabahın sona ermesini istiyorum.

Her seferinde böyle.

Bir süre sonra demlenen kahvenin kokusu geldi burnuma. Ve makinada kızaran ekmeğin kokusu... Mutfakta harikalar yaratıyordu anlaşılan. Üstelik beni önemsemiyordu. Zaten

adını bile hatırlamıyordum. Sonra telefonu çaldı ve biriyle konuşmaya başladı. İlk önce bana bir şeyler söylüyor sanmıştım, ama çok geçmeden telefonla konuştuğunu anladım.

“Tamam canım yarın gelirim yanına,” diyordu. “Bakarız. Mango’da çok güzel bir tane görmüştüm. Evet, evet... Aynen... Tamam. O zaman Boğa’nın orada buluşuruz.”

O konuşmaya devam ederken banyoda yüzümü yıkadım ve aynada kendime baktım. Canım aslında kahve de istemiyordu. Sadece yalnız kalmak ve masa başına oturup yazmak istiyordum. Pazar günleri bunun içindir. Yalnız kalıp yazmalı ve götünü sandalyeye çivileyerek düşünebileceği kadar düşünmeli insan. Ya da musluk falan tamir etmeli. Ne yaparsa yapsın tamamen bir başına olmalı. Günümüzde yalnız kalmak bir eksiklik değil, bir lüks çünkü.

O anda bir şişe bira çaktı canım. Ama alkolün en kötü tarafı onu sabah içmeye başlamanın aptalca olması... O yüzden yıllardır sadece akşamları içer ve akşamları yazarım.

Ben bunları düşünürken bir kahkaha geldi mutfaktan. Sonra buzdolabı açılıp kapandı. Tabak çanak sesleri... Neşeli bir kadın kahkahası daha duyuldu ve bedenine bir gece önceki sahip oluşuma beni pişman etmek ister gibiydi...

Bir yerlerde sofra kuruluyordu ama ben çok uzaktım. Tam o anda, taşıdığım erkek ruhunun renksiz katılığı, çatlayan sert bir kabuğun altından taşarak, benliğimi saran serin denizle buluştu ve buharlaştı. İçimde bir yerlerde mevsimler değişti.

Evliymişim gibi hissettim o anda.

Belki de bu tüm sorunları çözerdi. Evlenmek. Kimi zaman kulağa hoş geliyordu. Yalnız olmayı severim ve sık sık da ihtiyaç duyarım. Ama insanın sevdiği birini kaybettikten sonra duyduğu yalnızlık özellikle kötüdür, bu duyguyu da iyi bilirim. Bunu birkaç defa yaşadım. Ayrılıkları yani... Hepsinden nefret ettim ve hepsinde de korkarak kaçtım günlerden. Gele-

ceğin belirsiz doğası bu gibi zamanlarda insanın yüzüne daha fazla vuruyor. Belki ondan... Belki de insanlara karşı giderek artan inançsızlığım yüzünden... Her iki şekilde de korkmakta haklıyım. Bu, raylara sımsıkı zincirliyen üzerinize doğru bir lokomotifin gelmesi gibi... Kaçacak yerinin olmaması ve geleceği kabullenmek zorunda olmak her insana korku salar. Vergiler, zamlar ve bütünleme sınavları da hep bunun içindir. Gelecekte korkmanız için...

"Cem? Yolculuğa hazır mısın? Gidiyoruz."

Silkindim tekrar.

Aynadaki görüntüm de silkindi.

"Cem?"

Şakaklarımı ovalayarak tuvaletten çıktım ve komodini gördüm.

Bira şişeleri...

Yedi taneydiler. Viski şişesini ise bulamadım. Ama en az yarısını içtiğimden emindim.

Derin bir iç geçirdim ve odanın içine bakındım. Mutfaktan kahkahalar geliyordu. Ve kızarmış ekmek kokusu... Birileri harikalar yaratıyordu içeride. Bana aldırmadan. Uzun bir süredir kimse bana aldırmıyordu gerçi. Kimsenin umurunda değildim artık. Olmayı da istemiyordum zaten. Sadece yazmak, yazmak ve yazmak istiyordum. Hızlı adımlarla çalışma odama gittim. Ahşap sandalyeyi çekip, yazı makinesinin başına oturdum. Babamdan kalma Facit marka bir daktiloydu karşımdaki. Bütün bu kitap yayımlatma işlerinden önce, kısacası gerçek bir yazar olmadan önce, daha reşit bile değilken hikâyeler yazdığım aletti bu... Elektronik olan her şeyden nefret ettiğim için yazarken çoğu zaman onu kullanırdım. Benden daha yaşlıydı.

Kağıda çarpa çarpa bazı harflerinin alt kısımları erimişti ve bu kısımlar kağıtta silik bir iz bırakıyordu. Her bir tuş çok darbe almıştı ve ben ilk hikâyemi bu daktiloda yazmıştım. Belki de sırf bu yüzden seviyordum onu.

Bu sırada mutfaktan bir kahkaha daha yükseldi. Ve kızarmış ekmek kokusu yeniden geldi burnuma... Memesini düşündüm. Ucu yorganın altından fırlamıştı ve dolgundu. Adını dahi bilmiyordum. Memesinin de, onun da... Ama ne önemi vardı ki? Senaryo değişmediği sürece hepsi aynıydı.

Daktiloya yeni bir kağıt taktım.

Bir süre öylece durduktan sonra ellerimi tuşlara götürdüm ve "Hazırım," yazdım. "Nereye gidiyoruz?"

Beklerken mutfaktan bir kahkaha daha yükseldi. Daktilo soruma cevap vermedi. Kızarmış ekmek ve kahve kokusu odanın her yerini sarmıştı artık. Ev yanıyordu sanki. Beyaz kağıda dalıp gitti gözlerim, sanki daktilo harekete geçecekmiş ve bana bir cevap verecekmiş gibi öylece duruyordum.

"Cem!" diye seslendi mutfaktan. "Kahven hazır!"

Onunla evli olduğumu düşündüm.

Kısa bir an...

Sonra ellerimi daktiloya götürdüm ve yazmaya başladım.

BEŞ YAŞINDA BİR MEKTUP

BABAM ÖLELİ BEŞ yıl olmuştu. Geride kalan dört yıl boyunca yaptığım gibi, bu ölüm yıldönümünde de yine mezarı başında daydım ve içiyordum. Mezarın etrafını kaplayan yabancı otlar bu sene biraz daha gürleşmiş, sağ başucunda duran selvi ağacı ise biraz daha büyümüştü. Burada her şey her zaman büyüyor, babamın mezarı ise günden güne küçülüyor ve giderek kayboluyordu. Bir sene gelecek, buraya geldiğimde mezarı bulamayacaktım sanki.

Gök gürledi. Bulutlar, mezarlığa girdiğimden bu yana daha koyulaşmıştı. Elimdeki viskiden bir yudum daha alıp ceketimin yakalarını kaldırdım. Tekrar babama baktım. Her yıl daha zor oluyordu buraya gelmek. Onu özlemek kötüydü. Ama hepimizin ölümü arada bir hatırlamasında fayda olduğunu düşünürüm. Ölen birinin yanında olmak, insanın yüzüne günlerin güçsüzlüğünü çarpar. Yaşamakla ilgili değer yargılarını değiştirir. Böylece kısa bir süreliğine de olsa olmanız gerektiği gibi davranırsınız.

Şişede kalan viskiyi bitirmeye hazırlanıyordum ki telefonum çaldı. Arayan numarayı bilmiyordum. Bilmediğim numaraları genelde açmam. Ama bu sefer içimden bir ses açmamı söyledi.

“Alo?”

“Merhaba,” dedi telefondaki boğuk ses. “Cem Karabay ile mi görüşüyorsunuz acaba?”

“Evet, benim.”

“Cem Bey, ben Haluk Gürgen. Hatırlar mısınız bilmem ama rahmetli babanızın veraset işlerini yürüten avukatım. Yanılmıyorsam bugün ölüm yıldönümü değil mi?”

“Evet öyle.”

“Beş yıl önceydi, değil mi?”

“Evet.”

“Güzel... Şimdi söyleyeceğim şey sizi biraz şaşırtabilir Cem Bey. Ama babanız bugün size ulaştırmamız için bana bir mektup bırakmıştı. Öldüğü günden tam beş yıl sonra yani. Bugün ofisime uğramanız mümkün mü? Böylece mektubu size takdim edebilirim.”

“Ne? Ne dediniz?”

“Şaşırmakta haklısınız,” dedi avukat hafifçe gülerek. “Tuhaf bir durum bu. Ben de meslek yaşantımda daha önce rast gelmedim. Ama babanızın yıllar önce bana bıraktığı bir vasiyeti işte. İkimiz de yaşadığımıza göre bunu yerine getirmeliyiz.”

“Bu mektup neyle alakalı?”

“Bilmiyorum. Ama o günü hatırlıyorum. Yanıma uğradığında pek keyifli değildi. Biraz muhabbet etmiştik. Sonra kendisi bu dünyadan göçüp gittikten tam beş yıl sonra, yani tam ölüm yıl dönümünde size vermem için bir zarf uzattı bana. Ağzı mühürlü bir zarf. Beş yıldır kasamdaydı. Şu anda ise önümde duruyor.”

“Bakın Haluk Bey, biz bu miras işlerini yıllar önce halletmiştik. Ne zorluklar yaşadığımızı siz de biliyorsunuz ve bira-

kacağı bir şey de kalmadı bize. Bu ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum Cem Bey. Mektubu aldığınızda cevabı kendiniz öğrenirsiniz muhtemelen. Bugün uğramanız mümkün müdür?"

"Tabii ki."

Adresi aldım ve mezarlığın önünden geçen bir taksiye atladım. Mezarlıktan uzaklaşırken gök bir kere daha gürledi ve şiddetli bir yağmur başladı. Cama çarpan yağmur damlalarını izledim. Bulutların arasından bir uçak geçti. Taksici hiç konuşmadı. Buna minnettar kaldım.

Avukat fazla kibar biriydi ve ben içeri girer girmez ayağa kalkarak elimi sıktı. O anda mektubu masada gördüm. Fazla konuşmadık avukatla. Ben mektuba bakarken, "Ne içersiniz," diye sordu. Alkollü herhangi bir şey veremeyeceğini bildiğim için su istedim.

Eliyle masayı işaret etti. "Mektubunuz burada. Açmayacak mısınız?"

"Henüz değil."

"Siz bilirsiniz."

Suyu içtikten sonra ona teşekkür ettim ve yanından ayrıldım. Kafamda binlerce soru kaynıyordu. Yolda markete uğradım ve biraz alışveriş yaptım. Biraz makarna ve dört şişe viski koydum sepete. Markette fazla uzun süre durmadım. Kasaya gidip aldıklarımın hepsini ödedim ve çıktım. Mektup ceketimin cebinde ağırlık yapıyordu.

Eve döndüğümde her şeyin farklı olacağını sanıyordum ama mektubu hâlâ açmak istemediğimi fark ettim. Sanırım buna cesaretim yoktu. Aldığım şişelerden birini açarak kendime bir viski koydum ve elimde zarfla koltuğa oturdum. Zarfın üzerinde tek bir kelime yazıyordu; Cem'e.

Derin bir nefes aldım ve elimdeki viskiyi tek dikişte bitirdim. Daha fazla beklememin anlamı yoktu. Zarfın içindekini er ya da geç görecektim. Mührü kopardım ve zarfı açtım. İçin-

den rengi sarıya çalan iki parça kağıt çıktı. Babamın düzgün yazısıyla kaplıydı her ikisi de. Okumaya başladım.

“Sevgili Oğlum,

Bu mektup eline geçtiğinde, benim beş yıl önce bu dünyadan göçüp gitmiş olduğum düşüncesiyle bu satırları yazmak oldukça etkileyici. Muhtemelen senin için de babasız geçen bunca yıl sonra babandan bir parça okuyor olmak öyledir.

Önümde sadece bir kağıt ve bir kalem var Cem, fazlası değil ve şu an en az senin kadar mutluyum. Bunlar, ben yaşıyorken hayatın boyunca vazgeçemediğin iki şey oldu. Yazmayı delicesine sevdiğini ve bir gün bu konuda eserler vereceğini sen daha küçücükken gördüm. Büromdaki eski daktilo diğer her şeyden daha fazla ilgini çekiyordu. Annenle yanıma her geldiğinde er ya da geç onun başına oturuyor ve ardı ardına cümleler yazıyordun. Komik ve bazen de anlamsız şeylerdi ama sonunda hepsi bir yerde birleşti ve seni gerçek bir yazar yaptı.

Ama umarım bulunduğun anda benim kadar içki içen, huysuz bir adam haline dönüşmemişsindir. Bu, kısa vadede eğlenceli görünebilir ama zamanla çok acı veriyor insana. Mutsuzluklarını asla bir alkol şişesinin gölgesine gizleme Cem ve kadınlar arasında kaybolmak yerine, kendine ruhunu aydınlatacak gerçek bir eş bul. Biliyorum bu ikincisi büyük bir şans işi ve ben anneni bulduğum için çok şanslıyım. Onun sayesinde alkolü bırakabildiğim ve seni dünyaya getirebildiğimiz için de öyle.

Yazmak gerçekten heyecan verici ve bu hayatta bir mühendis ya da bankacı olmayı seçmediğin için mutluyum. Bunu sana daha önce söyledim mi bilmiyorum ama bunu yapmadıysam beni affet. Harika bir iş yapıyorsun ve benim gibi adamların yaptığı şeylerin aksine, sen bu dünyadan göçüp gittiğinde bile yazdıkların kütüphane raflarında olacak. Düşüncelerin uzun bir süre insanların dilinde dolaşacak. Ne derler bilirsin; insanın iki kere öldüğü söylenirmiş. İlki, nefes almayı bıraktığında, ikincisi ise birileri ismini son kez söylediğinde.

Şu anda neler hissettiğimi sana tarif edemem. Zamanın bilinmeyen ve benim artık bu evrende var olmadığım bir tarihine bir anı gönderecek olmak heyecan verici olmaktan bile öte. Bilime meydan okuyor gibi hissediyor insan. Ve sen babandan, artık bu dünyada var olmayan yaşlı adamdan, tam beş yıl sonra, tekrar bir mesaj alacaksın. O yaşlı adam, belki de son zamanlarında unutkanlığın pençesine düşmüş ve her şeyi birbiriyle karıştıran o aksi adam seninle tekrar iletişime geçmiş olacak. Tek yönlü de olsa onunla tekrar sohbet edeceksin. Kısacası belki de beni özlediğini hissettiğin o gün, benden yeni bir şeyler duyacaksın.

Ne kadar duygusal olduğumu biliyorum Cem. O yüzden bunu tam da ölüm yıldönümümde sana ulaştırmak istedim. İçimden bir ses beş yıl sonra da mezarımı ziyaret eden tek kişinin sen olacağını söyledi bana. Yanılmıyorum değil mi? Bugün oradaydın.

Sen bu satırları okurken takvimler hangi günü gösteriyor acaba? Bunu şu anda bilmek istemezdim tabii ama prostatım çok fazla vaktim kalmadığını söylüyor. Tahmin etmemi isteseydin iki ay derdim. İki ay sonra bugün ya da bir sonraki gün. İki gün önce kontrole gittiğimde doktorum, en az altı ay daha buradasın, dedi ama eve döndüğümde size bunu söylemeyeceğim. Bununla yüzleşmesi gereken tek kişi benim.

Ben zaman zaman iyi bir baba oldum ama annenin değerini anlayana kadar asla iyi bir eş olamadım oğlum. Bulunduğum noktada, bu ölecek olduğumu bilmekten bile daha acı verici. Annenin her şeye rağmen beni sevdiğini ve bana değer verdiğini biliyorum. Çünkü kadınların doğası böyledir. Bir kere bir erkeğe bağlandıklarında ve onu birlikte dünyaya yeni bir birey getirecek kadar sevdiklerinde asla vazgeçmezler. Bazen şiddete maruz kalsalar bile yapmazlar bunu. Bunu benden daha iyi biliyorsun. Her şeyi gördün. O yüzden asla benim gibi olma ve onlara her zaman iyi davran. Bu dünyada her şeyin üstesinden gelebiliyoruz ama kalbin yapısı onarılmaya müsait değil.

Bu mektubu gelecekteki yaşlı Cem'in sana yazmış olduğu bir itiraf olarak görebilirsin. Keza her oğul, hayatın bir yerinde babasına benzer. Bana benzemeni istemediğim noktalar ise çok fazla Cem. Kendine dikkat etmeni ve son gününe kadar iyi bir hayat yaşamayı temenni ederim. Sona yaklaştığında her şeyi çok şeffaf bir biçimde görebiliyorsun çünkü. Sığ bir deniz gibi. Hayat da en az ölüm kadar anlamsızlaşıyor.

Artık hayatında değilim.

Hoşça kal.

Baban,
Rıfat

Ağladım okuyunca.

Ama hemen değil, mektubu elimden bıraktıktan yarım saat ya da bir saat sonra ağladım. Farkına varmak denilen şey zaman alıyor. O yüzden bazı hatalarımızı hemen fark etmeyiz ve bazı ayrılıklar evrenin sonsuzluğu kadar sürer. Düşünmek için zamana ihtiyacımız var. Benim de hep zamana ihtiyacım oldu ve hep kaybettim. Çünkü yalnız olmayı seviyorum. Babama benzediğim noktalardan biri de bu galiba. O da insanların arasında olmaktan pek hazzetmezdi.

Ayrıca her şeyi etraflıca düşünmekten ve sürekli hata yapmaktan sıkıldım. Her gün milyonlarca kez yapıyoruz bunu ve tüm hatalarımız düşünme denen şeyin benliğimizde yarattığı o tuhaf gerginlikle başlıyor. Çünkü düşünmek, evrimin dizginlerini kopardığı bir noktada ortaya çıkan ve bugün adına insan dediğimiz talihsiz türe miras kalan ontolojik bir lânetten ibaret. Kısacası bugün burada hepimiz lanetliyiz. Hâl böyleyken yapacağımız en iyi şey ırkımızı kısırlaştırmak ve soyumuzun üremesini keserek mevcudiyetimizi sonsuza kadar ortadan kaldırmak olduğu hâlde, büyük bir ısrarla düşünmenin pençesinde kıvranıyor, acı çekmeyi sürdürüyor ve hep birlikte dünyanın sonunu getiriyoruz. Hem kendimiz, hem de

diğer canlılar için katlanılamaz bir distopya yaratıyoruz. Burada, bilinç ve özgür irade adına hoş olan bir şey yok. Yedi ölümcül günah iki bin yıldır zihinlerimize çakılı olduğu hâlde kimse ne tanrıdan ne de günahlarından vazgeçebilmiş durumda ve maceranın cennet veya cehennemde olmadığına içten içe inandığımız için, onu her zaman yeryüzünde arıyoruz. Çünkü cennetteki mutlak mutluluk ya da cehennemdeki mutlak acı, insan ruhuna beklenilmeyenle karşılaşma beklentisinin serptiği o tuhaf hazzı asla bırakamıyor.

Bunu her aklı başında insan bilir ve bu yüzden de kendisine dayatılan ahlâki emirlere inayet etmez. Bulunduğumuz noktaya böyle geldik. Sorumluluklar söz konusu olduğunda işimize gelmeyenlerden kaçarak... Artık geri dönüş yok ama en azından çoğalmayı ve ilerlemeyi durdurabiliriz. Böylece kimse için daha fazla acı olmaz ve yeryüzüne kanser gibi yayılan bilinç, doğduğu karanlığa geri döner.

İnsanlık hakkındaki düşüncelerim bunlardan ibaret. Fikrimi değiştirmemse artık çok zor. O yüzden artık sadece bana alışabilenlerle yoluma devam edeceğim.

Odanın içinde birkaç tur attıktan sonra kendime bir içki daha koydum. Normalde hava aydınlıkken içmeye başlamam ama bugün bir istisna. Koltuğa oturdum ve karşımdaki televizyonun siyah ekranına yapışmış duran yansıma bakarak düşünmeye başladım. Çok geçmeden gözüm yeniden mektuba kayd. Neredeyse tekrar okuyacaktım.

Babam, hataları olan iyi bir adamdı. Yaptığı her şeye rağmen onu seviyorum. Üstelik bugün anladım ki ruhundaki o koca evrende bir parça yazarlık da varmış. Onun da bana benzediği nokta bu sanırım. İnsan bazen de yarattıklarından esinlenir. Bana nadide bir tabloymuşum gibi bakıp durduğu günleri hatırlarım.

Beynimde bu düşünceler gidip gelirken kapı çaldı. Kalkıp açtım. Gelen annemdi. Derbeder bir hâldeydi zavallı kadın.

Gözleri kızarmıştı. Uzun uzun ağladığını anlamam zor değildi. "Sana da mı mektup göndermiş?" diye sordum.

Sadece başını salladı.

Ona uzanıp sarıldım.

Tekrar ağlamaya başladı. Gözyaşları çıplak boynumdan aşağı süzülüyordu. Soğuyan bu yaşlar yüzünden tüylerim ürperdi. "Ondan beş yıl sonra bir haber almak şaşırtıcı değil mi?" diye sordum ona.

"Evet," dedi ağlamayı sürdürürken.

Ben kesilecek diye beklerken daha da şiddetlenmişti ağlaması. Hüngür hüngür ağlıyordu şimdi. "Hadi ama anne," diyerek teselli etmeye çalıştım onu. "Üzme kendini bu kadar. Kaç yıl geçti gitti."

"Sadece senle... Sadece senle bana mı yollamış acaba?"

"Bilmiyorum ki."

"Neden yaptı bunu?"

"Bilmem."

"Tam beş yıl sonra..."

"Ne yazmış ki sana? Bu kadar etkilendin..."

"Sana ne yazmış asıl?"

"Önce ben sordum anne."

Bir anda ağlamayı kesip yüzüme baktı. "Çocuk gibisin Cem! Ne var söyle sen?"

"Ben hâlâ çocuğum."

"Çocuklar bu kadar içmez ama."

Viski kokusunu almıştı demek. Bu saatten sonra inkâr edemezdim. "Sadece ufak bir kadeh," dedim. "Mektubu okuduktan sonra ihtiyacım oldu."

Bir şey demedi. Yalan söylediğimi biliyordu. Her gece içtiğimi de...

"Babamda da biraz yazarlık varmış," dedim.

"Ona çekmişsin demek."

"Olabilir."

Ceketini çıkarıp koltuğa bıraktı. Bitkin gibiydi. "Yemeğin

var mı bakayım?" diye sordu.

"Var anne var. Daha geçen hafta bir ton şey gönderdin. Yarıısı buzlukta duruyor."

Koltuğa oturdu. "Çok yoruludum. Başım ağrıyor. Bana bir bardak su getirir misin? Birazdan kalkarım zaten."

"Yemeğe kalsana," dedim mutfığa giderken.

"Hayır," dedi. "Halanlar gelecek bu akşam." Bu sırada onun oturduğu koltuğun hemen yanındaki sehpanın üzerinde duran telefonuma bir mesaj geldiğini duydum ama aldırmadım.

Ben damacananın pompasına asılarak su koyarken, annem içeriden seslendi. "Cem?"

"Efendim anne?"

"Telefonuna mesaj geldi. Sibel diye bir kızıdan..."

"Ne diyor?" dedim ve onu duyabilmek için pompaya basmayı durdurdum.

"Seninkini tekrar..." dedi annem ağır ağır ve kısa bir sessizlik oldu. O anda bir şeylerin kötüye gittiğini anladım.

"Anne?"

"Seninkini tekrar ağzıma almak istiyorum diyor Cem. Hem de bu akşam istiyormuş. Babanın ölüm yıldönümünde..."

Bardağı masaya bıraktım ve koşarak içeri gittim. Annemin yüzü çarpılmıştı. "Telefonu verir misin?" diyerek elimi uzattım. "Bir yanlışlık olmalı. Benim Sibel diye bir tanıdığım yok."

"Bu nasıl bir kız Cem böyle? Nasıl kızlarla birliktesin sen?"

"Öyle bir kız yok anne. Bir arkadaşım şaka yapıyor olmalı."

Annemin suratı asılmıştı bir kere. Salak değildi ve olan biten her şeyi anlamıştı. Telefonu isteksizce bana uzattı. "Bizim zamanımızda hiçbir kız böyle değildi. Şimdikiler tam orospu olmuşlar."

"Şimdi de öyle değiller anne. Kimse orospu değil. Böyle söyleme."

"Gel de külâhıma anlat! Hepsi orospu!"

"Anne!"

“Böyle giderse hastalık falan kapacaksın benden söylemesi. Herkesle yatıp kalkmak olmaz. Evlenmeyi düşünmüyor musun hiç?”

“Hayır.”

“Tabii düşünmezsin... Kızlar senin gibi adamların konyuna girdikçe ben olsam ben de düşünmem.”

“Evlilik ve seks birbirinden çok farklı şeyler anne.”

“Hiç de bile... Düzgün bir kız bulup evlenmelisin artık. Bu hâlin hoşuma gitmiyor. Sırf bugün de içmediğini biliyorum. Dayın gibi olacaksın bu gidişle...”

“Ben evlilikte mutlu olunabileceğine inanmıyorum.”

“Saçmalama. Herkes evleniyor, herkes mi mutsuz yani?”

“Bence öyle. Bak babamla sana...”

“Böyle söyleme Cem. Bari bugün bunu söyleme... Kavgalarımız oldu ama bu evliliğimizin kötü olduğu anlamına gelmez. Mutluyduk biz.”

“Mektubunda bile itiraf etmiş bana. Her şeyi söylemiş.”

“Ne yazmış?”

“Eğer bilmeni isteseydi o zarfı bana göndermezdi anne. Sen kendininkini bana anlatıyor musun hem?”

Derin bir iç geçirerek önüne döndü. “Gün geçtikçe ona daha da çok benziyorsun!”

“Bak işte! Gördün mü? Hep bunu söylüyorsun bana. Hoşuna gitmeyen bir şey yaptım mı beni babama benzetiyorsun.”

Cevap vermedi. Ama çıkmaza girdikçe sinirlendiğini hissettim. Bugün daha fazla trajediyi kaldırmak istemediğimden yumuşamaya karar verdim. “Artık bunlar önemli değil,” dedim yanına gidip elini sıkarak. “Hiçbir şey değil. Babam yıllar önce öldü. Senle ben ise yolumuza bakıyoruz. Tüm dünyanın düzeni bu. Lütfen... Kafamda bunca şey varken bir de seninle kavga etmek istemiyorum.”

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Suyum nerde? Su getiriyordun hani bana?”

“Mutfakta unuttum.”

“Unutursun tabii. Sibel’i duyunca...”

“Dediğim gibi anne, Sibel diye birini tanımıyorum.”

“Ya yaa...”

Kadınlar annelik tahtına oturunca onları kandırmak imkânsızdı. Buna saygı duyuyordum. Her daim bildiklerini okumaları, onları çoğu durumda haklı çıkarıyordu. Çünkü insanın öz evlâdı da dahil çevresindeki herkes olayları çarpıtmaya ve yalan söylemeye meyilliydi. İnsanoğlu olarak işimize geldiği gibi yaşamaya programlıyızdır. Bunu değiştirmek, özellikle yaşadığımız çağda hiçbirimiz için mümkün değil.

Suyunu getirdim ve kana kana içti. Ben onun yerinde olsam bir şişe viskiyi bu şekilde içer ve en yakın kanepede sızardım. Çünkü bu dünyada hayatta kalmanın iki yolu vardır; ya kendinize kutsal bir gerçeklik belirleyip geri kalan hiçbir şeye inanmadan saf bir keşiş gibi yaşarsınız ya da insanlara karşı yalancı ümitler besleyip, bir yandan da bu ümitlerinizden hiçbirinin gerçekleşmeyeceğine emin olduğunuz için sürekli sarhoş gezersiniz.

“Bir bardak daha getir lütfen,” dedi.

Uzattığı bardağı alıp mutfağa gittim. Bu sırada telefonum tekrar çaldı. Küfrederek gözlerimi yumdum.

“Cem?” diye seslendi annem içerden. Sesi yine tuhaftı. “Senin de dilini daha da derine sokmanı istiyormuş bu akşam.”

“Bana her seferinde pabuç gibi dilin var derdin anne,” dedim. “Ondandır.”

“Bu kız orospu,” dedi.

Hiçbir şey demeden suyunu getirdim.

SON RANDEVU

"Kimse tek kişi değildir."
Josê Saramago

"DÜN BABAMIN ÖLÜM yıldönümüydü."

"Onu ziyaret ettin mi?"

"Evet. Ama tam o sırada avukatı aradı."

"Ne dedi?"

"Babamın, ölümünden tam beş yıl sonra iletilmesini talep ederek, bana bir mektup bıraktığını söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ve bunu yaparken, avukatın gelecek beş yıl boyunca yaşayabileceğinden nasıl emin olduğunu bilmiyorum."

Gülümsedi. "Bu çok ilginç. Mektubu almak için avukata gittin mi peki?"

"Evet."

"Ne diyormuş baban?"

"Hiçbir şey. Sadece bir selam vermek istemiş."

"O kadar mı?"

"Evet. Bir de bana yaşarken söylemeye dilinin varmadığı birkaç şey söylemiş işte. Beni nasıl gördüğünden falan bahsetmiş, yazarlığıma övgüler yağdırmış... Sanırım beş yıl geçince

olgunlaşacağımı düşünüyordu."

"Bu çok değişik bir şey Cem. Herkesin başına gelecek türden bir şey değil. Biliyorsun değil mi?"

"Haklısın. Değişik bir şey."

"Onu özleyiyor musun?"

"Bazen... Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Onu sadece özleyorum ve bu bir zamanlar yaptıklarını değiştirmiyor takdir edersin ki..."

"Babanla ilgili nasıl hissediyorsun?"

"Terk edilmiş..."

"Ne anlamda terk edilmiş?"

"Her anlamda..."

"Açıkla."

"İstediğim hiç kimse yanımda değil," dedim. "Benimle birlikte olamıyorlar. Neyse, boşver bunları... Benimle yemeğe çıkar mısın?"

Artık alıştığı bu soru karşısında bir süre duraksadı. Oysa ne diyeceği dünden belliydi.

"Cem bu mümkün değil," dedi her zamanki yüz ifadesiyle. "Bunu seninle çok defa konuştuk."

"Biliyorum."

"Ben hastalarımın bu oda dışında görüşmem. Yani bunu tüm meslektaşlarım böyle yapar. Lütfen yanlış anlama bunu, kişisel bir şey değil."

"Hiçbir zaman yanlış anlaşılacak bir cevap vermedin ki."

"Teşekkür ederim."

"O yüzden sorumu yinelemek istiyorum Arzu. Bu akşam benimle yemeğe çıkar mısın?"

"Cem?"

"Efendim?"

"Dediğim gibi..."

"Ne dediğin gibi?"

"Bunu yapamam. Ayrıca ben evliyim. Seninle flört edemem."

Bunu duyunca hafifçe sıırttım ona. "Bu, evli olmasan benimle yemeğe ıkacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır tabii ki de, bu sa..."

"İkinci kere aynı teklifi yaptığımda neden başka bir mazeret uydurdun?"

"Hayır Cem. Demek istediğim, bu soruya olumlu ya da olumsuz herhangi bir cevap veremediğim..."

"Anlamadım?"

"Ne olursa olsun ilişkimizin bu odanın sınırlarının dışına ıkımması gerekiyor. Bu konudaki tavrım belirsiz olmak zorunda."

"Böyle davrandığın zaman bir insanla değil de bir robotla konuşuyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum biliyor musun? Bu da, insanın içini dokerken karşı taraftan beklediği duygusal seviyeyi iyice aşağı çekiyor."

"Üzgünüm."

"Ben de öyle."

"En son kaldığımız yerden devam edelim lütfen. Yirmi beş dakikamız kaldı."

"Zamana bu kadar bağlı olmamıza gerek yok."

"Niçin zamana bağlı olmamız gerekmediğini düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Zaman çok gereksiz bir icat da ondan," dedim.

"Hepimiz zamanın içinde değil miyiz? Her anımızı ona göre belirlemiyor muyuz?"

Bunu söylerken bana ilk defa bilmişlik tasladığını fark ettim. Zaman konusunda hassastı, çünkü zaman onun için para demektir. Anlıyordum onu.

"Evet öyle yapıyoruz," dedim. "Ama zaman kavramı, bizim onu algıladığımız gibi doğrusal bir yapıda değil. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak da..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbirimiz, bir kavram olarak belirlediğimiz zamanın içinde ilerlerken tam şu anda bulunduğumuz ve ben bunları

söylerken geçip giden A noktasından, az sonra bulunacağımız B noktasına doğru giden düz bir çizgi çizmiyoruz, demek istiyorum. Dolayısıyla zamanın bir başlangıcı ve sonu olduğunu düşünerek hareket etmek, bugün bulunduğumuz evrimsel ve bilimsel düzeyin çok daha altına inmemiz demek. Evreni sadece beş ilkel duyusuyla algılamaya çalışan, sorgulamaktan vazgeçmiş, basit bir insanın yapacağı bir iş yani..."

Bir süre gözlerime baktı. Ne demek istediğimi anlamamıştı ve bu konudaki küstahlığıma biraz da sinirlenmiş gibiydi. Ne yazık ki beni genel geçer saptamalarla psikolojinin herhangi bir yerine öylece indirgiyor ve pasif-agresif bir tutum sergilediğimi düşünüyordu.

"Karmaşık olmak seni zeki biri yapmaz Cem," dedi. "Bunu biliyorsun değil mi?"

"Karmaşık değilim," dedim. "Sadece gündemi takip ediyorum. Seni aramızda görmeyeli çok şey değişti."

"Demek ki gündemlerimiz biraz farklı."

"Öyle görünüyor," dedim. "Ama inan bana söylediklerim pek de yeni şeyler değil. Albert Einstein'ın zamanından beri konuşuluyor bunlar... Ne sen, ne de ben doğmadan önce yani."

"Bugün biraz fazla sertsin bana karşı," diyerek konuyu değiştirdi. "Mektubun içeriği yüzünden mi yoksa sürekli yineleyip durduğun davetini kabul edemediğim için mi?"

"Hayır," dedim. "İkisi de değil."

"Mektupta ne yazdığını bana anlatmak ister misin?"

"İstemiyorum. Sanırım şu anda tek düşündüğüm burada boşa vakit harcadığım ve artık gitmem gerektiği..."

Bir şey demeden gözlerimin içine baktı. Aramızdaki bir kapıyı kapatmaya başladığını hissetmişti. Devam etmemi bekledi uzun bir süre.

"Bana öyle bakma," dedim. "İçimden geçenleri söylüyorum sadece... Her hafta yaptığım gibi. Ve sen de haftalardır sadece dinliyor, dinliyor ve dinliyorsun. Başka da bir bok yap-

tığın yok. Ama insan ilişkilerinin temeli sadece dinleme üzerine kurulmaz. Sanırım senin gibi psikologlara gelerek sıkık yaşamlarına bir çare bulmaya çalışan herkes bu yanılgıya düşüyor. Sen de buna alışmışsın. Ama bana göre önemli olan paylaşmaktır. Farklı yerlerde farklı anlar paylaşmak... Seninle bizim aramızda bu yok. Bunun olması için çabaladığımda ise meşhur hasta-doktor prensipleri giriyor devreye. Farkındasın değil mi? Benim içimi döküp durmamın dışında hiçbir şey yapamıyoruz seninle.”

Duraksadığım sırada defterine birkaç not düştü.

Elimle defterini işaret ettim. “Hâlâ yazıyorsun. Saçma sapan notlar alıyorsun o deftere. İnan hiçbirisi işine yaramayacak. Benim de öyle. Çünkü bana sorarsan insan zihnini sana öğretilen doktrinlere göre bir kalıba oturtmaya çalışıyorsun sen. Tek yaptığın bu. Buraya gelmemin bana tek bir faydası olabilir. O da günün birinde hikâyelerimde psikolog bir karakter yaratmam gerekirse, esinlenecek vasat bir kaynağım olacağı içindir. Yoksa burada olmanın bana hiçbir bok kattığını söyleyemem. Ben sürekli bir şeyler anlatıyorum ve sen de sürekli dinliyorsun. O kadar. Tüm olan biten bundan ibaret. Sonra da saçma sapan notlar alıyorsun. Pratik biri değil, teorik birisin sen. Sadece öğrendiklerini uyguluyorsun. Benimse eyleme geçecek birilerine ihtiyacım var.”

Sadece dinliyordu ama elinde tuttuğu kalemi hızlı hızlı sağa sola oynatmaya başlamıştı. Bu titremeye başlayan ellerinin ortaya çıkardığı garip bir refleksti sanırım. Göz bebeklerinin de titrediğini görebiliyordum. Onun işine, karakterine ve dünyayı algılayış biçimine hunharca saldırmıştım. Profesyonellik gereği bana karşı belirli bir yol izlemeliydi. Ama o yoldan çıkması için bile fazlasıyla zorlamıştım onu. Duygusal olarak tırnaklarına kadar sarsmıştım.

En sonunda kalemi oynatmayı kesti ve defterinin bir sayfasına geçirdi. “Senin hakkında düşündüklerim karışık,” dedi bana. “Fazlasıyla karmaşık birisin çünkü. Obsesif kompulsif

bir ruh halin var bu yadsınamaz, ama aynı zamanda nihilist birisin ve hayatını zorlaştıran şey de asıl bu. Gerçek olan tek şeyin kendin olduğuna inanıyorsun. Öte yanda, kendini yeterince analiz edebilecek kadar iyi tanıyorsun ve insanlara karşı olan davranışlarıyla hareketlerini buna göre şekillendirebiliyorsun. Diğer bir deyişle saklamak istediklerini gayet iyi saklıyor, açığa vurmak istediklerini de insanlara bir tokat gibi çarpıyorsun. Tüm toplumun ve çevreni saran insanların önünde sarsılmaz bir dağ gibi durmak istiyor ve sana saygı duymalarını bekliyorsun ama ne yazık ki gerçekler öyle değil. Gerçekte ise korkuyorsun Cem, bunu sana daha önce de söylemiştim ve yalnızlığı sevdiğini söylediğin hâlde, en çok da yalnız kalmaktan korkuyorsun. Çünkü bugüne kadarki tüm çocukluğun yalnızlık içinde geçmiş. O yüzden daha fazlasına katlanmak istemiyorsun artık. Yalnızlık denilen şey de bir yere kadar ve seni baştan aşağı sarsıyor. Tüm dünya birileriyle bir şeyler yapmanın tadını çıkarırken daha ne kadar yalnız kalabilirsin ki? Söylesene bana?”

Soluğumu bile tutmuştum. Harika gidiyordu. Ölümüne yumrukluyordu beni. Bu sefer zincirlerinden kopan ve yokuş aşağı giden oydu. Kollarımı iki yana açıp bana çarpmasını bekledim. Ama bir anda durdu. Çarpmadı.

Artık susuyordu sadece. Ben daha fazla şey söylemesini beklerken o pes etti, belki bana zarar vermekten korkmuştu, kim bilir. Ama ben zarar görmezdim. Bu saatten sonra olmazdı bu. Göreceğim kadar görmüştüm, bunu fark etmek için illa anne babanızın gözünüzün önünde katledilmesi falan gerekmiyor.

“Teşekkür ederim,” dedim sakın bir şekilde.

Duymadı bile beni. Defterine bakıyordu.

Bir anda ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Defterine eğilmiş duran başını iki elimle tutup dudaklarına yapıştım. Bir-iki saniye öylece durdu ve hiçbir şey yapmadı. Dudakları kapalıydı ama. Sonra bir anda beni itti ve suratıma okkalı bir

tokat geçirdi. "NE YAPIYORSUN SEN!?"

İliklerime kadar sarsılmıştım. Yanağımı tuttum ve bir iki adım geriledim tokadı yiyince. "Kendimce teşekkür ediyordum."

"Kendine gel lütfen Cem!"

"Özür dilerim," dedim ve geri geri gidip tekrar yerime oturdum.

O ise hızla ayağa kalktı. "Tamam! Bu kadar! Seninle olan tedavimizin bittiğini söyleyebilirim."

Yanağım yanmaya başlamıştı. "Seni öptüğüm için mi bitti tedavimiz?"

"Hayır," dedi. "Artık buna ihtiyacın olmadığı için bitti." Elindeki defteri havada sallamıştı bunu söylerken.

"Şu andan itibaren ihtiyacım olduğunu düşünüyorum."

"İhtiyacın olan kadarını aldın bence. Daha fazlasını ancak kendi kendine verebilirsin artık. Üzgünüm. Bunu yapmama-lıydın."

Omuz silktim. "Kendi kendine vermek, pek iç açıcı bir tabir gibi gelmedi bana."

Çok sinirliydi. Yine de bu söylediğime gülecekti ama kendini tuttu. "Beni zorlama Cem. Lütfen!"

"Çok güzel ve akıllı bir kadınsın," dedim. "Ama şu söylediğin şeye bak."

"Cem dedim!"

"Sana iltifat etmek de mi yasak yani?"

"Hayır. Ama çeşitli hasta-doktor prensipleri vardır. Bu keskin bir sınır çiziyor aramızda. Ama sen kendininkini az önce aştın. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Az önce tedavimizin bittiğini söyledin ya," dedim. "Artık hastan değilim. Yani artık durumumuzda hiçbir sıkıntı yok. Yemeğe çıkalım hadi."

"Defalarca kere olmaz dedim Cem. Sana evli olduğumu da söyledim. Niye anlamıyorsun bunu ve bu konuda bu kadar ısrarcısın? Yani aslında neden olduğunu biliyorum da yine de

sana sormam gerekiyor...”

“Sevişelim mi demiyorum yahu, yemeğe çıkalım mı diyorum sadece. Bu kadar muhafazakâr olma. İstanbul’da yaşıyorsun. Avrupa şehri burası. Yani en azından biz Avrupa yakasındayız. Üstelik alt tarafı yemek yiyeceğiz. Sonra da herkes yoluna gidecek...”

“Sevişelim demiyorsun güya, ama az önce yaptığın çok yanlıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Evet,” dedim. “Seni arzuluyorum. Bu noktada inkâr etmem gereken bir durum yok. Ve ayrıca görüyorum ki sen de bundan hoşlandın.”

“Nerden çıkardın bunu Cem?”

“Çünkü seni öptükten sonra dudaklarını silmedin.”

O anı düşünerek bir süre öylece kaldı. Bana tokat atmıştı ancak benden tiksindiğini gösteren bir harekette bulunmamıştı. Bunu ancak o anda, ben söyleyince fark etti. Bir psikolog da olsa, kendini analiz etmesi için bir başkasına ihtiyacı vardı demek ki... Belki bunca zamandır benim de onu analiz ettiğimi düşünüyordu şimdi. Her ne kadar tüm o soruları ben sormasam da... Bana bacakları yol göstermişti. O pürüzsüz ve biçimli bacakları çizmişti tüm yolu ve ben sonunda onun hakkında bir şeyler öğrenebilmişim.

“Haklısın,” diyerek tekrar koltuğuna oturdu. “Özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok,” dedim. “Hadi yemeğe gidelim. Çok acıktım ve bu akşam yemeğini seninle yemek istiyorum.”

“Bu aralar iyi bir durumda değilim,” dedi. Masasına gitti ve bir sigara paketi çıkardı. “Çok şaşırdım açıkçası...”

“Niçin?”

“Öpmeni beklemiyordum ve...”

Lafı geveliyordu. “Ve ne?” diye sordum.

Sigarasını yaktı. Bir eliyle alnını tutarak halıya baktı. “Yok bir şey... Bu aralar iyi değilim, dedim sana. Belki de şu an bir

psikoloğun hastasına açıldığı ender anlardan birini yaşıyoruz. Ama öyle...”

“Ama ne?”

“Bak... Bu aralar iş dışında da gerginim. Dün gece benim için iyi geçmedi ama sana bunu anlatacak değilim.”

“Başladın bile.”

“Hayır. Bunu konuşmayacağız.”

“Hadi ama. Bir kere olsun iki gerçek arkadaş gibi konuşalım seninle?”

“Cem, her insanın kafasının karıştığı bir an gelir. Az önce yaşanan şeyin sadece seninle bir alakası yok. Bir an için tereddüt yaşamış olabilirim. Ama bunun senden hoşlanmamla bir ilgisi yok.”

“Külâhıma anlat bunu.”

“Yemin ederim.”

“Yemin etmene gerek yok. Ben inançsız biriyim.”

“Ben değilim ama. Hem bak, görüyorsun değil mi? Gerçek olan tek şeyin kendin olduğuna inanıyorsun demiştim sana demin. Bu dediğin de ona güzel bir örnek oldu. Sen inançsız biriysen, geri kalanların inanıp inanmaması umurunda bile olmuyor.”

Derin bir iç geçirip gözlerine baktım. “Haklısın. Bazen bunu yapıyorum... Yani çoğu zaman. Ama her zaman değil. İnsanları anlamak için ne kadar çaba sarf ettiğimi tahmin bile edemezsin. Ama bir yerde öyle bir boşvermişlikleri var ki hayata karşı... Neyi niçin yaptıkları belli değil. Sadece yapmış olmak için yapıyorlar. Beni deli eden de bu sanırım.”

“İnsanlara karşı çok önyargılısın.”

“Beni genelde yanıltmıyorlar.”

“Bu bile önyargı dolu bir cümle.”

“Onlara önyargıyla bakıyor olmam önemli değil. Empati kurmayı da başarabilen biriyim. Yoksa yazar olmazdım.”

“Hemen herkes iyi bir hayat için uğraşıyor.”

“Herkes değil.”

“İstisnalar olabilir Cem. Çünkü herkes eşit şansa sahip değil hayatta. Bunu en iyi senin bilmen gerekir.”

Sustum.

Sigarasını içti.

Seans bitmek üzereydi. “Yemeğe gidelim mi?” diye sordum tekrar. Pes etmemeye kararlıyım ama yine de son şansımı bu.

Sinirden gülmeye başladı. Başını iki yana sallayıp duruyordu. “Hayır,” dedi usulca. “Yemek yemeyeceğiz.”

“Hiçbir kadınla bu kadar çok yemek yemek istemedim,” dedim.

“Senin yemek yemek istediğin kadın ben değilim,” dedi. Bu sefer daha sertti.

“Bazı şeyleri benden daha iyi bildiğini sanıyorsun,” dedim. “Ama günün sonunda neyi istediğimi en iyi ben biliyorum.”

“O şüphesiz.”

“Öyleyse hadi eşyalarını topla ve yemeğe gidelim. Bugün başka hastan olmadığını biliyorum.”

“Nerden biliyorsun bunu?”

“Sekreterin söyledi.”

Mırıldanarak sigarasını söndürdü. Eşyalarını toplamaya başladı sonra da. “İnanılmaz birisin.”

“Sadece fazla ısrarcıyım,” dedim.

“Evet.”

“Sadece yarım saatlik bir yemek olacak.”

“Tamam.”

“Peki.”

“Peki ne?”

“Nereye gidiyoruz?”

“Bilmem. Hiç düşünmedim.”

“Beni yemeğe davet edip durdun ve şimdi de nereye gideceğimizi bilmiyor musun?”

“Kabul edeceğini hiç düşünmedim,” dedim. “Ama burası İstanbul. Elbet uygun bir yer buluruz.”

"Pekala. Ama daha fazlasını istemek yok tamam mı? Bir yemek yiyip ortadan kaybolacağız."

"Anlaştık."

Her zaman gittiğim bir restorana götürdüm onu. Buraya üyeliğim vardı. Dolayısıyla her türlü ayrıcalığı yapıyorlardı bana. Nitekim bu akşam da beni şaşırtmadılar ve bize güzel bir masa ayırmışlar. Oturduğumuzda Boğaziçi Köprüsü önümüzde ıslıl ıslıl yanıyordu. Gülümsedim. Hata payı sıfır olmalıydı ve bu akşam şanslı hissediyordum.

Garsonu beklerken şöyle bir bana baktı ve "Yarım saatten daha uzun sürecektir gibi bu yemek," dedi.

"Aşçıya bağlı aslında," dedim.

Beş dakika sonra garson geldi ve siparişlerimizi verdik. Garsondan öncesini saymazsak yirmi beş dakikam kalmıştı. Neyse ki hemen ardından ısmarladığımız şarabı getirdiler ve ben garsonun bardaklarımızı ağır ağır doldurmasını ve sonra da siktirip gitmesini bekledim. Gitti. Kadeh kaldırdık.

"Beni tedavi etmene içelim," dedim ona.

"Seni tedavi falan etmedim Cem," dedi. "Bunu istemedim. Bundan sürekli kaçtın ve sonra da benim üzerime oynadın."

"Böyle güzel bir gecede iş mi konuşacağız?"

"Hayır."

"Öyleyse beni tedavi etmene içelim."

Kadeh tokuşturduk ve içtik şarabı.

Onunla ilgili tek sıkıntıyı fark ettim o akşam. Gergin bir kadındı ve olan biten her şeyi çok ciddiye alıyordu. Oysa hayat, yani gerçek hayat, kimseden bir ciddiyet beklemiyordu. Bunu bekleyen hayatın içindeki diğerleriydi. Dolayısıyla tam bu noktada iki şansınız vardı. Ya diğerlerinin arasına karışıyor-dunuz ya da tüm olan bitenle dalga geçmeyi sürdürebiliyor-dunuz.

"Çok güzelsin," dedim ona.

"Teşekkür ederim."

“Söyle hadi.”

“Ne söyleyeyim?”

“Evli olmak nasıl bir şey?”

Bir an için donup kaldı. Böyle bir soruyu beklemiyordu sanırım. Yine de güçlü duracaktı. Derin bir nefes alıp önündeki şarap kadehine baktı. Cevap her zamanki gibi kadehin içinde duruyordu çünkü. “Yaşadıklarına bir suç ortağı aramanın sonucu,” dedi.

Gülümsedim ve şarabımdan içtim.

“Ya sence?” diye sordu gözlerime bakarak.

“Gelecekteki boşanma sebeplerinden biri sadece,” dedim ona.

Omuz silkti. “Her evlenen boşanmıyor.”

“Nereden biliyorsun bunu?”

“Nasıl nereden biliyorum? İstatistikler bunu gösteriyor.”

“Hayır. Boşanmaya cesaret edemeyenlerin gerçekten evli kaldığını nereden biliyorsun?”

Sustu.

Boşalan kadehini doldurdum.

“Seni anlıyorum,” dedi.

“Beni anlaman için kardeşim olman gerekirdi,” dedim.

“Açık konuşacağım Cem. Haftalar boyunca içinde bulunduğun duruma bir çözüm üretmeye çalıştım.”

“Ne buldun peki?”

Kadehini masada birkaç kere döndürdü. “Bulunduğun durumda sen ancak kendine yardım edebilirsin,” dedi. “Kendi hayatınla ilgili olan bitenin o kadar farkındasın ki herhangi birisi sana yardımcı olamaz.”

“Sen de mi olamazsın?”

“Ben de olamam. İstersen paranı geri ödeyebilirim sana. Bu konuda ciddiylim.”

“Saçmalama. Bugün gayet iyi konuştun. Kendime getirdin beni.”

“Saçmalamıyorum. Ben pek çoklarının yanında çömezim

zaten Cem. Bu işte yeni sayılırım. Belki başka birine gitmelisin. Sen ise sırf kendi hayatın ile değil, hayat ile ilgili fazlaca düşünce sahibisin. Belki bazı noktalarda benim de senden öğreneceğim şeyler olabilir.”

“Benimle sevişmek ister miydin?” diye sordum.

Olduğu yerde kaskatı kesilerek bana baktı. “Ne?”

“Çok açık bir soru sordum,” dedim. “Benim psikoloğum olmasaydın, ve tabii evli olmasaydın bir şansımız olur muydu merak ediyorum.”

“Cem...”

“Lütfen sadece soruma cevap ver.”

Şaraptan içti ve bana baktı.

Ben de ona baktım.

“Evet,” dedi.

Ben de içtim şaraptan. Hızlı gidiyorduk.

İyi ki şarap vardı ve biz itiraf edilen tüm her şeye rağmen öylece kalkacaktık masadan.

Kalbim deli gibi atıyordu. Ben ellerimin titremesine engel olmaya çalışırken, karşımda hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ne yapacağımı bilemeyerek ona baktım. Bu sırada garson geldi. Ters bir el hareketiyle kovaladım onu. Ne de olsa üyeliğim vardı ve istediğimi yapabilirdim. Giderken arkasına bile bakmadı.

Şarap doldurdum. Kendi kadehime...

“Biz boşanıyoruz Cem,” dedi Arzu.

Bunu duyunca bir dikişte içtim tüm kadehi ve az önce ötediğim garsonu kibarca çağırıp yeni bir şarap söyledim. Fazla yaklaşımdan korkarak bana baktı ve başını salladı.

“Ne yapıyor ki sana?” diye sordum Arzu’ya.

“Bir şey yapmıyor,” dedi.

“İyi bir evliliğin olduğunu sanıyordum,” dedim.

“İyiymi,” dedi. “Ama sanırım beni biriyle aldatıyor.”

“Kimle?”

“Bilmiyorum Cem.”

“Bir fikrin de mi yok?”

“Bilmiyorum.”

“Boşanma konusu kesin mi peki?”

“Evet. Dün gece konuştuk.”

Psikoloğum bana açılıyordu ve şimdi de ben onu bedava dinliyordum. Beni ruhsuz bir ifadeyle dinleyen o kadının altından nasıl da kırılğan bir ruh çıkmıştı.

Bir kere daha baktım ona. “Ben seninle evlenebilirim.”

Bu dediğime gülerek gözyaşlarını sildi. “Saçmalama...”

“Ben ciddiym,” dedim. Ama aslında ciddi değildim ve o da bunu biliyordu.

“Senin aklın başka bir kadında Cem.”

“Bir zamanlar öyleydi.”

“Hâlâ öyle... Ona git.”

“O şu an nerede bilmiyorum ki.”

“Bir kadın olarak tavsiyemi mi istiyorsun?”

Başımı salladım.

“Bıraktığın yerdedir,” dedi.

“Orada olsaydı şu anda ben burada olmazdım.”

“Lütfen beni buna zorlama. Kafam çok karışık.”

“Seni bir şeye zorladığım yok. Özür dilerim.”

Bu sırada yemeklerimiz geldi. Sustuk ve garson tabakları masaya bırakırken sabırsızlıkla bekledim.

Arzu kumaş peçeteyi bacağına sererken onu izledim. “Biliyorum,” dedi.

“Neyi biliyorsun?”

“Aklından geçenleri...”

“Neymiş onlar?”

“Bu yemek ve bu şarap bitince sevişeceğimizi düşünüyorsun. Eminim.”

“Hayır.”

“Eminim.”

Daha fazla üstelemedim.

Yemek ve şarap bitti. Masadaki mumlardan biri söndü.

Ama köprü hâlâ ışıltılıydı. Hesabı ödedim ve kalktık. Fazlaca içmiştim ve araba kullanacak durumda değildim. Valeye arabayı yarın alacağımı söyledim. Üyeliğim olduğu için garaja çektiler. İyiydi üyelik.

Yola çıktık ve taksi beklemeye başladık. Hiç konuşmuyordu. Ona baktım. "Teklif mi bekliyorsun?"

"Ne?"

"Bana gelmek için..."

"Hayır. Ne konuştuğumuzu unutma."

"Bana gelmen iyi olurdu."

"Cem lütfen. Sadece yemek yiyip..."

Uzandım ve dudaklarına yapıştım. Bir an için kasıldı ama sonra gevşedi ve karşılık verdi. Uzun sürdü.

Sonra bir taksi yanaştı ve Arzu beni kendinden uzaklaştırıp atladı taksiye. Kapıyı açarken bir eliyle beni durdurdu. "Sen gelmiyorsun."

O kadar ciddiydi ki hareket etmedim.

Kapıyı kapadı ve camın arkasından bana baktı. Rujunun bir kenarı dağılmıştı. Taksici gaza bastı ve uzaklaştılar. Yalnız kalınca etrafıma baktım ve başka bir taksi beklerken bir sigara içtim. Tek bir araba bile geçmedi. Ben de tekrar restorana döndüm ve valeden arabamı getirmesini rica ettim.

Adam bana şöyle bir baktı. "Kullanabileceğinize emin misiniz?"

"Eminim," dedim.

Arabayı getirdi. Direksiyona oturduğumda biraz başım döndü ama sonrası iyiydi. Ona biraz para verdim ve eve doğru sürdüm.

Birkaç bira ve sonra da uyku...

Tek istediğim buydu.

FETİŞİZM VE MARKSİZM

“SEKS KONUSUNDA SINIRLARIM yoktur,” dedi.

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Yani bana istediğin her şeyi yapabilirsin.”

“İstediğim her şeyi mi?”

“İstediğin her şeyi.”

“Senin istediğin özel bir şey var mı?”

Bir süre düşündü. Sonra yataktan kalkıp yere uzandı.

“Hadi buraya gel.”

Yatakta kayarak ona doğru yaklaştım.

“Ne yapacağız?”

“Üstüme işemeni istiyorum,” dedi. Sanki marketten süt falan almamı söylüyordu. “Ve bir yandan da Marksizm hakkında konuşmak istiyorum seninle.”

Elimdeki birayı tam fondiplerken yarısını yatağa, beyaz çarşafların üzerine püskürttüm. Bu güne kadar pek çok kişiyle birlikte olmuş ve pek çok garip teklifle karşılaşmışım ama bu açık ara en tuhafıydı. Kalkıp üstüne işlemeye başlayacak ve bir yandan da Karl Marx’ın, insanın sahip olduğu tüm hakların

ona doğuştan gelmediğini söylediği ve doğumuna şahitlik eden devlet tarafından en ince detayına kadar belirlendiğini söylediği derin görüşleri üzerine konuşacaktım demek... İste-diği buydu.

Sosyoloji öğrencileri gerçekten garip oluyor.

Onunla dört gün önce, yakın bir arkadaşımın Galata'daki sergisinde tanışmıştık. Tükenmez kalemle yapılmış garip çizimlere bakarken ona çarpmış ve elindeki şarabı dökmüştüm. Özür diledim. Önemli olmadığını söyledi. Hemen gidip yeni bir şarap getirdim ona. Şarabı alırken diğer elimde tuttuğum iki bardağa baktı. Birini bir dikişte içtikten sonra diğer bardağı boş olanın içine koydum ve yanından ayrılmadım.

"İçkiyi seviyorsun galiba?"

"Bu sergiden daha çok."

Gülmüştü.

"Bu resim hakkında ne düşünüyorsun?"

Resimde çalakalem yapılmış, karnından uzanan hortumun, biraz önünde domalmış bir diğer adamın kışına girdiği üzgün bir adam resmi vardı. Hortumun içinden düşünceler akı-yordu.

"Tükenmez kalemle çizilmiş," dedi.

"Evet."

"O kadar."

Ciddi bir biçimde başımı salladım. Başka bir resmin önüne gittik. Orada da aynı tarzda çizilmiş bir kadının memelerinden fişkırıyordu düşünceler. Cebimden bir paket sigara çıkardım.

"Bana katılır mısınız?"

Sigaraya baktı. "Daha iyi bir fikir göremiyorum."

Terasta birer sigara içip sohbet ettik. Adı Irmak'tı. Yirmi beş yaşındaydı. Marmara Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nde oku-yordu. Açık fikirliydi, yalnızdı ve edebiyattan hoşlanıyordu. Sigaralar bitince sergide fazla durmadık. Bir bara gidip birkaç bira içtik. Hoşlanmıştım ondan. Gelecekte neler yapmak iste-diğinden falan konuştuk. O anlattı, ben dinledim.

O günden sonra ilk defa dün buluşmuştuk. Bugün de birbirimizle sevişmek istediğimize karar vermiştik sanırım. Çok çabuk olup bitmişti her şey. Şimdi de üstüne işlememi istiyordu.

Yataktan yere doğru uzanıp kısa bir süre suratına baktım. "Kaç tane içmiştin sen?"

"Hadi be ya Cem... Bunu sorma. Sarhoş değilim."

"Öyle olduğunu iddia etmedim."

"İddia etmedin ama imâ ettin Cem."

"Marksizm hakkında konuşabiliriz pekâlâ, ama üstüne işlemek istediğimi sanmıyorum şu anda."

"Senden tiksiniyorum ki. İsteddiğini yapabilirsin diyorum sadece."

"Bunun benimle ya da başkasıyla alakası yok. Burada işlemekten bahsediyoruz İrem."

"İşemek sayılmaz bu. Bir sürü bira içtin, böbreklerinde alkol-süz arpa suyundan başka bir şey yok şu anda. Sadece senin sıcaklığını hissetmek istiyorum o kadar."

Yataktan kalktım. O ise hâlâ yerde uzanıyordu. "Sen ciddi-sin di' mi?" dedim.

"Evet," dedi.

Kapıya doğru bir adım atacak oldum o anda ama "Dur bi' saniye," diyerek bacağıma yapıştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Tuvalete..."

"Off, hadi ama Cem ya!"

Ona engel olamıyordum. Çılgın gibi davranıyordu. Uzanıp donumu çekiştirmeye başladı birden. Son çekişinde donum neredeyse dizlerime kadar indi ve çüküm, şaka kutusundan fırlayan yaylı bir palyaço gibi suratının önüne fırladı. Çıkar çıkmaz öptü onu. Ani bir refleksle bileklerini tuttum. Çükümle burun burunayken gözlerime bakarak, "Hani istediğimi yapabiliirdim?" diye sitem etti.

"Evet ama bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim."

"İleri gitmeyeceksen istediğini yapabiliyor olmanın manası

nedir, söyler misin?"

İşte buna verecek bir cevabım yoktu. Gitmeye yeltendim. İzin vermedi. "İşeyecek misin üstüme?" diye sordu tekrar.

"Hayır! Hem hadi işlemeyi geçtim, bunu yaparken Marksizm konuşmak da ne alaka yahu?"

"Yarın sosyoloji dersimden Komünist Manifesto ve Karl Marx ile ilgili ciddi bir sınavım var. Yazar olduğuna göre bu konuda da bir şeyler biliyorsundur dedim."

"Bunu normal bir şekilde konuşarak da yapabiliriz."

"Evet ama üstüme işerken bana söylediğin hiçbir şeyi istesem de unutabileceğimi sanmıyorum. Unutulmaz bir an yaratmamız lâzım ki yarın sınavda aklıma gelsin."

"Çok saçma bu."

"Değil."

"Valla öyle."

"Değil dedim."

"Denemeye var mısınız?"

O anda beş yıl önce ölen babamın geçen ay için bana bıraktığı mektup geldi aklıma. "*Asla benim gibi olma ve onlara her zaman iyi davran,*" diyordu merhum Rıfat Bey.

"Pekala," dedim babamın bahsettiği şeyin bu olmadığını bildiğim hâlde. Kızın üzerine işeyecektim demek... "Ama burada değil," dedim. "Küvette yapalım."

Bir anda yüzü gülmüştü. "Tamam," dedi sırtarak.

İki dakika sonra küvete girmiştik ve o hemen önümde, dizleri üstüne çökmüş bekliyordu. Ben de hafifçe yukarı doğru kaldırdığım çükümü göğüslerine doğru hedefledim ve idrarımın mesanemden kurtulup ona doğru fışkırmasını beklemeye başladım.

Tam bu sırada, "Marksizm'i tek cümleyle nasıl özetlersin?" diye sordu. Gözleri (üstüne yağacak yağmuru beklerken) kapalıydı.

Böbreklerim patlayacak gibi olmasına rağmen, hem dün-

yanın en sakallı adamlarından biri olan Karl Marx'ı hayal etmek, hem de hemen önündeki çıplak bir kızın üstüne işmeye çalışmak zordu.

"Baştan sona eşit ve tamamen özgür bir gelecek projeksiyonu," dedim.

Bunu duyunca gülümsedi. "Bunu sevdim. Peki felsefi temeli hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Bilmem. Klasik Alman felsefesine mi dayalı daha çok acaba? Öyle olabilir. Fransız devriminin de etkisi olmuştur muhakkak."

Gözleri hâlâ kapalıydı ve ben bir damla bile işeyememiştim. Bir yandan da bulunduğum bu garip duruma inanamıyordum. Daha birkaç akşam önce, bir arkadaşımın resim sergisinde tanışmıştım onunla ve karşılaştığım andan beri her hareketinden etkilenmiştim. Ayrıca oldukça naif bir karaktere sahip olduğunu sanmıştım. Şimdiyse geldiğim durum buydu. Üstüne çişimi yapmamı istiyordu. Hayat tuhaflıklara gebedir ama işin ayarı bazen kaçıyor.

"Daha ne kadar duracaksın?" diye sordu sabırsızlıkla. "İşe hadi!"

"Tamam, tamam... Gelmesini bekliyorum."

Bunu duyunca gözlerini açtı bir anda. "Daha az önce çişin yok muydu yahu?"

"Var ama bu durumda yapmak zor. Tahmin edersin ki her zaman birilerinin üstüne işemiyorum."

"Biraz ağzıma almamı ister misin? Kalkınca gelir belki."

"Hayır. Bu sadece daha kavisli işlememi sağlar herhalde."

"Pekala... Tamam. Daha fazla soru sormayacağım sana. Sadece zihnini rahat bırak. Başka şeyler düşün. Gerisi gelir. Ben yokmuşum gibi falan davran."

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Bir süre daha bekledik. Hiçbir şey olmadı. Onun üstüne işeyebileceğime karşı inancımı yavaş yavaş kaybediyordum. Çükümü bahçe hor-

tumu gibi kavramış, beyaz göğüslerine doğru tutmayı sürdürürken, "Bunu neden bu kadar çok istiyorsun?" diye sordum.

O ise gözlerini tekrar kapamış, sakın bir şekilde duruyordu. "Erkek sıcaklığını seviyorum," dedi.

"Aslında başka pek çok yerim daha sıcaktır," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Ama insan ruhu doyumsuz işte. Hep daha fazlasını istiyoruz. Ben de bunu istiyorum."

"Ona hiç kuşku yok."

Ardından yine sessiz kaldık.

Bende hâlâ tek bir damla yoktu.

Derken, "Marx yılda kaç kere sakal tıraşı oluyordu sence?" diye sordu.

"Bunun sınavda çıkacağını sanmıyorum," dedim.

"Sadece kafanı dağıtmak için söylemiştim. İnsanlar bazen gülerken altına kaçırmış ya."

"Belki bir biraya daha ihtiyacım var."

"Getirmemi ister misin?"

"Sen yokken küvete işeyebilirim, bilgin olsun."

"O zaman gitmiyorum."

Çıldıracaktım. "Biraz daha bu şekilde durursak mesanem patlayacak ama," dedim.

"E işe o zaman be adam! Niçin bu kadar zor üstüme işemek? Tuvalette işerken yaptığın şeyle aynı şeyi yapacaksın."

"Aynı şey değil. Ben barda pisuvara bile işeyemem."

"Nedenmiş o?"

"Ne bileyim nedenmiş! Yapamam işte. Yanımda birisi varken gelmez bir türlü."

"Utangaç biri misin ki?"

"Şu an öyle mi gözüküyorum?"

Gözlerini açıp bana baktı ve sırtıttı. Komik görünüyor olmalıydım ve çüküm tam suratının önündeydi.

"Bu kadar büyük bir sakin olmasa utanırdın bence," dedi.

"O kadar büyük değil."

"Gördüklerimin yanında büyük."

"Talihsiz bir geçmişin varmış öyleyse."

Baldırıma vurdu. "Dalga geçme."

"Tamam, kararımı verdim," dedim. "Bir bira istiyorum."

"Peki," dedi ve ayağa kalktı. "Ama sakın ben yokken işeyim deme."

"Tamam."

Küvetten çıktı ve mutfığa gitti.

Mutfağın kapısının açıldığını duyunca ben de apar topar küvetten çıktım ve koşarak banyonun kapısını kilitledim. Sonra klozetin önüne geçip mesanemi boşaltmaya başladım. Çılgınca bir rahatlamaydı. Yaşama dair bütün sıkıntılarımin si-
kimin ucundan akıp gidiyor gibiydi.

Geldiğinde kapıyı açmaya çalıştı, beceremeyince zorladı ve sonra çaresizce sızlanmaya başladı. "Ya of Cem yaa!" diye bağıırıyordu şimdi kapının arkasından. "İşiyorsun di' mi?"

"Evet. Şu an şelale gibi işiyorum. Öyle bir şey ki neredeyse klozet kırılacak."

"Çok adisin!"

"Özür dilerim. Elimde değil."

"Hayvansın!"

Ona aldırmadım ve çişimi son damlasına kadar tuvalete yaptım. Bittiğinde sifonu çektim ve kapıyı açtım. Elinde birayla öylece duruyordu hâlâ. Gözleri sulanmıştı.

Şaşırarak ona baktım bir süre. "Sen ağlıyor musun?" diye sordum gözünden akan yaşlardan emin olunca.

Gerçekten de ağlıyordu. Burnunu çekti ve birayı bana uzattı. "Al şunu. İç. Sonra da şişeyi götüne sokarsın belki."

Birayı aldım ve bir dikişte yarılardım. Kalanı ona uzattım. Başını iki yana salladı. Hal böyle olunca kalan yarısını da bitirdim. "Hadi o zaman yatalım. Geç oldu."

Bir şey demeden yatak odasına doğru yöneldi. Küsmüştü bana sanırım. Arkasından takip ettim onu. Hemen önümde yürürken götüne baktım. Kalçası hafif basenliydi ama kıcı dikti. O anda onu yatağa yatırıp, arkasına geçmek istedim. Ben

üzerinde bir ressam gibi çalışırken defalarca kez boşalmayı, kadınlığını sonuna kadar duyumsamayı hak ediyordu ve ben uğrunda sadece bir köle olabilirdim. Ama benim de sınırlarım vardı. Kutsal olduğunu düşündüğüm bir varlığa yapabileceklerim ve yapmak istemeyeceklerim, aramıza bir sınır çekiyordu. Sırf o istiyor diye her şey mümkün olamazdı ve sahip-
lendiğim bu durumdan dolayı pişman değildim.

Yatağa yattığımızda ona yaklaştım ve kollarımı doladım. İtiraz etmedi. Ben de kasıklarımı kalçalarına dayadım ve bastırabildiğim kadar bastırdım. Buna da itiraz etmedi. Göğsünün biri avcumun içindeydi şimdi. Boynunu öptüm ve iyi geceler diledim ona. Cevap vermedi.

“Karl Marx,” dedim. “Düşünmeyi seven bir adamdı. O yüzden seksle çok fazla vakit harcadığını ya da verim aldığını sanmıyorum.”

“İyi geceler,” dedi.”

“Sırf bu yüzden sakal tıraşını bile ihmâl ediyor olabilir.”

“İyi geceler dedim sana.”

“Peki, iyi geceler.”

Onu bir kere daha öptüm ve ışığı söndürdüm.

Dünya gözlerimizin önünden silindi.

İMZA GÜNÜ

İLK İMZA GÜNÜMDEN çıktığımda, birisi yanıma gelip de bir sonrakı imza gününe kadar önümde dört yıl kadar bir zaman olduğunu ve bu süre boyunca hayatımdan on sekiz kadın geçeceğini söylese, ona hikâyelerimi uydurduğum yerle gülerdim.

O günü dün gibi hatırlıyorum. İlk imza günümü yani. Hava serindi ve fuarda dört saat geçirdikten sonra bir otobüse atlamış, oradan da vapura binip Kadıköy'e inmiştim. Gerçekten oldukça serindi hava, vapurdan indiğimde soğuk daha da içime işledi. Ceketimin yakalarını kaldırarak hızlı hızlı yürümeye başladım. Moralim de biraz bozuktu açıkçası. İlk kitabımdı, henüz tanınmıyordum ve dört saat boyunca sadece beş kitap imzalamıştım. İnsan ilklerinin hep unutulmaz olmasını istiyor ama ilklerin doğası ne yazık ki buna müsait değil. Hepsı olabildiğince kusurlu ve alabildiğine heyecanlı... Sonuç olarak çoğu komik ve boktan bir biçimde zihinlerimize kazınıyor.

Altı yıldır İstanbul'dayım. O zamanlar şehre yabancıydım. Şimdiyse pek çok yerde, pek çok farklı anım var. Yaşadıkça şehrin her bir köşesine pisleyerek, bir köpek gibi izini bırakıyor insan. Tıpkı köpekler gibi biz de bize ait olan alanlarımızı belirliyoruz.

Ceren'i aramıştım fuardan çıkmadan önce. Eski bir kız arkadaşım. Bir yıl kadar beraber olmuş, daha sonraki altı yıl boyunca ise aralıklı olarak takılmıştık. Sonrasındaysa ne olduysa olmuş ve iki buçuk yıl birbirimizi hiç arayıp sormamıştık. Ne zaman ki ilk romanım piyasaya çıkmıştı, Ceren bana Facebook üzerinden bir tebrik mesajı gönderdi. Romanın sarhoşluğu içerisindeyken ruhum okşanmıştı. Karşılık vermem uzun sürmedi. Ve çok geçmeden tekrar buluşmaya karar verdik. İki buçuk yıl, ikimiz için de bir yığın hikâyenin anlatılacağı kadar uzundu. Sohbetin kısa sürmeyeceği aşikârdı ve benim de farklı hikâyelerle beslenmeye ihtiyacım vardı.

Gittiğimiz loş bir barın köşesinde geçirdiğimiz üç saatin ardından her şey tahmin ettiğim gibi oldu. Kadıköy'deydik ve son otobüsü yakalamak için bardan apar topar kalkarken eve gitmeye ikna ettim onu. O zamanlar Çengelköy'de oturuyordum. Birkaç aylığına İzmir'e dönmek zorunda kalan bir arkadaşımın evine yerleşmiştim. Evin bulunduğu sitenin harika bir havuzu vardı. Sitenin tüm bloklarından izole, yüksek bir taş duvarla örülmüş geniş bir alanda uzanan masmavi bir su birikintisiydi havuz. Ceren'le geceyi üstümüze çekip oraya, havuzun dibine oturduk. Aldığımız biralardan birini açtım. Ona verdim. Gülümseyerek aldı şişeyi. İkinci birayı da açarak ona doğru kaldırdım. Ayaklarımızı suya sokmuş, yan yana duruyorduk.

Saat gece yarısını geçiyordu ve etrafta kimse yoktu. Uzun bir süre boyunca içip içip geçmişteki anılardan konuştuk. O gün içtiğim bira hâlâ soğuk. Ve Ceren'in dudakları hâlâ sıcak.

Bazı kadınların sıcaklığı hiç kaybolmuyor. Sizi öptükleri an ölümsüzlüklerini ilan ediyorlar. Orada kalıyor dudakları, sizin

dudaklarınızın tam üstünde. Yıllar geçse de hissediyorsunuz, o kadını, tam dokunduğu yerde. Bu gibi anlarda zihnimiz gerçekliğin oyununu bozuyor ve geçmişle şimdiki anı üst üste bindiriyor. Hayatı yaşanabilir kılan ufak bir detay bu.

* * *

Arkadaşımın, yıllar önce benim de birkaç ay yaşadığım bu rutubetli ve tozlu evini boşaltmaya yardım ederken hatırladım o geceyi. Mutfak sandalyelerini de taşıdıktan sonra dinlenmek için havuza indim ve o gün Ceren'le oturduğumuz yere oturdum. Havuz gündüz vakti, loş ışıklandırması olmadan daha az gösterişliydi ve dört yıl boyunca biraz daha eskimiş gibiydi. Dibine döşeli fayanslardan birkaçı kırılmıştı ve yandaki duvarın bir kısmını yıkıp havuz alanını genişletmişlerdi. Şezlongların arasında dolaşan bir bekçiyle göz göze geldim. Adama başımla selam verdim ve sırtüstü uzandım yere.

Bu sırada yanıma Kemal geldi. Eşya taşımaktan dolayı terlemişti. Gri tişörtünün koltukaltlarında ve sırtında geniş koyuluklar vardı. Leş gibi olmuştu ibne. "Kaytarıyor musun lan?" dedi dibime kadar sokularak.

"Biraz."

"Ne çok eşya varmış anasını satayım ya."

"Evet. Üstelik büyük bir kısmı çöp."

"Acıktın mı sen de?"

"Evet. Ne ısmarlıyorsun?"

"Ne istersen? Pizza yeriz diyordum ben ama?"

"Bana uyar. Yanında da iki bira sipariş et."

"Pizzacıda bira satmıyorlar Cem."

"Marketten falan söyle o zaman."

"Bence bu saatte içmeye başlamamalısın."

"Bugün bir istisna yapacağım."

Derken Kemal'in kuzeni Şebnem katıldı aramıza. Uzun bacaklı ve güzel bir kızdı Şebnem. Kıvrıkcık saçları dört bir yana

açılan bir palmye ağacı gibiydi. Göğüsleri ise her an gözüme çarpacak kadar iriydi. Üstelik şimdi üzerine geçirdiği bol askılı tişört, onları ortalama bir erkek için daha da çekici hale getirmişti. "Parmağımı kestim," dedi üzgün bir yüz ifadesi takınarak.

Kemal hemen ona doğru atıldı. "Bakayım."

Şebnem ona parmağını gösterdi. Ufak bir kan lekesi olan bir yara bandı vardı işaret parmağında. "Şu senin tekli koltuğun altında çivi varmış."

Dudaklarımı büzdüm. "Sivri olmalı. Battığına göre yani."

Bu garip tepkilerime alışmıştı. Güldü ve yanıma oturdu. "Çok terlemişsin sen de."

"Bir bira olsa iyi olurdu."

"Bence de ya..."

"Ama şu kuzenin içmemi istemiyor."

Şebnem kaşlarını çatarak ona döndü. "Niye Kemal ya? Evini taşımaya yardım edenlere böyle mi davranıyorsun yani? Pes!"

Kemal ellerini kaldırdı. "Kimseye kötü davrandığım yok anasını satayım. Saldırma hemen. Cem'in bugün imza günü var. Okurlarının karşısına alkollü bir şekilde mi çıkacak yani?"

Her zaman böyleydi Kemal. Hayata karşı korkak ve çekingen bir baba gibi davranıyordu. Her şeyin eksiksiz olmasını istiyordu ve düzensizliğe tahammülü yoktu.

"Aa, bilmiyordum!" dedi Şebnem. "Nerde imza günün?"

"Beyoğlu'nda."

"Yetişebilecek misin ki?"

"Daha iki buçuk saat var. Yemek yiyip çıkarım."

"Ben de seninle gelsem olur mu?"

Omuz silktim. "Sen bilirsin. Gel."

Kemal tuhaf tuhaf baktı kuzenine. "Senin ne işin var Cem'in imza gününde yahu?"

Şebnem safça dudaklarını büktü. "Ne bileyim. Cem'i yalnız bırakmayayım dedim. Hem tüm evi toparladık zaten, yorul-

dum ben. Akşam da geri döneceğiz nasılsa... Biraz hava almış olurum."

Yüzündeki ifade çocuksuydu ama bu isteğinin altında saf-
lık yatmıyordu bana göre. Sadece günün geri kalanında de-
ğişik bir şeyler yapmak istiyordu ve daha önce bir yazarla
birlikte bir imza gününe katılmamıştı. Kemal'in yüzündeki
ifadeden bu durum karşısındaki hoşnutsuzluğunu anlayabi-
liyordum. Benim kadınlarla olan tuhaf ilişkilerimden haberdardı. Yirmi iki yaşındaki kuzenine karşı gereksiz bir ağa-
beylik rolü üstlendiğini görmek zor değildi.

"İstiyorsan gel," dedim, Şebnem'in göğüslerinden gözle-
rimi kaçırarak.

"Yemekler gelene kadar ben duş alıp üstümü değiştire-
yim," dedi ve yanımdan kalktı. Hafif terle karışık kokusunu
içime çekerken, üstünü değiştirdiği anı hayal ettim. Sırtının aldığı
değişik kıvrımları... Göğüslerinin boş odanın içinde ortaya çı-
kışını...

Hayal gücünün gözlem yeteneği ile birleştiği anı kelimelere
döken herkes bir yazardır. Ne yazık ki o anda kâğıt kalem
yoktu yanımda.

Kemal bana baktı. "Pizza mı istiyorsun şimdi sen?"

Ellerimi başımın arkasında kenetlemiş yatıyordum hâlâ.
"Evet. Ve iki-üç tane de bira..."

O anda beni yardıma çağırdığına pişman olduğunu hisset-
tim ama hiçbir şey demeden cep telefonunu çıkardı. Umu-
rumda değildi. Pizzacıyı arayarak büyük boy bir pizza ve
daha sonra da marketin numarasını tuşlayarak dört bira söy-
ledi.

Yarım saat içinde pizzayı yedik ve ben biralarımı içtim. Ke-
mal'e hoşça kalmasını dileyerek evden ayrıldık. Bir saat için-
deyse Şebnem'le birlikte Beyoğlu'ndaki imza günümün oldu-
ğu kitapçıya doğru gidiyorduk. Trafik çevirseydi ehliyeti kap-
tırdım ama neyse ki Şebnem bana güveniyordu. Oldukça kı-
sa, desenli bir elbise giymişti ve göğüsleri araba her tümsekten

geçişinde hopluyordu. Sürekli kızın göğüslerinden bahsettiğim için bağışlayın ama kadınsız geçen birkaç gün bile bana fazla geliyor. Kadınları bir meta olarak görmüyorum, sadece beden kıvrımlarının ortaya çıkardığı fiziksel ahenge hayranım. Bana sorarsanız kadın vücudu evrenin ortaya çıkardığı en mükemmel biçimlerden biridir. Kelimelerin estetiği bile onu tanımlamaya yetmez.

İmza günü pek canlı geçmedi.

Kırk ya da elli kadar okurla tanışıp sohbet ettim. Yarısından fazlası benimle karşılaştıkları için mutlu olarak kitaplarını imzalattı. Bazılarıysa sadece konuşmak için gelmişti. Bu tipleri daha çok seviyorum. Konuşmaya, basit bir imzadan daha fazla değer veriyorlar. İki kişi ise yazdıklarını benimle paylaşmak istedi. Ne yazık ki onları geri çevirmek zorunda kaldım. Ben editör değilim. Olacak kadar da büyümeyi düşünmüyorum hiç.

Şebnem bütün imza süresince yanımdaydı. Yirmi iki yaşında bir sanat tarihi öğrencisi olarak bana böylesine ilgi duymasını normal karşılıyordum. Çoğu kadın, kendilerinden bir ya da birkaç adım ötede duran erkeklere ilgi gösterir. Bu ataerkil toplumlarda belki de komik karşılanıyor olabilir ama doğanın yasaları bile böyle buyurmakta bana sorarsanız. Kadın seçici olandır. Biz erkeklerse sadece kozmik bir akvaryumdaki balıklarız. Islak bir deliğe girmek ve ilelebet orada yaşamak istiyoruz. Çıktığımız bu yer bizi memnun etmemiş olsa gerek.

İmzanın ardından kısa bir söyleşi için vakit kalmıştı. On beş kadar kişiyle kitabevinin üst katında bulunan geniş salonda bir aradaydık. Bana birbirinden tuhaf sorular sordular. Her okurun iç dünyası benimle ve yazdıklarımla ilgili bambaşka şeyleri merak ediyor.

“Yazmak sizin için tek rahatlama yöntemi mi?”

“Değil. Onun için içki içiyorum.”

“Yazdıklarınız hayatınızın kendisi aslında. Bunu görebiliyorum. Ve çok karanlık. Hiç bir psikoloğa gittiniz mi?”

“Evet,” dedim. “Gittim. Ama psikologlar yalancı bir sakinlikten başka bir şey sunmazlar size. Bana göre orospular ve psikologlar adama aynı boku yapar. İkisi de para karşılığı rahatlamanızı sağlar. Ben orospulardan nefret ettiğim için ikincisine gidiyorum.”

Salonun köşesinde bir kadın ayağa kalktı ve bana doğru bağırdı. “Cem Bey! Ben bir psikoloğum ve bu söylediklerinizi kınıyorum.”

Gülümsedim ona. “Ben de bir yazarım ve düşüncelerimi söyleyebilmem için burada duruyorum. Ayrıca tek bir yönüyle bir şeye benzemek o şeyin kendisi olmak değildir. Bu kadar alingan olmayın.”

Yine de bana küfretti ve salonu terk etti.

Masadaki votka katılmış kolayı içtim kadına bakarken. Bir okur daha kaybetmiştim. Sanırım onlarla sözlü olarak pek anlaşılamıyorum. Yazmayı seçmem akıllıca bir tercih olmuş. Siz onları tanımasanız da onlar sizi kısmen tanımış oluyolar.

O anda bir başkası sordu. “Yeni romanınızın adı ne?”

“Terk Edenler Kulübü.”

Ben bunu der demez birkaç gülüşme oldu. Neyse ki kadın salondan çıkıp gitmişti.

* * *

Geri döndüğümüzde saat on biri geçiyordu. Marketten birkaç bira aldık ve eve girmeden önce biraları içmek için havuz başına indik. Havuzu yıllar sonra ancak o zaman ışıktandırılmış hâlde gördüm. Mavi, durgun bir göl gibiydi. Ve yine o gece aklıma geldi. Ceren’le oturduğum yerin tam karşısına oturdum Şebnem’le. Ayakkabılarını çıkarıp kırmızı ojeli parmaklarını aşağı yukarı oynattı ve ayaklarını suya soktu. Ben de pantolon paçalarını sıvayıp aynı şeyi yaptım.

Suyun aksiyle parlayan bira şişelerimizi tokuşturduk ve simsiyah gökyüzündeki yıldızlara bakarak içtik.

İkinci yudumun ardından bana, "Hiç âşık oldun mu?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Ne zaman?"

"Yıllar önce, tam burada."

Şaşırmıştı. "Burada mı? Ciddi misin?"

"Evet. Ama ilk kez değildi."

"Burada olanı anlat o zaman. Kimdi?"

"İlkiyle aynı kızdı. Sadece ona âşık olduğumu o gece bir kere daha fark ettim."

"Ne zaman tanışmıştınız?"

"Lise son sınıfta. Üzerinden neredeyse on beş sene geçti. Şimdi de ben bir yazar oldum, o da evlendi. Hayat ne tuhaf değil mi?"

Serin gecede hemen yanımda duran Şebnem'in sıcaklığını hissedebiliyordum. O da benimkini hissediyor olmalıydı. "Üzüldün mü?" diye sordu bana değil ama yıldızlara bakarak.

"Niçin?"

"Evlendiğini duyunca?"

"Hayır. Üstünden yıllar geçti. Zaman her şeyin şeklini değiştiriyor."

"Daha sonra tekrar âşık oldun mu?"

"Evet. Bir kere daha. Ve son kez."

"Neden son kez?"

"Çünkü âşık olmak, en fazla iki kere becerilebilecek bir şeydir."

Gülümsedi. "O nerede şimdi?"

"Beni bırakıp gitti," dedim.

"Seni terk etti yani?"

"Evet."

Bir süre sessiz kaldık. Derken birasını yere bıraktı. "Hadi havuza girelim," dedi.

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Mayomuz bile yok. Eve gidip gelmek de çok uzun sürer. Boşver."

"Mayoya ihtiyacımız yok ki Cem. Biz bizyiz burada, kimse görmeyecek zaten. Hadi kalk!" Beni elimden tutarken ayağa kalktı ve elini sırtına atıp fermuarını açtığı elbisesini sıyırdı. Bir anda iç çamaşırlarıyla kalmıştı karşımda. Pembe bir sutyeni ve siyah bir külotu vardı. Sonra yere oturup kendini ılık suya bıraktı. Havuza girince kabarık saçlarının yarısı klorlu suyla ıslanmıştı. "Hadisene!"

Biramı içerek onu izlemeyi sürdürdüm.

"Gelmiyor musun?"

"Peki tamam, geliyorum."

"E hadi o zaman! Çabuk ol. Yalnız bırakma beni."

Ben ayağa kalkıp pantolonumu çıkarırken o da sutyeni çıkarıp havuzun kenarına bıraktı. Göğüsleri suyun hemen altında, çırlıçılak yüzüyordu. Tişörtümü de sıyırdım ve ben de havuza girdim. Hemen ardından birer bira daha açtım ve suyun içinde yüzerek içtik. Fazla hareket ettiğim için alkol hızlı çarptı. Çok yorgundum ve başım dönüyordu. Boş şişeyi koymak için havuzun kenarına doğru yöneldim. Tam bu sırada Şebnem omuzlarıma ellerini koyarak üstüme yüklendi. Bir anda suyun altına gömüldüm. Başımın iki yanında memelerini hissettim bir an için. Çırpındım ama pes etmiyordu. Daha da çok bastırdı. Ciğerlerimde hava yoktu ve bira midemde yükseldi. Boğulacaktım. Hızla geriye dönerek onu yakaladım ve aşağı çekerek kendimi suyun üzerine doğru bıraktım. Ben öksürüp dururken hemen yanımda suyun üstüne çıktı. Saçları yüzünü tamamen kapatmıştı. Eliyle onları arkaya attı, birkaç kere öksürdü ve gülmeye başladı. Deli gibi kahkaha atıyordu. Bir an sonra ise bana sarılmıştı. Gözlerime

baktı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Optüm onu. Karşılık verdi.

Kalçalarını sıkarak onu kendime çektiğimde suda birkaç santim yükseldi. Göğüsleri tekrar ortaya çıktı. Onların beni etkilediğini biliyor ve bununla gurur duyuyordu. Yarım saat devam ettik.

Seviştikten sonra havuzdan çıktık ve şezlonglara uzanarak kalan son biraları da içtik. İyiden iyiye başım dönüyordu artık. Acayip de bir uyku bastırmıştı. Gökyüzünü kaplayan yıldızlara bakarak uyumak istedim. Ve uzun bir süre uyumak için çabaladım ama nedense bir türlü beceremedim uyumayı. Böyle anlarda hiç beceremem. Konuşmak umuduyla Şebnem'e döndüm. Çoktan uyumuştum.

Yalnızlığımı boyun eğerek ayağa kalktım ve havuzun diğer tarafına yürüdüm. Yıllar önce Ceren'le oturduğumuz yere doğru. Doğru noktada olduğumdan emin olunca ayaklarımı suya soktum ve diğer tarafta uyuyan Şebnem'i izleyerek elimdeki son şişenin dibini gördüm. Kadınlar ve gece ne hızlı değişiyor. Üstelik içilen tüm biraların tadı ve sarhoşluk bile aynıyken. Yanlış olan bir şeyler var bu işte ama henüz ne olduğunu bulmak için erken sanırım.

Derin bir iç geçirdim ve yazı yazmam gerektiğini hissettim birden. Hemen Şebnem'in yanına gidip onu uyandırdım. Gözlerini korkuyla açtı ve bir an için bana baktıktan sonra yeniden kapadı. Gülümsedim. O anda tekrar hayatıma girmiş ve girdiği gibi hızla çıkmıştı. Hepsi böyleydi kadınların. Bir an için orada duruyor ve bir sonraki saniyede gitmiş oluyorlardı. Bir gün o da biriyle evlenecekti ve ben yine yazı yazacaktım. Rutin değişmiyordu. Sadece kaç öykü anlattıktan sonra ölmem gerekiyordu acaba? Kaç şişe sonra? Mevsimlerin ve günlerin önemi yoktu. Bana hikâyeleri ve şişeleri sayın diye haykırmak istedim.

Ve kadınları.

Çünkü tüm kadınlar hikâyedir.

Tekrar uyandırdım onu.

Bu sefer biraz daha uzun bakiştık.

ESKİ EŞYALARIN YANINDA BİR AKŞAM YEMEĞİ

“Sevdiğim o koku artık yok bu evde.”

Tanju Okan

ÜÇ KOLİ HAZIRLAMIŞTİM. Hepsinde de üç aydır kullanmadığı, ama ayrılmamızla birlikte onun için her geçen gün önemi artan birkaç parça eşya duruyordu. İç çamaşırları, çorapları, eşofmanı, birkaç tişörtü ve ona iki sene önce İspanya’dan aldığım siyah jartiyeri... Jartiyeri almayı reddetmişti gerçi. Sadece onun olanları istiyordu, benim ona verdiklerimi değil. Ne de olsa o jartiyer, benim cinsel dürtülerimin ve fantezi dünyamın bir temsiliydi. Gerçek bir hediye bile değildi ve bundan pişmandım.

Eşyalarını almaya geldiğinde neler yaşanacağını biliyordum. O yüzden, o gelmeden önce markete gidip biraz alışveriş yaptım. Çokça bira, iki şişe viski ve şarap aldım ve geri kalanı teferruattan ibaretti.

Eve döndüğümde, onu beklerken soğuk bir bira açtım ve makarna haşladım. Fazla vaktim yoktu çünkü. On dakikaya geleceğini umuyordum. Her zaman söylediği saatte gelirdi. Ama bu sefer söz verdiği saatten yirmi beş dakika sonra geldi. Umursamadım. Kadın-erkek arasındaki bazı kurallar sadece

birlikteyken geçerlidir ne de olsa.

Yirmi beşinci dakikanın sonunda evin önüne bir taksi ya-naştı ve ben de sokak kapısını açtım. Kapının önünde öylece bekledim ve taksiciye para öderken izledim onu. Yıllar sonra tekrar tekrar hatırlayacağım bir andı.

Taksiden çıktıktan sonra kısa bir an için bana baktı ve sonra sokağın bir ucuna bakarak bana doğru yürüdü.

Sarılma anımız ise benim için daha unutulmaz olacaktı. Sımsıkı tutmak istedim onu ama izin vermeyeceğini biliyordum. Yine de saçlarından yayılan şampuan kokusunu içime çekerek onu bir şekilde hissetmeyi başardım.

İçeri geçti ve çantasını omzundan çıkardı. Ayakkabılarını çıkarışını izlerken çantayı elinden alarak barın üstüne koydum. "Yorgun gibisin?"

"Çok yoğun geçti bugün. Bir sürü iş geldi... Son dakika gol-leri hepsi. Biliyorsun işte... Her zamanki hikâye."

Ayakkabılarını çıkarır çıkarmaz kendini koltuğa attı. Soracak başka sorum yoktu. Ben de mutfığa geçtim.

Makarna soğumuş olsa da yeniden ısıtmaya çalışıp üzerine cevizli bir sos gezdirip parmesan peyniri rendeledim. Neyse ki yeni doğurmuş dişi bir kurt gibi açtı ve kıtlıktan çıkmış gibi yedi yaptığım yemeği.

Benim pek iştahım yoktu. Biramı içerken sakince onu izledim. Az önce ayakkabılarını çıkardığı sokak kapısının önünde koliler duruyordu ve gözüm ikide bir onlara kayıyordu. Üç farklı koli vardı. Birazdan, yani karnı doyduktan ve nezaket gereği biraz oturduktan sonra yeni bir taksi çağırarak ve kolilerini de alıp gidecekti. Bu evde aylardır duran tüm eşyalarını alacaktı kısacası ve farklı bir hayata doğru süzülecekti.

Ben de buzdolabına doğru gidip yeni bir bira açacaktım.

"Ellerine sağlık," dedi, boş tabağı iterken.

"Afiyet olsun," dedim, düşüncelerimi bir kenara iterken.

"Böyle makarna yapmayı nasıl beceriyorsun?"

"Alt tarafı peynirli makarna."

"Öyle değil gibi ama... Tadı çok güzel."

"Sağ ol."

"Nasıl gidiyor hayatın? Kitabın bitti mi?"

"Daha değil. Bu aralar çok yazamıyorum."

"Niçin?"

"Bilmem. Toparlamam lazım biraz. Düşüncelerimi yani."

"Kitabı bitirdiğinde okumak isterim."

Beraberken, yazdıklarımı ilk olarak o okurdu. Daktilodan çıkan ilk taslak, hemen her zaman hatalarla doludur ve bir yazarın en çıplak hissettiği an, onu birine ilk defa okuttuğu andır. Belki de diğer zamanlarda da karşısında pek çok kere çıplak kaldığım için onları okumasından çekinmiyordum.

"Olur," dedim.

"Bir bira da ben alabilir miyim?" diye sordu mutfağa yürürken.

"Tabii, keyfine bak."

Mutfağa gitti ve dolaptan aldığı biranın tıslayarak açıldığını duydum. Yanıma geldiğinde şişeden iki yudum almıştı bile. "Çok susamışım," dedi.

"Makarna sosunun baharatı biraz fazlaydı, ondandır."

"Olsun, çok güzeldi."

Keşke yazarlığıma da bu kadar övgüler yağdırsaydı. Eleştirilerine daha çok ihtiyacım olduğunu bilsem de ondan güzel bir şeyler duymak her zaman hoşuma gitmişti. Yazdıklarımı özel bir yerde sakladığını görmek isterdim. Ya da ara araraftan alıp, altını çizdiği cümleleri tekrar tekrar okuduğunu falan... Ama artık son çıkan romanımı aldığını bile sanmıyorum.

Kapının önündeki kolilere bakarak biramı bitirdim. Sonra kalkıp yenisini açtım. Bana endişeli bir ifadeyle baktı. Onsuz hayatımda da, onlayken olduğu gibi sünger gibi içtiğimi düşünüyormuş olmalıydı.

"Karaciğerine baktırdın mı?" diye sordu sonunda.

“Niçin?”

“Sol kolunda küçük bir koyuluk çıkmıştı ya.”

“Hayır baktırmadım.”

“Geçti mi peki kolun?”

“Yakında geçer.”

“Bakayım.”

Arzu’yla savaşmak beyhudeydi. Teslim olmak en iyi seçenekti, özellikle de bu akşam. Bira şişesini sehpayaya bıraktıktan sonra gömleğimi çıkardım ve kolumu ona doğru çevirdim. Bahsettiği koyu lekenin yanına bir yenisini daha eklenmişti.

“Cem?” dedi endişeyle.

“Ne var?”

“Burada iki leke var. Sen bana küçük bir leke çıktı demiştin.”

“Öyle mi? Bir tane daha mı çıkmış?” Kolumu kendime doğru çevirip baktım.

“Evet. Bunu ihmâl edemezsin.”

“Tamam, haftaya giderim.”

“Haftaya falan değil, yarın gitmeni istiyorum.”

“Yarın işim var.”

“Olmaz! Gerekirse seni kolundan tutar götürürüm.”

“Bakarız.”

“Başka yerlerinde de var mı? Dön de bir bakayım.”

Beni kolumdan tutup çevirdi ve tişörtümün arkasını sıyırdı. “Buralarda bir şey çıkarsa göremezsin.”

Sesimi bile çıkarmadan ona itaat ettim.

Annem hayatta yapayalnız olduğumu söylerdi sürekli. Ve hayatımı biriyle birleştirdiğimi görmeden ölmek istemediğini söylerdi. Tek çocuğunu emanet edebileceği bir başka kadınla tanışmak istiyordu sadece. Böylece kendisinin dünyayı terk etme zamanı geldiğinde, beni onun kucağına güvenle bırakabilecekti. Kadınlar en çok birbirlerine güvenirler. O yüzden ayrıldığımızı duyunca çok üzülmüştü.

"Annem geçen gün seni sordu," dedim.

"Ya? Ne dedi?"

"Barışıp barışmadığımızı sordu. Ben de zaten küs olmadığımızı söyledim. Öyleyse neden ayrıldınız, dedi. Ona göre ciddi ilişkilerin sona ermesi için ciddi nedenlere ihtiyaç varmış."

"Bizim de ciddi nedenlerimiz vardı."

"Ben de öyle söyledim."

"Ne dedi?"

"Nasıl nedenlermiş onlar, dedi."

"Sen ne dedin?"

"Benim fazla hayal kurduğumu, senin de çok çalıştığını söyledim."

Sustu.

"Sırtında bir şey yok," dedi tişörtümü bırakarak.

Bunu kutlamak için biramı diktim. Kolumda çıkan bir iki lekenin çok da önemi yoktu. Yaşayacaktım.

"Yarın doktora gidiyorsun."

"Tamam."

Birasından bir yudum daha alıp ayağa kalktı. "Ben artık gideyim. Bana bir taksi çağırır mısınız?"

Başımı salladım. Gitmesini istemiyordum. Yine de taksi durağını arayıp, telefona çıkan adama adresi verdim.

Bunu yaparken gözlerimin içine baktı. Ben de onunkilere baktım. Sanki telefonu kapatmamı ve ona sarılmamı bekliyordu. Yapmadım bunu. Çünkü yanıliyordum.

Tek istediğim, birkaç bira daha içmek ve kendimi boylu boyunca yatağa atmaktı. Uzunca bir süre uyumak istiyordum. Öyle ki kalktığımda tüm evren değişmiş olmalıydı. Her şey baştan yaratılmış olmalı ve karşımdaki bu yeni evren bana tüm istediklerimi vermeliydi.

Taksiyi beklerken evin içinde ağır ağır dolaşmaya başladı. Kitaplığımın önünde durup kitapları inceledi. "Burayı çok özleyeceğim," dedi. "Eğer bir gün taşınırsan beni son bir kez da-

ha davet eder misin?"

"Taşınmayı düşünmüyorum," dedim.

"İstanbul'dan nefret ediyorsun ama. Her fırsatta söylüyorsun bunu."

"Evet."

"Bütün ömrünü burada mı geçireceksin yani?"

"Hayır. Yani, şu anda taşınmak istemiyorum. Bilmiyorum..."

Gelecekle ilgili kaygılarımı ve geleceği düşünmekte zorlandığımı fark etmişti. Bana doğru yaklaştı ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Her şey iyi olacak," diye fısıldadı çenesini omzuma yaslariken. "Bir gün çok başarılı olacaksın. Bu evden de, bu şehirden de kurtulacaksın."

Kollarımla sardım onu ve "Umarım," dedim.

Ama o gün geldiğinde daha fazlasını da isteyecektim. İlerlemenin doğası böyledir. Bir şeyler başarmak için tatminsizlik duygusunun bir virüs gibi damarlarınıza kök salmış olması lazım. O yüzden kronik bir hastalığın kalıntısıdır başarı dediğimiz şey. Bu hastalığa sahip olmayan diğer herkes sıradan biri olarak yaşar ve günün birinde ölüp gider.

"Ya sen ne yapacaksın?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bilmem."

"Burada mı kalacaksın? İstanbul'da yani?"

"Bilmiyorum."

İç geçirdim. "Ne zaman bileceksin peki bütün bunları?"

"Onu da bilmiyorum Cem. Ayrıca benden sıkılmış gibi davranma. Henüz bu konuda karar veremiyor olmam sadece beni ilgilendirir, seni değil!"

"Ben, bir şey demedim."

"Demene gerek yok. Her zamanki gibi imâ ediyorsun. Gözlerinle, ses tonunla, hareketlerinle... Sürekli imâ ediyorsun. Bu yapıcı bir tavır değil ve beni kırıyor."

"Peki. Özür dilerim."

"Artık önemli değil."

“Yine de özür dilerim.”

“Tamam.”

“Sanırım tek bir ortak noktamız var artık.”

“Neymiş o?”

“İkimiz de benden nefret ediyoruz.”

“Böyle söyleme lütfen. Senden nefret falan etmiyorum.”

“Ben sadece senin için en iyisi olsun istiyorum. En iyi şekilde yaşamayı. Mutlu olmanı. Çünkü tüm bunlar için sadece tek bir şansımız var Arzu. Tek bir şansımız var ve geçip giden günleri geri alamıyoruz. Sana değer veriyorum ve söylediklerim de sırf bu yüzden...”

“Biliyorum,” dedi.

Gözlerinin içine baktım.

Nihayet bildiği bir şey çıkmıştı.

İnsanoğlu böyledir işte. Pek çok şeyi bilir ve başkalarına öğüt vermesi gerektiğinde de ondan iyisi yoktur. Ama hemen hepimiz, kendi hayatımızla ilgili olan bitenler konusunda trajik bir biçimde başarısız oluruz. Ve daha sonra, başkalarının bizim hakkımızdaki tavsiyelerini dinlemeye başlarız.

Neden acaba?

Neden hiçbir zaman ayna karşısına geçip de kendimize bakmıyoruz da sürekli ve sürekli konuşuyoruz? Dinlemesi veya konuşması hepimiz için kolay ama hiçbirimizin hayatı bir diğerimizin hayatıyla aynı değil. Dolayısıyla birbirimize verdiğimiz tavsiyeler, insanlar üzerindeki yargılarımızı ve kararlarımızı etkilemek yerine, birlikteyken hoş vakit geçirmek adına yaptığımız sıradan bir uğraştan ibaret olmalı.

Onu seviyordum.

Bu sırada kapının önüne bir araba yanaştı ve şoför birkaç kere kornaya bastı.

“Taksi geldi,” dedim.

“Evet,” dedi ve kolileri gösterdi. “Şunları arabaya taşımama yardım eder misin?”

“Tabii.”

Üç koliden ikisini ben yükledim, hafif olan diğerini de o. Dışarı çıktığımızda soğuk hava iliklerime kadar işledi. Taksiciyse rahat sürücü koltuğunda yayılmış oturuyordu. Dışarı çıkıp bize yardım dahi etmedi ibne herif.

Kolileri yere koyup bagajı açtım ve Arzu'ya yüklendiği koliyi de yerleştirmesinde ona yardım ettim. Üç koliyi de bagaja düzgünce yerleştirdim. Tüm her şey bagajdayken bana bir kere daha baktı.

Gidiyordu.

Çaresizliğimi hissetmiş olacak ki yanıma gelip son bir kere daha öptü beni. "Hiçbir şeyi unutmayalım."

Zayıf bedenini kavrayıp sımsıkı sardım onu.

Karşılık vermemişti. Kollarım gevşediğinde hiçbir şey demeden kapıyı açtı ve arka koltuğa oturdu.

Açtığı kapıyı kapadım.

Taksiye bindirip uğurluyordum onu, çünkü arabam tamirdeydi. Halbuki onu eve son kez ben bırakmak isterdim. Ama burada, dünya denen gezegende, hayal ve isteklerimizin gerçek olmaması için her şey kusurlu yaratılmıştı. Sürdüğümüz hayat bile kusurluydu. Baştan aşağı hem de... Evrenin bize armağan ettiği anlar her zaman eksikti ve biz bu eksik parçalar peşinde koşarken ve onu hayallerimiz ekseninde tamamlamaya çalışırken ölüp gidiyorduk.

Kapalı kapının ardından bana bir kere daha baktı ve ben de sol kolumu hafifçe kaldırdım. Küçük bir veda işareti... O da elini kaldırdı ve cama dayadı.

Taksici gaza basar basmaz, benden hızla uzaklaştı.

O, eşyalarının durduğu koliler, içki ve dudakları... Her şey bir anda yok oldu ve bir başıma kaldım. Kötü bir histi bu. Lanetli. Ürkütücü.

Kapıyı kapattım ve içeri geçtim.

Son birkaç bira daha duruyordu dolapta.

Gecenin kalanı için az, ama Arzu'yla ayrıldığımız anda kalan ben için hayli fazlaydı. Her şey beklediğim gibi, diye dü-

şündüm. Dolabın bana sundukları ve körkütük hislerim. Böyle işte. Her şey yerli yerindeydi.

İçtim biraları.

Onlar da bitince boş şişeleri mutfığa bıraktım ve gidip yat-tım. Sabahın olmasına daha çok vardı ama insan uyuduğu müddetçe her gece ve her hayat aynı kısalıktadır.

Uyumam çok uzun sürmedi.

Sabah erken bir saatte gözlerimi açtım ve yeni doğan güne bir kere daha küfrettim. Beni gerçeklik denen bokla bir kere daha tanıştırdığı için sevmiyordum doğan günleri. Gece her zaman daha iyiydi. Tükenişin karanlık fermanıydı gece. Ve bütün güzel şeyler gece ortaya çıkıyordu. Barlar, gökyüzün-deki yıldızlar, alkol şişeleri, çıplaklık, orgazm, hüznün ve yeni hikâyeler... Gündüz olanlar ise tümüyle vasattı. Herkes ölesiye çalışıyordu ve hiçliğe, uykuda olduklarından bile daha tutsak-tılar.

Gözlerimi açtım ve yatağın içinde döndüm.

Pencereden çok az bir ışık giriyordu. Bu sabah yanımdaki yastık boştu, uzun süredir yaşadığım diğer pek çok sabah gibi, ve yastığın üzerinde saç telleri vardı. Telleri izledim bir süre ve yalnızlık böyle bir şey işte, diye geçirdim içimden. Bir süre için başardığınızı sanıyordunuz ama bir anda her şey tepetak-lak oluyordu ve küçük izlerle belli belirsiz bir koku kalıyordu gidenlerden geriye. Koku da bir gün ansızın silinir ve izler teker teker ortadan kaybolurken, zaman öylece geçip gidi-yordu ve siz de her sabah tekrar tekrar yataktan kalkmayı sür-dürüyor, sarsak adımlarla banyoya gidiyor, gerçeklikle yüzleşmek için yüzünüzü yıkıyordunuz. Ve hayat bu yüz yı-kamalar sayesinde devam ediyordu.

Ağır ağır kalktım yataktan ve banyoya girdim.

TRANSPARAN YALNIZLIK

TEMSİLCİM SON İMZA gününden tam iki hafta sonra beni aradığında, yeni romanımın ne alemde olduğu ile ilgili boş ve sıkıcı sorular soracağını sanmıştım. Ama durum hiç de öyle değilmiş.

"Ne istiyorsun?"

"Senin aklını başından alacak bir teklifim var," dedi İlker.

"Hazır mısın?"

"Hazırım," dedim.

"Pano Film son kitabını senaryolaştırmak istiyor."

"Ne?"

"Evet, doğru duydun."

"Pano Film mi dedin sen?" diye sordum şaşırarak.

"Aynen öyle."

"Onlar da kim?"

İlker derin bir iç geçirdi. Beklediği tepki bu değildi sanırım. Heyecanımın daha büyük olmasını bekliyordu belli ki. En azından bahsettiği bu prodüksiyon şirketini bilmemi ummuştu. "En son Masumiyet Yılları'nı yaptılar. İzlemedin mi?"

“Hayır. Televizyon izlemiyorum. Ayrıca içinde masumiyet sözcüğü geçen herhangi bir şeye alerjim var. Samimi bir kelime değil çünkü.”

“Neyse, siktir et. Önümüzdeki hafta bizimle görüşmek istiyorlar işte. Olay bu. Öncesinde seninle de oturup bir konuşsak iyi olur. Ne dersin?”

“Tamam, konuşalım.”

“Sen neredesin ki şimdi?”

“Ne demek neredeyim? İstanbul’dayım.”

“Hayır be ya, yani haftaya başka bir programın var mı diye soruyorum. Sürekli bir yerlere gidip duruyorsun bu ara.”

“Haftaya bir şey yok görünüyor. Ben yalnız bir adamım İlker. Alış artık buna.”

“Onu biliyoruz yahu. Yalnızsın. Hatta en yalnız sensin. Ama haftaya burada ol mutlaka.”

“Bilmediğin bir şey söylememi ister misin peki?”

“Hayır. Sadece haftaya şu görüşmeyi yapalım yeter. Bu ülkede insanlar televizyon ya da sinemadan ekmek yiyor. Kitaplarının patlaması için bu kaçırılmaz bir fırsat Cem. İnan bana.”

“Öyle mi dersin?”

“Evet. Seni er ya da geç patlatacağız. Yazdıkların daha fazla insana ulaşmayı hak ediyor. Bunun için de tek çıkar yol televizyonda boy göstermen ya da yazdıklarının televizyonda dizi olarak falan yayınlanması işte...”

“Hadi bakalım. Göreceğiz.”

“Göreceğiz falan deme. Sadece biraz daha medyatik olman lazım, diyorum. Bir mağarada yaşıyor gibisin böyle. Git de bir aynaya falan bak. Yüzünü tek görebileceğin yer orası çünkü. Bu işi yıllardır yapan biri olarak söylüyorum sana; gölgelerde kalarak bundan daha fazlasını elde edemezsin.”

“Bu halimle mutluyum ben.”

“Kendini kandırma be amına koyayım. Daha fazlasını istediğini ve bunu hak ettiğini ikimiz de biliyoruz.”

“İlker?”

“Efendim?”

“Senden bir ricam var.”

“Ne o?”

“Bu dediğini Arzu’ya da söyle bir ara.”

Hatta kısa bir sessizlik oldu. “Eşyalarını mı aldı?” diye sordu sonra.

“Evet,” dedim. “İki gün önce...”

“Üzülme be oğlum,” dedi. “Arzu’dan öncesi de vardı, sonrası da olacak. Sen kadınsız kalmazsın.”

“Önemli olan kadınsız kalmamak değil İlker. Arzulanmamak.”

Bir kelime oyunu değildi bu.

“Biliyorum,” dedi. “Ama giden gider. İçtiğin içkiyi daha değerli bir yere harca bana sorarsan. Yazmak için harca mesela. Sen bunun için varsın Cem. Boş sayfalar tam önünde seni bekliyor.”

Haklıydı. Ben yazmak için vardım ve başka da bir boka yaramazdım ama içki pahalıydı. Telefonu omzumla yanağım arasına sıkıştırarak, sehpadaki viski şişesinin kapağını açtım bir yandan. Önümdeki, parmak izleriyle dolu kadehe bir duble viski doldurdum.

“Orada mısın?” diye sordu.

“Evet. Viski koyuyordum da...”

“Yazacak mısın?”

“Belki.”

“Tamam. Yaz. Ve şu işi bağlayalım. Televizyon senin kuruluşun olacak. Bunu hissediyorum.”

“Hislerine her zaman güvenirim,” diye yalan söyledim.

“Haftaya haberleşiriz,” dedi.

“Tamam,” dedim.

Kapadıktan sonra üç, dört duble viskiyi gömdüm ve bilgisayarın başına oturdum. Saat gece on bire geliyordu. Yazmak için son birkaç saatim kalmıştı. *Üç koli hazırlamıştım*, diye baş-

ladım yazmaya. *Hepsinde de üç aydır kullanmadığı, ama ayrılma-
mızla birlikte onun için her geçen gün önemi artan birkaç parça eşya
duruyordu.*

Küçük bir öykü olacaktı bu.

Rahatlamak için yazıyordum sadece, daha iyi hissetmek
için ve belki de tüm hayatım bir öykü olurdu.

* * *

Bir hafta sonra Pano Film'in toplantı odalarından birindey-
dik İlker'le. Sol yanımda oturuyordu. Siyah bir gömlek ve *bla-
zer* ceket giymiştim. Uzun bir süreden sonra ilk defa ceket
giyiyordum. Neyse ki kravat takmama gerek yoktu. Okul yıl-
larından beri hiçbir zaman kravat takmamıştım ve nefret edi-
yordum ondan. Ondan, okuldan, derslerden, tüm o disip-
linden ve öğretmenlerden... Çünkü o nefret ettiğim okullarda,
o nefret ettiğim derslere giren, o nefret ettiğim öğretmenler
asla kafalarımızı açmıyorlardı, aksine boyunlarımıza bağlı
duran o kravatların düğümü gibi sıktıkça sıkıyorlardı soluk
borumuzu, zihnimizi, düşüncelerimizi. Genişlemesinler ve ev-
reni doldurmasınlar diye nefessiz bırakıyorlardı bizi. Bir yazar
değil de katil olsaydım hepsini teker teker öldürürdüm.

Derin bir iç geçirdim.

"Ne oldu?" diye sordu İlker.

"Nerede kaldı bu dalyaraklar?" dedim.

"Hişş. Küfretme. Gelirler şimdi."

"Toplantı dediğin şey saatinde yapılır."

"Her şeyi bir gurur meselesi hâline getiriyorsun yahu Cem.
Yapma bunu. Herkesin işi gücü var. Kimse kimseyi bekletmek
istemiyor aslında."

"Bana pek öyle gelmiyor."

"Öyle ama."

"Bilerek yapıyorlar bence. Sense sikilen taraf olmaya alış-
mışsın belli ki. Ben öyle değilim."

“O yüzden de bir bok olamıyorsun yıllardır.”

Omuz silktilim. “Bir şeyler başarmak için sikilmek gerekiyorsa bu bana göre değil.”

“Sikilmekten bahsetmiyorum be anasını satayım! Sadece hamlelerini nasıl oynaman gerektiğini bilmen gerekir burada. Ne yazık ki dünya mükemmel bir yer değil.”

“Nasıl oynamam gerekiyor peki?”

“Sadece biraz daha sabret ve bekle. Allah aşkına, bir kere de siksik etmeden dur durduğun yerde be amına koyayım!”
Durdum.

Yeri geldiğinde oldukça söz dinleyen biri oluyorum. Eğer bacak aranızda bir vajinanız yoksa, temsilcim ya da yayıncım olmanız lâzım sadece... Ben her koşulda öylece durmaya razıyım.

İlker elindeki kalemle oynamaya başladığında saatime baktım. Sekiz dakika daha geçmişti. Yan gözle ona baktım, ama kalemle oynamayı büyük bir sabırla sürdürüyordu.

“Gelmeyecek bunlar,” dedim en sonunda.

“Gelecekler,” dedi uyarıcı bir sesle.

“Peki,” dedim.

Beş dakika daha geçti.

“Gelmeyecekler,” dedim.

“Gelecekler,” dedi.

Bu sırada toplantı odasının kapısı açıldı ve içeri uzun boylu, zayıf bir adam girdi. Beni göt edercesine, “Beklettiğimiz için kusura bakmayın,” dedi gülümseyerek. “Ben Ekrem.”

“Kusura baktık,” dedim uzattığı eli sıkarken. “Şu zavallı adamla neredeyse birbirimize giriyorduk burada. Bir daha kine, gecikeceğinizi önceden haber verin en azından.”

Ekrem adındaki uzun boylu adam sinir bozucu biçimde gülümsedi. “Haklısınız. Gerçekten kusura bakmayın.”

“Ben bakıyorum açıkçası, bakmıyorum dersem yalan söylemiş olurum. Ama eminim ki İlker bakmaz.”

İlker masanın altından ayak bileğime sertçe vurdu.

"Gerçekten bu gecikmeyi planlamıyorduk, ama son anda bir kriz çıktı," dedi Ekrem. "Sizi böyle bekletmek istemezdim Cem Bey, çünkü yazdıklarınızı şahsen de takip eden biriyim."

"Öyle mi?" diye sordum.

İşte şimdi şaşırmıştım.

"Evet," dedi. "Aylaklar Koşusu adlı romanınızı okudum. Ayrıca kendisi hâlâ eşim tarafından başucu kitabı konumunda."

"Şanslı beş yüz seksen iki kişiden birisiniz demek."

"Romanınız sadece o kadar mı satmıştı?"

"İlk baskıyı alanlardan biriyseniz öyle. Sonraki baskılar biraz daha fazla gitti tabii. Ama benim için ilk talep önemlidir."

"Geçiminizi yazarlıktan sağlayamıyorsunuz değil mi?" Romanlarımdan kazandıklarım ile ilgili acizliğimi hemen anlamıştı. Bunu, giydiğim kıyafetler bile gösteriyor olmalıydı zaten.

"İçki içmesem ve kirada oturmasam sağlayabilirim aslında," dedim.

"Anlıyorum. Benim de türlü türlü masraflarım oluyor. Yol falan... Arabanız var mı?"

Ne garip bir soruydu bu. "Var," dedim. "Babamdan kalma bir Karmann Ghia. Arabalardan anlar mısınız?"

"Evet. Ve ben de klasik araba hastasıyım. Ghia'ları da epey severim. Karakteristik bir modeldir."

"Buna şaşırdım," dedim. "Karmann Ghia'yı pek kimse bilmez. Gelgelelim kendisi bir süredir bakımda ne yazık ki."

"Hayırdır? Ne oldu arabanıza?"

"Şanzımanında bir sorun çıktı."

"Ciddi bir şey mi?"

"Değil. Ama taksiciler beni pek sevmez."

"Taksi kullanıyorsanız, kariyerinizde özel şoför tutabilecek kadar yükselmişsiniz demektir." Bunu söyledikten sonra tuhaf

bir şekilde güldü.

Sahte bir sırıtış yerleştirdi yüzüne. "Öyle mi?"

"Evet. Ben de burada, sizin ekonomik konumunuzu fahiş İstanbul standartlarında daha da yükseltmek için bulunuyorum demek. Buna sevindim. Şanslısınız."

İnce görmüştü. "Teklifinizi yapın öyleyse," dedim bir sigara yakarak. "Uzatmayalım."

Gırtlığını temizledi ve önündeki kağıtlara baktı. "Rüzgârın İçinde'nin ilginç bir konusu var. Ancak karakterlerin daha derinleştirilmesi ve hikâyenin uzun soluklu bir televizyon dizisi hâline gelebilmesi gerekiyor. Sizin yazdığınız romanlarda yarattığınız karakterlerden çok, katmanlı bir biçimde kurguladığınız tek bir olaya odaklandığınızın farkındayım."

"Bu doğru."

"Bunu değiştirmemiz gerek."

"Yazdıklarım ile tekrar oynamaya pek alışık değilim."

İlker bir kere daha vurdu bileğine.

"Büyük bir değişiklikten bahsetmiyoruz aslında," dedi Ekrem. "Her şey çok kolay olacak. Sonuçta kitap formatında bir eseri televizyon dünyasına taşımaktan bahsediyoruz."

"Evet, bunu biliyorum."

"Uyarlama dediğimiz şey bu işte. Ayrıca bu konuda sizinle birlikte çalışabiliriz. Yetenekli bir senaryo ekibimiz var. Romanı en iyi şekilde televizyon formatına uyarlamaktan bahsediyorum... Daha akıcı, daha sinematik bir gidişat yakalayamamız lâzım ki izley..."

"Bence romanın olduğu gibi aktarılmasına ihtiyaç var."

İlker tekrar dizime vurdu.

"Yani siz bu konuya nasıl bakarsınız acaba?" dedim.

Konuşmasını böldüğüm için sinirlenmiş gibiydi Ekrem. "Romanlar roman olarak kalmalı Cem Bey. Biz bunu televizyona uyarlarken, doğal olarak televizyon izleyicisinin standartlarını düşünmeliyiz. Kitap okuyucularının değil. Çünkü ikisi farklı seviyelerde kitleler... Anlatabiliyor muyum? Tel-

evizyon izleyicisi daha basit bir iletişim bekler. Bir kitap yoğunluğuna ulaşamayız televizyonda."

"Yani aptalların anlaması için basite mi indirgeyeceğiz yazdıklarımı?"

İlker tekrar vurdu aşağıdan.

"Bir nevi öyle," dedi Ekrem. "Kaleminiz oldukça güçlü ve tek bir satırda dahi çok şey anlatabiliyorsunuz. O yüzden edebi fazlalıkları çıkaracağız. Televizyon izleyicisinin onlara ihtiyacı yok bu ülkede. İzleyicilerin hepsi sonuç odaklı. Onları sonuca götürecek malzemeler vermeliyiz. Duygu yüklü sahneleri daha ön plana çıkararak ve tüm alt metinleri bir kenara koyarak bunu başarabiliriz."

"Anlıyorum. Öyleyse kitabın sonunu, dizinin en başında verelim olsun bitsin."

Soran gözlerle baktı bana. "Nasıl?"

"Bayağı... Sonunu görsünler, içleri rahat etsin ve sonra her şeyin neler olup bittikten sonra o hâle geldiğini anlatalım onlara. Bu da oldukça genel geçer bir anlatım tekniği değil mi?"

"Evet. Bu da düşünülebilir," dedi.

Anlamıştım o anda. Yine kendi bildiğini okuyacaktı. Yapa-bileceğim bir şey yoktu ve somurtmakla yetindim. İlker yine vurdu masanın altından.

"Ne vurup duruyorsun be?" diye çıktım ona.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Sana mı vuruyorum?" diye sordu. "Masanın bacağı sandım ben onu. Ritim tutuyordum."

"Sikerim ritmini, benim bacağım o."

"Pardon," dedi ve bu sefer daha sert geçirdi topuğunu. Dişlerimi sıktım. Acıtmıştı bu sefer ibne. Eğilip bacağımı ovaladım. Ekrem çakozlamıştı durumu. Sırıtmamak için kendini zor tuttu.

"Sen ne gülüyorsun?" dedim ona.

"Efendim?" diye sordu şaşırarak. Bunu beklemiyordu.

"Bize güldüğün gibi bir izlenime kapıldım da..."

Ellerini sağa sola oynattı. "Yok, hayır."

“Emin misin?”

“Evet. Size gülmedim. Niye size güleyim ki?”

“Bence de... Gülmek için bir sebebin yok şu an. Neyse ne diyorsun, bu işi bağlayabilir miyiz? Yani yazdıklarımı içine sığmanıza izin vermeden bir televizyon yayını haline getirebilecek miyiz burada?”

Bozulmuştu söylediklerime. “Ben bu toplantıdaki üslubunuz konusunda rahatsızlığımı dile getirmek zorundayım sanırım,” dedi önündeki kağıtları toparlayarak. Bugüne kadar hiçbir şeyin içine sığmadığını düşünüyor olmalıydı. Klozeti hariç.

“Okuduğun kitapları yazanın nasıl biri olmasını bekliyorsun ki?” diye sordum.

Sustu.

“Burada birbirimize karşı samimi olamayacaksak zaten bir anlaşmaya varmamız mümkün değil,” diye devam ettim. “Henüz yeni tanışmış olabiliriz, ama iş yapabilmemiz için birbirimizi yıllardır tanıyormuş gibi açık ve samimi olmamız gerekir. Öyle değil mi?”

“Evet, bu konuda haklısınız.”

“Birbirlerini yıllardır tanıyan kişiler birbirlerine benim davrandığım gibi davranırlar. O yüzden böyle olmak daha iyi. Ayrıca bana sen diye hitap edebilirsin.”

“Peki öyleyse,” dedi usulca. “Ben de açık olacağım size karşı. Yani sana...”

“Hay hay...”

“Yazdıkların bok gibi. Karımın kitaplarını okuduğu ve başucu kitabı yaptığı falan da yok. Ben de işim gereği okudum ama kişisel olarak fikrimi sorarsan her birini bombok buldum. Allah aşkına, kim yazdıklarını okuyarak huzurunu kaçırmak ister ki? Herkes hayattan nefret ediyor zaten. Sense daha fazla nefret etmelerine neden oluyorsun...”

Onu dinlerken bir sigara yaktım. “İşte bu daha iyi,” dedim. “Şimdi anlaşmaya başlıyoruz seninle.”

Söylediklerinden ötürü rahatlamış gibiydi. Derin bir nefes verdi. Yanımda oturan İlker ise şok içindeydi. Ağzı bir karış açık, öylece bize bakıyordu. Ona doğru dönüp, "Ne bakıyorsunuz?" dedim. "Adam içinden gelenleri söylüyor. Ne var bunda?"

Bu oldukça ender bir şeydi ve birinin size karşı olan dürüstlüğü, sizin ona karşı olan dürüstlüğünüzle doğru orantılıydı. Siz ne kadar dürüst olmayı başırırsanız, karşı taraftan da o oranda bir dürüstlük görüyordunuz. İnsanların en büyük hatası, kendileri karşılarındaki kişiye dürüst olmadıkları halde, o kişiden bunu beklemeleriydi. Herkes bir şekilde atıp tutuyordu burada, doğal olarak, ama diğerlerinden kendilerine karşı her daim dürüst olmasını bekliyorlardı. Kendilerini yalan söylemek, aldatmak ve abartmak konusunda meşru kılıyorlar, ancak başkalarının kendileri hakkındaki düşüncelerini, yalanlarını, aldatmalarını ve abartmalarını dinlerken bu meşruiyeti tamamen göz ardı ediyorlardı. Hatta bu yalanlara, aldatmalara ve abartmalara karşı en ufak bir müsamaha dahi göstermiyorlardı. Bu yüzden kavga edip duruyorduk sürekli. Ben kendimce bir çözüm yolu bulmuştum bu işe. Olabildiğince açık oynuyordum kartlarımı ve karşımdakine de bunu belli ediyordum. Bu şeffaflığı kaldıramayacak kadar zayıf olanlar en başta eleniyordu. Ekrem gibileri, yani bir yolunu bulup da bu şeffaflıkla mücadele edebilenler ise bir sonraki aşamaya geçiyorlardı. Benim gözümde yani... Onları seviyor ya da benimsiyordum bir şekilde. Hepimiz bu şeffaflığı koruyabilseydik, tüm dünya tarihi daha farklı bir seyir izlerdi. Çünkü bireyler olarak daha az korkumuz veya endişemiz olurdu, diğer insanlara karşı ve diğer insanlardan ötürü. Ama günümüzde, en yakınımızdaki insanların dahi hakkımızdaki gerçek düşüncelerinden emin olamıyoruz. Bu büyük bir sorun ve sanki doğanın doğal düzeni buymuş gibi, izlememiz gereken tüm seyir buymuş gibi bunu bir şekilde içselleştirmişiz, hepimiz buna göre davranıyoruz, buna göre oynuyoruz ve

bunu o kadar kanıksamışız ki aksini görmek bizde büyük bir huzursuzluk yaratıyor. Tıpkı, hemen solumda oturan İlker'in üzerinde oluşan gözle görülür huzursuzluk gibi... Katlanamıyor çoğu insan buna, kabul etmiyor, reddediyor, diye geçirdim içimden. Çünkü bunu yaparsanız, toplumun doğal seyirinin çok dışında bir davranış biçimini kabullenmek zorunda bırakıyorsunuz insanları. Onlar da buna karşı bir direnç gösteriyorlar, kabul etmiyorlar, reddediyorlar tüm olan biteni ve ilk fırsatta olay yerinden kaçıyorlar. Ekrem kaçmadığı ve benimle bu mücadeleye girdiği için şanslıydım. Çünkü eğer kaçsaydı, aramızda oluşmaya başlayan tüm iletişim yerle bir olacak ve ben ellerim ceplerimde, yanımda İlker'le birlikte olay yerinden uzaklaşacaktım. Ama böyle olmadı. Ekrem çoğu insanın aksine mücadele etmeyi seçti ve bir şekilde bana karşı koydu. Üstelik sadece bana değil, bütün bu yalan dolana, aldatmaya ve insanların birbirlerine sergiledikleri abartmaya karşı koydu aslında. İçinden geçenleri belki uzun süre sonra, hatta yıllar sonra kendi gibi bir insana ifade etme şansı buldu. İçini döktü, gerçek düşüncelerini söyledi, haykırdı, midesi ağzına gelene dek kustu ve rahatladı. Eskiden izbe köylerin yaşamak için en yalnız yerler olduğunu düşünürdüm, ama artık İstanbul gibi kalabalık metropollerin yaşamak için en yalnız yerlerden bile daha yalnız yerler olduğunu düşünüyorum. Kimsenin kimseye güven duymadığı böylesi bir yer, istediğimiz kadar insanla dolu olsun, istediği kadar çeşitlilik barındırsın, yaşanacak en zavallı yerdir. Ben şehirden sıkıldım ama ondan kaçmak için de bir mazeretim yok. Kaçmak için insanın herhangi bir mazerete mi ihtiyacı var, diye sorabilirsiniz, bunu yüzüme karşı bile yapabilirsiniz ve bana göre bu sorunun cevabı ne yazık ki evet, ve ne yazık ki bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Kendi kendime mazeret üretemem ve kişisel olarak elimdekilerle yetinmek zorundayım. İstanbul beni öldürüyor ve sizi ve binlercesini ve daha sonra ardınızdan gelen diğerlerini, onların çocuklarını ve henüz altlarına sıçmakla

meşgul olan biçare torunlarını kısacası hepimizi, betondan tabutlara koyuyor, sıkıştırıyor biz farkında dahi olmadan, öylece bu betondan tabutlara çiviliyor ve yine öylece gömüyor ama şahsen, adıma gerçekleştirilen bu zoraki cenaze töreninden rahatça kaçabilmek için daha iyi bir koza sahip olmam lazım, diye düşünüyorum. Şu an görebildiğim tek şey, sadece daha küçük bir şehirde yaşayan ben ve zihnimde şahlanan dev hayallerimden daha küçük bir hayata sahip olan ben ve koca bir karanlık... O kadar. Ancak, küçük yaşamlar bana göre değil, hiçbir zaman olmadı, hiçbir zaman olmayacak da. O yüzden burada, on beş milyonluk bu şehirde hayallerim gerçekleşmeye kadar da olsa, ölerек yaşamayı sürdürüyorum.

Benim asıl anlayamadığım, daha küçük ya da daha büyük yaşamlarla bir ilgisi olmayan binlercesinin, İstanbul'a ve özgürlük düşüncesiyle aralarında olan bu büyük uyumsuzluğa ve bu büyük umutsuzluğa öylece boyun eğerek, süt dökmüş birer kedi gibi, büyük bir zavallılıkla, acizlikle ve sefillikle katlanmaya çalışmaları...

Bu insanları anlamıyorum.

Ekrem derin bir soluk alıp verdi. "Siz kaşındınız," dedi. "Normalde böyle şeyler söylemem."

"Ama söylemek istersin," dedim. "Sadece yapmazsın. Hiçbirimiz yapmayız."

"Sanırım öyle."

Ardından çantasını açtı ve bir torba ot çıkardı. Artık rahatım ve sakın bir ifadeyle onu izliyordum.

Bana bakıp gülümsedi. Ardından da "Biraz kafa dağıtmaya ne dersiniz?" diye sordu.

Omuz silktim.

Ekrem hızlıca uzun bir sigara sardı ve içini tütünle harmanladıktan sonra çakmağıyla yaktı. Otun kokusu odayı doldurur doldurmaz, İlker ilk sırayı aldı. Sanki bunu bekliyordu. Şaşırmıştım tüm bu olup bitene.

Otun yanışını izlerken sigaramdan bir nefes çektim. "İnsanlar kendileriyle ilgili kötü şeyler duymaya alışık değildirler," dedim. "Ama bu uzun vadede daha kötü sonuçlara yol açıyor. Sigara içip kanser olmak gibi. Anlıyorsun di' mi?"

Dudaklarını yukarı doğru bükerek başını salladı Ekrem. "Yerinde bir benzetme oldu bu."

"Evet," dedim, İlker'in elinde yanan ota bakarken. "Yerinde benzetmeler kullanırım. Bu yüzden yazma işindeyim."

"Yazdıklarını tekrar okuyacağım," dedi. "Sonra tekrar konuşuruz."

"Sen bilirsin," dedim.

İlker gözlerini döndürdü ve sonra otu bana uzattı. Sigaramı söndürüp, izmariti kül tablasında ezdim ve ottan bir fırt çektim. Başım döndü. "Güzel malmış," dedim.

"Torbacım iyidir," dedi Ekrem.

Otu aramızda birkaç kere döndürdük. Bir tane daha sardı. Onu da bitirdik. Beynim taşak gibi olmuştu sonunda. Ne konuşmak istiyor, ne de dışarı çıkmak istiyordum. "Ben burada uyusam olur mu?" diye sordum.

"Burası yasak bölge," dedi İlker. "Pazarlığa oturduğumuz masada uyuyakalamayız." Daha sonra söylediklerine onay bekler gibi Ekrem'e baktı.

"Neden?" diye sordum.

"İşte," diye cevap verdi. Gülmeye başladık.

Bu sırada Ekrem de sol elinin işaret parmağına bakıyordu. Mantıklı bir diyalog kurmamız imkânsızdı artık. Bunu görmek zor değildi. Etrafı inceledim. Ekrem şimdi parmağını izlemeyi bırakmış, boşluğa bakıyordu öylece. Ben de sağa sola bakmayı sürdürdüm salak bir kedi gibi. Ot içip de saçmaladığım pek olmamıştı ama ne yazık ki ot içtiğiniz pek çok kişi anında saçmalıyordu ve siz de onlara ayak uydurmak zorunda kalıyordunuz. Ben de saçmalamayı çok isterdim. İlk birkaç fırttan sonra abuk sabuk konuşmayı ve oradan oraya bir köpek gibi koşmayı arzulardım, kafam güzel olunca. Çoğu zaman bu ey-

lemlerin her biri yanı başımda bekliyordu ama henüz hepsine ulaşmak için erkendi.

Dördüncü sigara da bitince oradan kalktık ve neye güldüğümü hiçbir zaman hatırlamasam da hemen her cümlede gülererek sokağa çıktık. Ekrem bir süre sonra yanımdan ayrıldı ve İlker'le baş başa kaldık. "Ne düşünüyorsun, olacak mı bu iş?" diye sordum.

"Bilmem," dedi ve gülmeye başladı yine. "Ekrem kafa adama benziyor."

"Ekrem'i sikeyim," dedim. "Karnım acıktı benim."

"Nereye gidelim?" diye sordu.

"Bildiğim çok iyi bir uykulukçu var," dedim. "Uykuluk sever misin?"

"Hiç yemedim," dedi. "Nerede orası?"

"Beşiktaş'ta. Üstelik Pink Floyd falan çalışıyorlar."

"Pink Floyd çalan bir uykulukçu ha? Peki bakalım," dedi.

"Bir yaşıma daha girdim... İki yaşıma... Üç yaşıma da girmiş olabilirim... Neyse. Kafam güzel oldu benim Cem. Siktirip gidelim hadi de yemek yiyelim hakkatten."

Bir taksi çevirdik ve koltuğa oturur oturmaz şoförün taksimetreyi açışını izledim. Şimdilik düzgün çalışıyordu.

"Beşiktaş'a," dedim.

Adam gaza bastıktan sonra şöyle bir bana baktı ve birden kaşlarını çattı. "Seni tanıyorum," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Hangi kitabı okudun?"

"Ne kitabı?" diye sordu bana bakarak. "Ben kitap falan okumam. Sen geçen hafta bir kızla birlikte meydanın oradan binmiştin. Beşiktaş'a kadar geldiydik. İkiniz de kaçıp gittiniz sonra. Tanıdım seni."

"Talihsiz bir gündü," dedim ve cüzdanımı çıkardım. "Kaç para yazmıştı o gün, hatırlıyor musun?"

HAKSIZ MÜCADELE

"EN SON NE zaman kavga ettin?"

"Ne?"

"En son ne zaman birileriyle dövüştün diyorum?"

"Bilmem. Neden?"

"Ben de hatırlamıyorum. Yarın bir gün dövüşmemiz gerekse demek, hacamat edecekler bizi."

Bunları söyleyen Mehmet'ti. Sıkı bir içkici, profesyonel gitarist ve gerçek bir kadın düşmanıydı. Gitar çalma konusundaki yeteneğini ve içme hızını takdir ederdim ama kadınlar konusunda yollarımız ayrılıyordu. Ona göre her bir kadın yeni bir araba gibiydi.

"Neden dövüşmemiz gereksin ki?" diye sordum.

"Ne demek neden dövüşmemiz gereksin? İstanbul'da yaşıyorsun oğlum, her hafta barlarda takılıyorsun. Geç saatte sokaklardasın. Elbet günün birinde kavga edersin."

"Ne öneriyorsun peki?"

"Ben Krav Maga kursuna yazılacağım."

"Krav Maga mı?"

“Evet. Şu İsrail askerlerine verdikleri dövüş eğitimi. Jason Bourne’un filmlerde dö...”

“Ne olduğunu biliyorum Krav Maga’nın. Ama neden özellikle Krav Maga? Bin tane savunma sporu var.”

“Karşındakini etkisiz hale getirmek için ideal ve oldukça kolaymış. Gelir misin sen de? Beraber takılırız, matrak olur.”

“Bir düşüneyim,” dedim.

İki hafta sonra eğitime yazılmıştık. Salonda toplam on iki kişiydik. Üç ayda Krav Maga konusunda uzman olacağımızı söylüyordu eğitmen. Oldukça kaslıydı ve Öklid’e meydan okuyan oranda bir vücudu vardı. Yine de ona inanmadım. Hiçbir şeyi üç ayda becerememiştim ben.

Afili birkaç konuşmadan sonra temel hareketleri gösterdi. Fazla zor değil gibiydi. Ama ikinci gün işin rengi biraz değişti. İlk on beş dakikanın sonunda ter içinde kalmıştık. Yine de devam ettik.

Üçüncü gün daha da zordu. Eğitmen beni yanına çağırırdı. Geri kalanlar etrafımızda dizilmişti. Hepsi genç çocuklardı. Bazılarının bıyıkları bile yeni terliyordu. En yaşlıları bendim.

“Şimdi size arkadan saldırıyı savuşturma hakkında bir şeyler göstereceğim,” dedi eğitmen. “Cem de bana yardım edecek.”

Başımı salladım, sanki ne yapacağımıza dair bir bok biliyormuşum gibi.

“Şimdi arkamdan yaklaş ve boynumu yakalayarak beni nefessiz bırakmaya çalış Cem. Dün gösterdiğim gibi. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim. Kolay gibiydi. Alt tarafı nefesini kesecektim.

“Hadi,” dedi ve arkasını döndü.

Dediği gibi arkasından saldırdım ve bir maymun gibi boyuna dolandım. Bir kolum boğazını sıkarken diğer elimle bileğimi tutarak çözülmesi imkânsız bir kıskaç oluşturmuştum.

İki garip hareket yaptı ve beni yere serdi. Nasıl olduğunu bile anlamamıştım. Ayağa kalktım.

“Yeniden dene,” dedi ve arkasını döndü.

Yeniden saldırdım. Bu sefer daha sıkı sarmıştım boğazını.

Kolumu yakalayarak büktü. Havada bir takla attım ve sırt üstü mindere düştüm. Dişlerim takırdadı.

“Sikerim böyle işi,” dedim ayağa kalkarken.

Eğitmen güldü. “Bunu öğrendiğinde aynı şeyi karşı taraf söyleyecek. Yeniden dene.”

Yine minderde buldum kendimi.

“Birazdan hepiniz bunu yapabileceksiniz,” dedi eğitmen.

Başımı salladım ona ve yerime geçtim. Otuz beş yaşındaydım. Artık kimseyi omzum üzerinden atabileceğimi sanmıyordum. Benden sonra Mehmet çıktı ortaya. Eğitmen onu da yerden yere çarptı. Saçı başı dağılmıştı zavallının. Topallayarak yanıma geldi. “İşi biliyor.”

“Sahi mi?”

Eve döndüğümde her tarafım ağrıyordu. Otuzbir çekmeye bile halim yoktu. Ama arkamdan boynuma dolanan birini yere fırlatmayı öğrenmiştim. Mehmet’i üç dört kere mindere çalmıştım bugün. Bir bira açtım ve kanepeye attım kendimi. Bu esnada telefon çaldı. Arayan Arzu’ydu. Şaşırdım. Niye arıyordu ki?

“Efendim?”

“Cem?”

Arzu’nun sesi ağlamaklıydı. Başına bir şey geldiğini düşünerek telaşlandım. Kalbim çarpmaya başladı.

“Arzu, iyi misin?”

“Cem, n’olur buraya gel!”

“Ne oldu?”

“Evde bir fare var.”

“Fare mi?”

“Evet. Mutfaktan çıktı sanırım. Buraya gelebilir misin? Lütfen.”

“Hemen geliyorum. Sakin ol. Korkma.”

Telefonu kapattığım gibi ayağa fırladım ve biranın kalanını bir dikişte bitirdim. Ardından da koşar adımlarla arabamın olduğu sokağa doğru gittim.

On dakika sonra Arzu’nun evinin önündeydim. Zile basar basmaz açtı kapıyı. Belli ki sokak kapısının önünde bekliyordu.

“Mutfakta,” dedi.

Mutfağa koştum. Sokak kapısının önünde, kaçmaya hazır bir hâlde bekleyen Arzu’ya baktıktan sonra kapıyı açtım.

Orospu çocuğu tam önümdeydi. Çöp torbasını kemirmiş ve içinden çıkan yiyecek artıklarını yiyordu. Bir an göz göze geldik ve sanki onu iş üstünde yakalayan bir zabıta memuruymuşum gibi, yediği boku orada öylece bırakarak hışımına mutfağın altına kaçtı. Oradan kolay kolay çıkmayacağını bildiğimden dolayı kapıyı kapamaya gerek görmeyerek banyoya gittim ve bir sopa kaptım.

Geri dönüp mutfağa girdim. Kapıyı kapattım.

Sonrası biraz gürültülü oldu.

Arzu tüm mücadelemizi sokak kapısının önünden ayrılmadan dinlemişti. On beş dakika sonra farenin ölüsünü attığım bir çöp torbasıyla çıktım mutfaktan. Sırıttım.

“Öldü.”

Arzu rahatlamıştı.

Fareyi sokaktaki çöp tenekesine attıktan sonra ellerimi yıkadım ve birer bira içtik. Sonra ben ikinciye açtım.

Arzu hemen yanımda oturuyordu. Üstünde askılı bir tişört vardı ve sutyen giymemişti. Ne de olsa benden saklayacağı bir şey yoktu. “Eskisi gibi çok içmiyorsun değil mi artık?” diye sordu elimdeki biraya bakarak.

“Hayır. Spora falan da başladım.”

“Ne yapıyorsun?”

“Krav Maga.”

“O da ne?”

"İnsanları omzunun üstünden falan atıyorsun. Eğlenceli."

"Spor yapıyorsan hiç içki içmemen lâzım."

"İçki içmezsem kanser olurum."

"Doktora gittin mi? Şu lekeler için..."

"Henüz değil."

Başını salladı iki yana. "Ne zaman gideceksin?"

"Haftaya giderim."

"Romanın ne alemde?"

"Fena gitmiyor. Yarıladım sayılır."

"Senin adına sevindim."

"Artık sorma sırası bende."

"Neyi?"

"Biriyle birlikte misin?"

"Cem?"

"Ne var? Gayet normal bir soru bu."

"Artık böyle soruları sormamalıyız birbirimize."

"Sevişip sevişmediğini öğrenmek istememin iki nedeni var," dedim. "Birincisi, ben biriyle sevişirken hâlâ seni aldatıyormuş gibi hissediyorum. İkincisi de acaba hangi göt şu an sana dokunacak kadar şanslı diyorum kendi kendime..."

"O histen mi kurtulmak istiyorsun?"

"Biriyle birlikte olsan, fareyi öldürmesi için beni değil onu çağırırdın zaten," dedim. "Bunu tahmin edecek kadar kafam çalışıyor."

"Öyleyse sorma bu soruları."

"Tepkini merak ettim sadece."

"İyi bok yedin."

"Her tarafım ağrıyor," dedim. "Bana masaj yapar mısın?"

Gülümsedi ve bana yaklaştı. Bir eliyle yanağımı okşadı. "Koşarak geldiğin için çok teşekkür ederim Cem. Ama hadi git artık. Sevişme ihtimâlimizi de kafandan çıkar."

Ben de gülümsedim ve biramı yavaşça sehpa bıraktım. İnandığımız şeylerle sahip olduğumuz gerçekler bazen çok yakındırlar. Bu da o anlardan biriydi. Arzu'nun söyledikleri um-

rumda değildi, çünkü gözlerini tanıyordum.

“O ihtimâli ancak sen çıkarabilirsin oradan,” dedim.

On dakika sonra üstümüzdeki her şey yatak odasındaki halının üstündeydi ve biz de yatağın üstündeydik. Son aylardaki en iyi sevişmelerimizden biriydi. Üstelik her yanıma ağrıyordu. Bugün bir düzine kere havada uçmuş ve minderin üstüne bir bok çuvalı gibi düşmüştüm. Yine de işim bitmemişti. Birilerini uçurmayı iyi biliyordum.

Arzu’nun kokusunu ve tadını ne kadar özlediğimi fark ettim onunla sevişirken. Yediğim en iyi yemek, içime çektiğim en taze hava gibiydi o. Damağımda ve ciğerlerimde sonsuza kadar kalsaydı keşke. İçimden hiç ayrılmasaydı. Hiç yok olmasaydı. Kök salsaydı orada ve sırf bundan dolayı mutlu olsaydı.

Ama yaşadığımız her şey, hatta tüm hayatımız bir göz ka-
pağının hareketi kadar anlıktı. Varlık hızla yokluğa dönüş-
yordu ve ne kadar mucizevi olursa olsun, her şey çok çabuk
ortadan kayboluyordu. Ve zaman hiç olmadığı kadar hızlı akı-
yor gibiydi bugün. Fare bile ölmüştü. Beni Arzu’yla tekrar ya-
tağa sokabilmek için hayatını feda etmişti zavallı hayvan. O,
bu gece Arzu’nun düşmanı, benimse işbirlikçimdi. Onu çöpe
attığım için üzüldüm. Hayatımdaki tek fedai bir lağım faresi
olmuştu ve ben onu çöpe sallamıştım.

Arzu uykuya daldığında uzanıp yanağından hafifçe
öptüm. Sonsuza kadar yanında yatmak istesem de orada dur-
mamam gerektiğini biliyordum. Giyinip sessizce evden çık-
tım.

Sokağa inince torbayı attığım çöpten aldım ve bir parka git-
tim. Yassı bir taşla toprağı kazıp gömdüm fareyi. Küçük me-
zarının karşısında iki bira içtim ve sonra eve döndüm.

Ne gündü ama! Eve girdiğimde romatizmalı bir dede gi-
biydim. Oturup bir şeyler yazacaktım ama yarın yine Krav

Maga vardı. Bir kere daha oradan oraya uçmamız gerekiyordu ve yorucuydu bu. Şimdiden sıkılmışım.

O anda yarınki derse gitmekten vazgeçtim ve oturup yazmaya başladım. Ne de olsa dünyada pek çok mücadele eşit şartlarda verilmiyordu. Zamanı geldiğinde Krav Maga falan beni kurtarmazdı. Zaten kolay kolay kavga falan etmezdim. Benim ölümüm ya kadınlardan ya da içkiden olacaktı.

Bir bira daha açtım, ölü fareyi düşünerek.

Hayat bugün de âdil değildi.

KURLTLARLA MODERN DANS

"Adam kadını özledi, başka kadına sarıldı.
Kadın adamı özledi, adamın yokluğuna sarıldı..."
Cemal Süreya

ÇAĞDAŞ SANATTAN NEFRET ederdim. Yine de kendimi ne olduğunu bilmediğim bir modern dans gösterisinin sergileneceğı geniş bir salona girerken buldum o akşam. En başından beri yabancı hissediyordum. Bir köşeye doğru ilerleyip duvara yaslandım. Sıkıcı tipler vardı etrafta. Bir salça kavanozunda biriken küf mantarları gibi öbek öbek olmuşlar, kendi aralarında çok önemli konular konuşuyorlardı. Onları izlerken cebimdeki viski matarasını çıkardım ve derin bir firt aldıktan sonra saatime baktım.

Beni bu boktan yere davet eden Seçil hâlâ ortalarda yoktu. Telefonumu çıkarıp bir mesaj attım ona. İki dakika sonra cevap verdi ve takside olduğunu söyledi. Tekrar saatime baktım. Altıyı yirmi geçiyordu. Günlerden cumaydı ve saat altıyı yirmi geçiyordu. Dans gösterisi ise altı buçuktaydı. Normal bir insanın bu şartlarda Beşiktaş'tan Bomonti'ye on dakikada gelmesi imkânsızdı. Demek ki Seçil yetişemeyecekti. Tekrar telefonumu çıkardım ve ona yetişmesinin imkânsız olduğunu yazdım. Yetiyeceğini ve merak etmememi söyledi. Yapacak

başka işim olmadığı için merak edeceğimi söyleyecektim ama son anda vazgeçtim.

On dakika daha geçti ama Seçil ortalarda yoktu. Telefonumu çıkardım ve bana bir mesaj göndermiş olduğunu gördüm. Açtım mesajı. Trafik biraz yoğun, diyordu Seçil. Ne kadar sonra buradasın, diye sordum. On beş dakika sonra oradayım, diye yanıtladı beni. Tamam, diye cevap verdim.

Mesajlaşma işi de yormuştu zaten. Bekledim. Yabancıslı olduğum yerlerde beklemeyi hiç sevmezdim. Ama yapacak başka bir şeyim yoktu. Dışarı çıkıp etrafta dolanamazdım da çünkü etrafta pek bir bok yoktu. Üstelik hava da buz gibiydi ve ince giyinmiştim.

Bir süre sonra kapılar açıldı ve davetliler gösterinin yapılacağı salondan içeri akın etti. Baktım Seçil etrafta yok, ben de girdim içeri. Kapıları açtılar ve içeri giriyoruz, diye de mesaj attım girerken. Cevap vermedi. Söylene söylene oturdum bir yere. Neyse ki kapının hemen yanındaydım.

Seçil hâlâ cevap vermemişti ki ilk gösteri başladı. Işıklar kapandı ve sadece pisti aydınlatan birkaç spot ışığı kaldı. Sonra bir grup dilenci kılıklı dansçı çıktı ortaya. Rahat hareket edebilmek için üstlerinde iğreti duran bol kıyafetler giymişlerdi. Abuk sabuk hareketlerle bir şeyler yaptılar. Birisi yerde sürünüyor, diğerleri ise oradan oraya koşarak kendilerini yere atıyorlardı. Tekrar kalkıp bu sefer de diğer tarafa koşuyor ve yine yerle birleşiyorlardı. Onları izlerken viski mataramı çıkardım ve uzun bir yudum daha kökledim mataradan. Başka türlü bitmezdi bu izlediğim şey.

Yirmi dakika sürmüştü ilk gösteri. Viskiye yarılamaştım. Ara verilince telefonu çıkardım tekrar. Seçil geldiğini söylüyordu. Gir içeri, diye yazdım. Neyse ki diğer dansçılar çıkma-dan yanıma gelmeyi başardı.

“Kusura bakma,” diye fısıldadı kulağıma.

“Bok gibi dans ediyorlar,” dedim. “Hatta dans mı ediyorlar, ondan bile emin değilim.”

Tam bir şey söyleyecekti ki ışıklar tekrar kısıldı. O da susmak zorunda kaldı. Karanlıkta kaldık. Sahnede hareket eden birkaç siluet ortaya çıktı. Sonra bütün sahne spot ışıklar altında tekrar ortaya çıktı ve biz zavallı seyirciler kırmızı renk elbise giymiş üç kızla karşı karşıya kaldık. Müzik yükseldi, tuhaf birkaç ses duyuldu ve sonra bu kızlar da abuk sabuk hareketler yapmaya başladılar. İlgiyle izledim onları. Sonra viskinin ka-
lanını da içtim.

Gösteri bittiğinde yeniden doğmuş gibiydim. Seçil ile s-
londan dışarı çıktık. Yirmi dört yaşındaydı Seçil. Onunla bir
imza gününde tanışmıştık. Sonrasında da birkaç kere görüş-
müş ve bir akşam nasıl olduysa sevişmiştik. Gerisi gelmemi-
şti. Seçil, Mimar Sinan Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler oku-
muştı ama gerçek ilişkiler konusunda ne biliyordu merak edi-
yorum. Pek deneyimsiz gelmişti bana. Birilerinden bir şey
bekleyebilmek için önce ne istediğinizi bilmeniz gerekir.

Dışarı çıkıp da sigara içtiğimiz sırada yanımıza dansçı kız-
lardan biri geldi. Öpüşüp koklaştılar. Sonra Seçil beni kızla ta-
nıştırdı. "Bu Yeşim. Yeşim, bu da Cem... Kendisi babadan
kalma daktilosunda sürekli bir şeyler yazar ve sonra birileri
de bu yazdıklarını basar durur."

İlk defa birileri yaptığım işi böyle tanımlamıştı. Hoşuma
gitti. Elimi viski matarama götürdüm ama sonra tüm viskiyi
bitirdiğimi hatırladım.

"Memnun oldum," dedi Yeşim.

"Dans çok güzeldi," dedim. "Ama ben bir bok anlamadım."

Gülümsedi ama bir yandan da kaşlarını çatı. "Bir şeyleri
dans ile ifade etmenin kendine has bir yolu var. Belki bu di-
namiğe pek aşina değildir."

"Olabilir," dedim. "Bu konuda biraz cahilim."

Seçil ikimizin de koluna girdi. "Bu akşam birlikteyiz. Gidip
biraz içelim, sonra da birilerinin partisine salça oluruz. Ne der-
siniz?"

İkimiz de kafa salladık.

Yarım saat sonra Taksim'deki barlardan birinde içmeye başlamıştık. Muhabbet fena değildi. İçtik ve gelecekte konuştuk, içtik ve eski sevgililerden konuştuk, içtik ve seksten konuştuk, içtik ve sonra da hesabı isteyerek kalktık oradan. Başka bara gittik. Bu seferki mekan daha sakindi. İlk içkilerden sonra sırf seksten konuştuk. En son orada kalmıştık çünkü. Yeşim açık bir kızdı. Tabularını yıkmış, kendine güvenen ve toplumun dayattıklarına gülüp geçen biriydi. Bu yönleriyle beni büyülemişti.

"Bence bir kişinin iki farklı kişiyi sevebilmesinde tuhaf olan bir durum yok," diyordu.

"Erkekler olarak pek paylaşımcı değiliz ne yazık ki," dedim.

"Kadınlar da öyledir. Yüzyıllar boyunca tek eşliliğe yönlendirilmişiz. Ama neden hayatımızdaki her şey birden fazla olabildiği hâlde, onların arasına birisini sevmek de dahil olmuyor, hiç anlamıyorum."

Viski kadehimi ona doğru kaldırdım.

Yarım saat sonra Seçil bir değişiklik yapmamız gerektiğini söyledi, sonra da bir arkadaşını aradı ve kendini bir partiye davet ettirdi. Mısır Apartmanı'ndaki bir dairede, genç bir mimarın kutlama partisiydi bu. Gittik ama ben çok keyif almadım. Etraf reklam camiasından bir sürü ot bok adamla doluydu ve ben reklamcılardan nefret ediyordum. Yaratıcılık denen naneyi de ne yapıp edip dört duvar arasına sıkıştıran, insanlara yalan söylemelerle, aldatmalarla ve kendi aralarındaki özgüven problemleriyle devinip duran dev bir çarkın içindeydi hepsi.

Birkaç bira içtim ve sonra bir koltuğa attım kendimi. Yeşim yanıma geldi. "Ne yapıyorsun?"

"Kayda değer bir şey yapmıyorum."

"Müzik başımı şişirdi benim ya."

"Bana gidelim mi?" diye sordum.

"Sende ne var?" diye sordu o da.

"Viski."

"Sen danstan anlamıyorsun," dedi birden. "Gösteriyi beğenmedin bugün."

"Beğenmedim galiba," dedim. "Ama daha önce de dediğim gibi, bu benimle alâkalı."

"Sana inanmıyorum."

Bir bira açtım.

"Seçil ile birlikte miydiniz?"

"Pek bir birliktelik sayılmaz," dedim. "Ama güzeldi."

"Senden çok bahsetti."

"Yine de birliktelik sayılmaz."

"Onu seviyor musun?"

"Nefret ettiğim bir kadın yok aslında," dedim.

"Çok politiksın."

"Günümüzde samimiyet politikayla çok karıştırılıyor. Sana bugünlerde biri diğerinin yerini alıyor sık sık..."

O anda biramı işaret etti. "Bir yudum da bana versene."

Birayı ona uzattım. Uzun uzun içti. Sonra boş tenekeyi bana uzattı. "Hadi sana gidelim. Çok sıkıldım buradan. Viski içelim."

"Tamam," dedim ve sonra sessizce kalktık oradan. Seçil'e bile bir şey söylemedik.

Parti tüm hızıyla devam ediyordu.

Bizim partimiz ise az sonra başlayacaktı.

Kapıdan çıkarken bir bira daha kaptım.

SCRIPTURIENT*

AYNANIN KARŞISINA GEÇTİM ve vücudumda beliren kahverengi lekeleri seyrettim bir süre. Sanırım içkiye gerçekten de ara vermem gerekiyordu. Hatta ara vermek, iyimser bir düşünce bile olabilirdi. Ömrümün sonuna kadar ağzıma alkol koymamam, belki de yaşamayı sürdürmem için daha hayırlısı olacaktı. Lekelere baktım. Koyu ve biçimsizdiler. Kolumda iki, bacağımda dört ve karnımın sağ üst köşesinde de bir tane vardı. Giderek artıyorlar, diye düşündüm aynanın karşısında dikilirken. Artıyorlar ve ben alkol almadan bir hiçim. Yazı yazamam, düşüneyim, marketten alışveriş yapamam ve nefes almaya bile devam edemem. İşte bu çok garipti. Sonradan alıştığım ve varlığına sonradan aşına olduğum bir şey benliğimi bir şekilde ele geçirmişti. Her şeyin nasıl bu hale geldiğini düşündüm. Alkole alışmama ilk defa ne sebep olmuştu acaba ve ben ilk yudumdan sonrasını nasıl arzular olmuştum ve arzulamasam bile, imkânım olan her an, bir şekilde içki içmeye çabalamıştım. Yazı yazmamın, daha doğrusu yazabilmenin yegâne ne-

**Şiddetli bir yazma arzusuna sahip olma*

denini alkole bağlamıştım bir şekilde ve şişenin kapağını açmadığım her gün, ya da her gece, ilham denen ilkel dürtünün beni es geçtiğini düşünerek hayıflanmış ve kötü hissetmiştim. Karşımdaki aynanın sırları yer yer dökülmüştü ve aynadaki grimsi lekeler, vücudumdaki kahverengimsi lekelerle üst üste biniyordu kimi zaman ve ben, aynadaki yansımayla vücudumdaki gerçek arasında gidip geliyordum öylece. Gerçekle aynadaki yansımayı ayırt etmeye çalışıyor ve bir yandan da geçmişimi hayal ediyordum. Yaşadıklarımı, yaşamak istediklerimi ve işler böyle giderse hiçbir zaman yaşayamayacaklarımı... Ama hayat böyledir, diye düşündüm, bir şekilde gelip geçer ve biz içinde öylece salınırken, yaptıklarımızdan çok yapamadıklarımızın acısıyla büyürüz. Günleri geri almayı başarsaydık, yaptıklarımızı geri almaktan çok, yapamadıklarımızı yapmaya uğraşırdık. Yaşayamadığımız anların bilinmezliğinin çekimine kapılır ve hayatımıza bambaşka deneyimler katmaya çalışırdık, diye düşündüm aynanın karşısında. Tek düşündüğüm buydu ve gerçekten de geri dönüp daha fazlasını yaşamak istedim bir an. Yaşadıkları ne kadar fazla olursa olsun hiçbirisi yetmiyor insana ve hep daha fazlasını istiyoruz. Elimizde olsa, yaşadığımız dönemin de dışına taşmak, çağlar boyunca oradan oraya gezinmek ve her anı, her duyguyu, her kederi tatmak isterdik. Ama deneyimleyebildiğimiz şeyler çok az. Bir süre sonra, iyi ya da kötü, bir şekilde bitiyor her şey. Ne kadar zamanım kaldığını düşünüp duruyordum ben de, aynanın karşısında öylece dururken, lekeler gözüme daha belirgin geliyordu baktıkça ve onlardan kurtulmanın kolay olmadığını fark ettim. Alkol almayı kesmedikçe, ayık gezmek için üstün bir çaba sarf etmedikçe ve yazı yazmayı bırakmadıkça bu mümkün değildi. Ölüyordum ve zaten hepimiz ölecektik. Tek düşündüğüm buydu aslında. Ölmenin bir önemi yoktu ama insan yaşamaktan vazgeçemiyordu bir türlü. Her an bir diğerinden daha kıymetli oluyordu bir süre sonra, çünkü geride bıraktığımız âna bir daha asla ulaşamıyorduk.

Dolayısıyla bir an daha eksiliyorduk hayatta ve elimizdeki taşlar tükendikçe, elimizdeki zaten kısıtlı olan zaman azaldıkça, yapamadıklarımız üstümüze birer kâbus gibi çöküyordu. Böyle düşünüyordum aynanın karşısında, çıplak vücuduma sanki dünya dışından gelen tuhaf bir yaratılmış gibi bakarken ve ondan tamamen iğrendiğimi düşünürken. Erkek vücudunun hiçbir zaman esaslı bir fanatığı olmamıştım zaten, ama sahip olduğum lekelerle bu vücut çok daha iticiydi şimdi. Aynanın dökülmüş sırlarına baktım tekrar, ve onun da benim gibi giderek eskidiğini düşündüm. Her şey eskiyor, diye geçirdim içimden, her şey eskiyor, bulanıklaşıyor ve biz sadece her şeyin bulanıklaştığını biliyoruz. Bunu söylerken bile tam olarak neleri yitirdiğimizin bilincinde olmak çok zor. Dünyanın sahip oldukları, yitirdiklerinin yanında bir hiç ve yine de çok fazla hikâye var burada. Çok fazla hikâye var ve biz de içlerinden birine sığınmışız sadece. Hiçbirimizin hikâyesi bir diğerinden daha yukarıda ya da daha önemli değil ve hiçbirimiz burada sonsuza kadar kalmayacağız. Gün gelecek ve buradaki tüm hikâyeler bir şekilde silinecek, kim yaşamış ya da kim yazmış olursa olsun, tüm sıradan insanlarla birlikte tüm büyük yazarlar da ölecek günün birinde, çünkü güneş de zamanı geldiğinde sönmüş olacak, sadece bir zaman sonra, ve daha sonra da tüm evren genişlemeyi keserek, sonunun geldiğini anlayarak hızla kendi içine doğru çökmeye başlayacak, böylelikle bizim de içinde olduğumuz bu devasa galaksi gibi diğer tüm galaksiler tek bir noktaya, tek küçük bir noktaya doğru korkunç bir hızla çekilerek, en sonunda birbirleriyle çarpışacaklar ve içlerindeki milyonlarca gezegen yıllar süren kozmik bir savaşa katılmışçasına iç içe geçecek, yıldızlar evrenin mutlak karanlığında emsalsiz patlamalarla tozu dumana katacaklar, her şey tam anlamıyla kaosu en son halkasını tamamlayacak, çünkü kaos henüz tanımlayamadığımız bir düzen halidir ve evren bugüne kadar bu döngüyü sonsuz kere tekrarladı ve bunun olduğu her seferinde biz yeniden ve ye-

niden ve yeniden doğduk. Açıkçası yaşama dair olan sorularımızın tüm yanıtı bu sonsuz döngünün içinde gizli ve aslında hepimiz sürekli devam eden bir dokunun önemsiz parçalarıyız, diye düşündüm ve bütün bunları düşünürken aynada kendime bakmayı sürdürüyor ve vücudumun aldığı son hali inceliyordum. Otuz beş yaşındaydım henüz. Ama göbeğim hafifçe çıkmış, omuzlarım düşmüş ve vücudumda garip lekeler belirmeye başlamıştı. Bu kahverengi lekeler beni yanı başımda bekleyen ölümün habercisiydi bir şekilde, bunu biliyordum ve aslında bunu umursamam gerekiyordu. Hayatta bazı şeyleri de umursamak gerekir çünkü.

Lekelere baktım ve neler yapmam gerektiğini düşündüm. Zaman akıp gidiyordu ve bir süre sonra gezegenler birbirleriyle iç içe geçecek, yıldızlar korkunç bir hızla çarpışacaklardı. Ben öldükten milyonlarca yıl sonra... Aldığım kararın önemi neydi, diye düşündüm sonra, aynanın karşısında, ve bir kere daha dirseğimdeki lekeleri ovalarken... Ne yaparsam yapayım evrenin kendi içine çökmesini durduramayacağımı, olan bitene mani olamayacağımı biliyordum. Eğer fizikçiler yanılıyorsa ve evren bir şekilde kendi içine çökmeyecekse bile her şey anlamını yitirmiş gibiydi benim için, çünkü o anda ilk defa ölmekte olduğumu, bu lekeler yüzünden olmasa bile bir gün, bir şekilde öleceğimi hissetmiştim.

Aynanın karşısında çırılçıplak duruyordum ve beni, bana gösteren bu basit nesnenin, yaşadığım eve nasıl geldiğini düşündüm birden. Kim almıştı acaba bu eski aynayı? Kim bu eve taşımıştı acaba? Kimler karşısına geçip de türlü türlü düşünceler içinde yaşamına bir anlam katmaya çalışmıştı, çünkü insan, kendi hakkında düşünmeye başladığı anda çevresini de sorgular ve hayatını ve yaptıklarını ve yapamadıklarını ve diğer her şeyi bir şekilde ve aynı anda sorgular ve hiçbirinde bir anlam bulamaz yine de. İçmemizin nedeni bence bu. Sigara, alkol ya da uyuşturucu alıyoruz, fark etmiyor ama işin özüne bakacak olursak burada bir şeyler kullanmadan dura-

mıyoruz, çünkü hayatın kendisine katlanamıyoruz, insanlara, ilişkilerimize, çalışmaya, ailemize ve diğer her şeye. Belli bir şeyi sürekli olarak yapan ve bundan koşulsuz bir mutluluk duyan biriyle henüz tanışmadım, zaten böyle birinin var olabileceğine de inanmıyorum, diye geçirdim içimden, aynaya öylece bakmayı sürdürürken. Bu esnada ön tarafımı yeterince incelediğime kanaat getirerek sırtımı döndüm ve ardından boynumu çevirebildiğim kadar çevirerek, bakabildiğim kadar baktım sırtıma. Herhangi bir leke yoktu sırtımda ama her an küçük, koyu bir leke ortaya çıkabilirdi yine de. Vücuduma güvenim kalmamıştı artık. Bugüne kadar kronik tek bir hastalık geçirmeyen ben, giderek yaşlandığımı hissediyor, giderek daha güçsüzleştiğimi, çaresizleştiğimi ve vücudumun eskidiğini hissediyordum. Eskiordu tabii, doğal olarak, günden güne aşınan ve cilası soyulan bir eşya gibi, yağ bağlıyor, kireçleniyor, ağırlaşıyor ve tuhaf lekelerle doluyordu. Soluyordum kısacası. Cildim daha da yaşlıydı artık ve saçlarım daha seyrekti. Henüz uzatabiliyordum saçlarımı ama uzun ve seyrek saç en az katlanabildiğim şeylerden biridir. O yüzden bir süre sonra kazıtıp duracaktım kalanları. Bunu biliyordum. Bunu biliyor ve ona göre yaşıyordum ama yaşamda asla kestiremediğimiz bir sürü şey daha oluyor ve hiçbirini hakkında kontrol gücümüz yok, sadece yaşıyoruz hepsini, tüm olan biteni ve sonuçlarına katlanıyoruz, diğer tüm insanlarla birlikte bir bok olmaya çabalayarak, gayret göstererek, tırnaklarımızı istediğimiz şeylere geçirerek, tüm bu olasılıklardan bize çarpan bir tanesinin yakasına yapışıyoruz sadece. Tüm yaptığımız bu. Tüm istediğimiz değil tabii ama tüm yaptığımız bu. Bu esnada birlikte olduğum kadınları aklıma getirdim, biraz daha iyi hissedebilmek için. Arzu'yu düşündüm, Ceren'i, Sibel'i ve bir başka Ceren'i ve tüm diğerlerini... Öldüğünü hisseden birinin yapacağı gibi, ölüp ölmek umrumda da değil gerçi, yaşamadıklarımınla öleceğim ben çünkü mutsuzluk kanımda var, öyle ki yaşadıklarımın çok, her daim yaşamadıklarımı dü-

şünecek ve bir şekilde mutsuz olacağım. Ölerken bile, son nefesimi verirken bile bir şekilde mutsuz olacağım. Seviştiğim onlarca kadından çok, sevişemediğim binlercesi aklımda olacak, yazdığım onlarca kitaptan çok, yazamadığım binlercesinin olacağı gibi. Ya da yaşadığım onlarca yıldan çok, yaşayamadığım on binlercesinin olacağı gibi. İnsan her zaman daha fazlasını ister çünkü, bu evrensel bir gerçektir ve hepimiz bu gerçeğe göre yaşıyoruz. Aynaya baktım bunları düşünürken ve sonra tekrar önüme döndüm ve vücudumdaki lekeleri inceledim bir kere daha, hepsi can sıkıcı şekilde bana gülümsüyordu, sanki bir şekilde beni ele geçiriyorlardı, bedenim üzerindeki kontrolümü yitirmeme neden oluyorlardı ve o anda yaratıcılığımın önündeki en büyük bariyeri oluşturmuşlardı, çünkü benimle dibini görmem gereken alkol şişelerinin arasına keskin bir şekilde girmişlerdi bir kere. Yapacak bir şey yok, diye geçirdim içimden ve bir anlık bir hareketle yan koltukta duran tişörtümü kaptım. Yıkana yıkana solmuş siyah tişörtü geçirdim üstüme ve vücudumdaki lekelerin üstüne koyu bir perde geçirmiş oldum böylelikle. Tozları halının altına doğru süpürmek gibi, diye düşündüm aynanın karşısında öylece giyinmeyi sürdürürken ve sonra yine hızla uzanarak pantolonumu aldım koltuktan.

Giyindikten sonra dışarı çıktım.

Bir sigara yakıp deniz kenarına doğru yürüdüm. Boğazın kenarındaki bir yerde kahvaltı yaptım. Peynirli omlet ve koyu bir kahve... İki haftadır sadece peynirli omlet yiyordum. Canım başka bir şey çekmiyordu. Bu da vücudumda beliren lekelerle alakalı bir durum muydu acaba? İştahsız değildim gerçi, sadece sabahları canım fazla bir şey çekmezdi. Hiçbir zaman çok yiyen bir insan olmamıştım zaten.

İkinci kahvemini ortasındaiken İlker aradı.

"Söyle dünyanın en yakışıklı adamı!" dedim ona.

İlker'in sesi tatsızdı. "N'aber?"

"İyiyim, kahvaltı yapıyordum. Senden n'aber?"

"İyi değilim."

"N'oldu?"

"Pano Film'den aradılar."

"Ee?"

"Senin dizi işi yattı. Kabul etmediler."

"Siktir et," dedim. "Başka birilerini buluruz."

"Yazdıklarını beğenecek biri kolay bulunmaz Cem."

"O kadar mı kötü yazıyorum?"

"Ondan demedim. Biraz aykırı şeyler, o bakımdan."

"Neyse. Bir yolunu buluruz. Takma kafana."

Açıktığı telefonda çok belli etmesem de benim de moralim

bozulmuştu biraz. Yine de aldırmamaya çalıştım. Moralimin

bozulduğu zamanlarda dünyayı çok iplememeye çalışırım.

Sahip olduğu tüm kurallarıyla birlikte çöpe atarım onu. Bana

sunduğu her şeyden vazgeçerim bir anda. Aldırmam. Sonrası

kendiliğinden gelir her zaman ve bir şekilde, biraz zaman geç-

tikten sonra gitmem gereken yolu tam karşımda bulurum ve

sonrası geldiğinde önümde beliren bu yola ve elimde neler ol-

duğuna bakarım sadece. Hayat böyledir. Yaşamaya devam

etmek için her engele katlanmak ama hiçbir engel yokmuş gibi

davranmak gerekir.

İlker susuyordu telefonun bir ucunda. Bir süre ben de sus-

tum ama bir süre sonra sessizlik katlanılmaz bir hâl aldı.

"Akşam ne yapıyorsun?" diye sordum en sonunda. Kafasını

bozan başka bir şeyler daha olduğunu anlamıştım.

"Hiçbir şey," dedi.

"Öyleyse birkaç kadeh bir şey içelim," dedim. "Ne dersin?"

Senin kafan bozuk gibi."

"Olur," dedi. Bu soruyu bir asırdır beklediğine bahse gire-

rim. Yine de üzüntüsünden olsa gerek, öylesine sunulmuş bir

teklif gibi cevap vermişti.

Akşam olduğunda Taksim'e doğru yola koyuldum ve bin-

lerce insanla birlikte iş çıkışı trafiğine yakalanarak da olsa iş-

ti klâl Caddesi'ne adım atabildim nihayet. Dakikalar sonra oradan oraya yürüyen binlerce insanın arasına karıştım bir anda ve Nevizade'ye doğru ağır adımlarla yürümeye başladım. Son zamanlarda hemen herkesle orada, Nevizade denen bu dar ve bir bakıma garip olan caddede buluşuyordum ve Nevizade'deki hemen her mekân kabak tadı vermişti artık. Sıkılmıştım bana asık bir suratla servis yapan ve uç kuruş paraya orada çalıştığı için işinden nefret eden her garsondan, ayakları sağa sola oynayan oturduğum her masadan, nereye dönersem döneyim karşımda parıldayan her neon tabeladan ve önümde öylece duran dar sokaktan akıp giden insanlardan... Bir süre sonra alışkanlıklarınız ve tekdüzelikleriniz sizi bayağılıklarının küçük merceği altına alıyor ve siz yaşam boyu kaldığınız o küçük, kapalı ve havasız hücrelerinizde, görüşünüzü kesen paslı parmaklıklara kirli ellerinizle öylece yapışmış dururken, yorgun gözlerinizle öylece ve çaresizce dışarıyı gözlemlerken, ben ne yaptım diye öylece soruyorsunuz kendinize, vaktimi nasıl böyle boşa harcadım, nasıl da böyle bomboş bir şekilde yaşamımın sonuna gelerek, ölmeye bu denli yaklaştım ve geri alamayacağım zamanı kimlerle, hangi boş konuları konuşarak ve hangi saçma yerlerde oturarak harcadım, diye soruyorsunuz sürekli ve olan biten tüm her şeyden sonra bunları düşünürken, sonuç olarak elinizde koca bir hiç oluyor sadece.

Bunları düşünürken bıktığım bir barın, bıktığım bir köşesine doğru ilerledim ve bıktığım bir masada oturan bıkkın bir adamın yanına bıkkın bir ifadeyle oturdum. "Başlamışsın bile," dedim sağ eliyle sımsıkı yapışmış olduğu bira bardağını göstererek. Ve bir sigara çıkarıp yaktım.

"Geciktin," dedi.

"Sadece on beş dakika," dedim.

Masaya gelen garsona sek bir Glenlivet söyledikten sonra, "Anlat hadi," dedim. "Ne oldu?"

Bir an önce anlatmasını, bir an önce anlatacağı her şeyin sonunun gelmesini ve bir an önce eve gitmeyi istiyordum. Yine

de bunu çok belli etmemeye çalıştım. Diğer türlü burada olmamın bir anlamı olmazdı. İlker bana göz ucuyla bakarak birasını yudumladı ve anlatmaya başladı. Benim için son derece sıkıcı bir yirmi beş dakikanın ardından anlatmayı kesti ve ben de diyecek bir şey bulamadım. Yanımdan geçen garsona ikinci bir viski sipariş ettim sadece ve bir sigara daha yaktım...

"Düne kadar aramızdaki her şey iyi gidiyordu," diye mırıldandı. "Eşyalarını toplayıp gidecek kadar ne oldu ki? Neden böyle yaptı anlamıyorum."

"Boşver," dedim. "Benim de öyle oldu."

"Aynı şey değil seninkiyle," dedi.

"Benziyor yine de," dedim. "Kendimi kaybetmişim ben de. Hatırlasana. Arzu da ertesi sabah basıp gitmişti. O yüzden sen de bırak gitsin. Biraz zaman tanıyın birbirinize. Sonra her şey bir şekilde yoluna girer. Yani, öyle ya da böyle girmek zorunda. Senden iyisini bulacağını sanmıyorum."

Beylik laflardan başka söyleyecek bir şeyim yoktu. Bu gibi durumlarda hangimizin vardı ki zaten? Sadece anladığımızı sanarak veya karşı taraftakini anladığımıza ikna ederek içi boş laflar ederiz böyle durumlarda. Kimseyi kurtaracağından değil ya, sadece karşımızdakine dost olduğumuzu göstermek için...

"Ben bir bira daha içeceğim," dedi.

"İç," dedim. "Ben de bir viski daha içeceğim."

"Hiç şaşırmadım."

"Bari sen yapma İlker."

"Ne var be? Bir şey demedim."

Ceketimi çıkarıp kolumu ve üzerindeki lekeleri gösterdim. "Bunlar yüzünden, Arzu doktora görünmemi söyledi."

İlker'in yüzüne ikinci bir sikkinlik bulutu çökmüştü lekeleri görünce. "Haklıymış kız. Ne zamandır var bunlar? Hem bana niye söylemiyorsun bunu sen?"

Bilmiyorum dercesine omuz silktim. "Ne kadar zaman oldu bilmiyorum ama giderek artıyorlar."

"Belki demir eksikliği falan vardır ya, aklına hemen kötü şeyler getirme. Senden çok daha fazla içen ve karaciğeri sapa-sağlam olan adamlar tanıdım."

"Kim onlar?"

"Biri dayım."

"N'apıyor şimdi?"

"Öldü."

"Bu çok iç açıcı oldu. Sağ ol, gerçekten."

"Hayır lan... Vücudunda böyle lekeler çıkmaya başladığı için ölmedi be oğlum. Alkolden gitmedi yani. Kalp krizi geçirdi sadece. Zaten yetmiş iki yaşındaydı. Her sabah beş yumurta ve yarım paket tereyağı yiyordu herif. Buna kalp mi dayanır?"

Cevabını tatmin edici bularak kadehimdeki viskiyi fondipledim. Yetmiş ikime kadar yaşarsam, bunu bir mucize olarak görürdüm. Ölümüne içen Bukowski yetmiş birinde ölmüştü. O da lösemiden.

İlker dördüncü birasını içene kadar iki duble daha viski söyledim ve sonra bardan ayrıldık. İstiklâl'in kalabalığına karışıp, avare avare yürümeye başladık. Ben güzel kızları kesip duruyordum sürekli, İlker ise aldığı alkol yüzünden biraz daha iyi hissettiği için durmadan gülümsüyor ve kafasını dağıtma fırsatı bulduğu için kısıp gözleriyle etrafını süzüyordu. Sanki dünyanın sonu olmadığını, yaşamın öylece devindiğini ve başımıza ne gelirse gelsin, bir şekilde devam edecek bir şeyler bulma şansımızın olduğunu fısıldamıştı biri kulağına.

Yarım saat sonra bir kitapçıya girdik. Saat onu çeyrek geçmesine rağmen içerisi kalabalıktı. İstanbul günlerin sona ermesini kabul edemeyen bir şehirdi. Rafların sonuna kadar gittik ve Türk Edebiyatı eserlerinin bulunduğu rafta, kuytu bir köşede üç kitabımı gördüm; *Delirmenin Argosu*, *Rüzgârın İçinde* ve *Aylaklar Koşusu*. Kitapları görür görmez, "Bunların daha iyi yerlerde durmaları gerekiyor," dedim İlker'e. "Böyle raf köşelerinde değil. Saçma sapan bir iş bu. Böcek yemi gibi koymuş-

lar siktiğimin rafına. Burada kim görececek de alacak bunları?"

"Alırlar alırlar," dedi. "Seni tanıyan tanıyor zaten."

"Tanıyanlar cebimi yeteri kadar doldurmuyor ama."

"Bu işi para için yapmadığını söyleyip duruyordun."

"Para için yapmıyorum tabii, ama daha çok yazmak için daha çok kazanmaya ihtiyacım var. Bir kısırdöngü bu."

İlker bir anda elimdeki kitapları kaptı ve gözümün içine bakarak, "Pazartesi günü başka bir yapım şirketiyle görüşme ayarladım," dedi.

Kaşlarımı bir yay gibi yukarı kaldırdım, duyduklarıma inanamayarak. "Bunu şimdi mi söylüyorsun bana?"

"Beni bunca saat sabırla dinledikten sonra iyi bir habere ihtiyacın vardı. O yüzden tam şu ana sakladım."

Onu yakasından tutup kendime çektim ve alnından öptüm. "Harika adamsın! Bu sefer daha uslu duracağım. Söz veriyorum bak sana!"

"Göreceğiz," dedi. "Hiç sanmıyorum ya..."

Diğer raflara doğru ilerledim. Yeni Çıkanlar rafında bir sürü saçma sapan kitap duruyordu.

"Artık çerçöp basıyorlar," diye söylendi arkamdan gelmekte olan İlker. "Hepsi safsata bunların."

Kitaplardan birini elime alıp inceledim. "İnsanlar alıyor yine de."

"Alıyor ve çoğu da okumadan bir köşeye atıyor," dedi.

Haklıydı. Kitaplara şöyle bir bakarken, başarılı ya da başarısız kapak tasarımlarına, sağında solunda beni al diye bağırان gereksiz süslemelerine ve tüketmeye hazır okur kitlesine nasıl da büyük bir çabayla pazarlanmaya çalışıldıklarına dair harcanan o büyük ve değersiz çabayı apaçık gördüğümünden, iyi pazarlama edebiyatta işe yaramasaydı bari, diye geçirdim içimden. Sadece gerçek edebiyat ve belki de sinema, yani Avrupa ve İran sineması, pazarlamadan ekmek yemeyecek kadar yüce bir sanat çünkü. Ama günümüzde, artık hiçbir şey pazarlamanın gücünden kaçamıyor. Hiçbir şey ve hiçbirimiz ka-

çamıyoruz. Kurtlarla dans bu adeta ve aslında hepimiz, kazandığımız parayı hiç farkında olmadan, gerçekte orada olmayan ve sadece bizim için orada oldukları sanrısı oluşturulan birilerine kaptırıyoruz. Kapitalizm kurnaz hırsızlar yetiştiriyor kısacası ve her biri beynimizin içine virüs gibi sinsice yayılıyor ve bizi pantolon ceplerimizden itibaren emmeye, lime lime eritmeye ve kemiklerimize kadar tüketmeye başlıyor. Artık, hayata dair tüm başarıımızı haralayabildiklerimizle ölçüyoruz sadece.

Elimdeki kitabı rafa geri koydum ve birilerinin kenarda köşede duran kitaplarımı sorgusuz sualsiz almalarını istediğim için bir anlık pişmanlık duydum. Okurlara daha fazla seçme özgürlüğü vermeliydik belki de, tüm bu kapak tasarımlarından, gereksiz reklamlardan, spotlardan ve kampanyalardan kaçarak... Salinger'ın önünde saygıyla eğiliyorum bu konuda. O, saf edebiyatın kelimelerden başka hiçbir şey içermemesi gerektiğini biliyordu ve hep buna göre davrandı. Bu konuda onun seviyesine erişebilen başka hiçbir yazar yoktur.

"Hadi gidip biraz daha içelim," dedim.

"Olur," dedi İlker omuz silkerek.

"Bu saatte alkollü kafayla kitapçı gezen tek geri zekâlı çift biz olabiliriz," dedim kitapçıdan çıkar çıkmaz. "Ve etrafta bu denli çok kadın varken..."

"Sayı konusunda seninle aynı fikirdeyim."

Önümden geçen bir tanesine bakarken bir sigara yaktım. "Bu saatte kitaplarla vakit harcamak harbiden büyük aptallık be İlker."

"Doğru mu duydum? Bunu roman yazarı Cem Karabay mı söylüyor?"

"Evet," dedim. "Çünkü onları kadınlar yazdırıyor ve biz şu an burada vakit harcıyoruz."

"O zaman peşlerinden gidelim," dedi İlker.

Gitmesine giderdik. "Ama peşinden gitmemiz gereken

doğru kişi kim onu bilmiyorum,” dedim ona.

İlker omuz silkti. “Şansımızı deneyelim sadece Cem. Bugün olmaz belki ama elbet bir gün birini buluruz...”

“Çok uzun sürmez umarım.”

“Belki bir gün, belki bir yıl...”

“Hadi siktirip gidelim,” dedim.

Başını salladı.

Kalabalığa karıştığımız sırada sigaramdan derin bir nefes çektim. Kızıl bir kor oluştu dudaklarımın ucunda. Nasıl derin çektiysem artık, sigaranın neredeyse yarısı erimiş.

Neyse işte...

Yine yutmuştu bizi şehir.

ÇIPLAK VE KADINLAR ARASINDA

“Niçin beni kabahatli zannettiler? Kendilerine vaat etmediğim, sadece kafalarında yaşattıkları şeyi vermedim diye mi? Bu haksızlık değil mi?”
Sabahattin Ali

DOKTOR, “SİZDE DEMİR eksikliği anemisi var,” dedi.

“Lekeler alkolle ilgili değil mi yani?” diye sordum.

Doktor bir kere daha baktı tahlillere. “Hayır.”

Son aylarda aldığım en iyi haberdi bu. Pişmiş kelle gibi sırtarak ona baktım. O da bana baktı ama sırtımadı.

Elli yaşının üstündeydi doktor. Sinek kaydı bir sakal tıraşı olmuş ve jilet gibi bir gömlek giymişti. Gömleği ve gözlüğü Gucci, kravatı Armani, saati ise Vacheron Constantin'di. Para boktu yani onda, benim bir yıllık telifimi üstüne geçirmişti. Sırtıtmaması normaldi.

“Yine de karaciğerinizde bir miktar yağlanma var,” dedi. “Bu hızla içmeye devam ederseniz yakında tekrar görüşürüz.” Ciddi bir adamdı. Tıpkı tüm dünyanın istediği gibi.

“Bu hızla içmem,” dedim. “Daha yavaş içerim.”

“Bağımlı mısınız?”

“Sayılır.”

“Alkol bağımlılığı çok kolay atlatılmaz.”

“Biliyorum.”

"Gerekirse psikolojik bir destek alın."

"Almaya çalıştım. Ama olmadı."

"Neden olmadı?"

"Psikoloğum çok güzeldi ve dikkatimi dağıtıyordu."

İlk ve son kez gülümsedi. "Başka birini bulun."

"Başka biri yok."

"Nasıl yok? Burası İstanbul."

"Siktir edin gerisini," dedim. "Hiçbiri onun gibi olamaz."

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Bir ara pizza dağıtıyordum."

"Ya şimdi?"

"Roman yazıyorum."

"Duygusal olarak sizi tatmin ediyor mu yaptığınız iş?"

"Doktorluk nasıl bilmiyorum," dedim. "Ama hiçbir roman

sevdiğiniz kadının sıcaklığını vermiyor size."

"Yalnız mısınız bu ara?"

"Yalnız olmadan önce de içiyordum."

Dudaklarını aşağı doğru kıvrıp bana baktı. Bir hamle öncesini görüyor ve ona göre oynuyordum. Belli ki hissetmişti bunu.

"Alkolün bazı pozitif etkileri olabilir," dedi. "Ama sizin içtiğiniz miktar sınırın çok üstünde."

"Biliyorum."

"Depresyonda mısınız?"

"Hayır."

"Eğer öyleyse farklı uğraşlar bulun."

"Gerek yok. Sadece çok düşünüyorum."

"Zihninizi boşaltın o zaman."

"Yazı yazarak yapıyorum bunu zaten."

"Size demir eksikliği için önereceğim ilaçların dışında bitkisel bir antidepresan da yazabilirim."

"Hiç durmayın. Alkolden daha iyi ne varsa yazın bana."

İki saat sonra elimde doktorun yazdığı ilaçlar, eve doğru

yürüyordum. Telefonum çaldı.

"Hemen Teşvikiye'ye gel," dedi İlker. Arkada hareketli bir müzik çalıyordu.

"Ne var orada?"

"İstediğin her şey."

Bir gürültü koptu, bir kız kahkaha attı ve telefon kapandı. Geri aramadım. O da beni aramadı. Saate baktım. Dokuz buçuğu geçiyordu. Hava çoktan kararmıştı ve canım sıkındı.

Eve gidip ilaçların hepsinden birer tane aldım. Sonra anti-depresanı denedim. İyi geldi. On dakika geçmeden sakinleşmiştim. Daktilomun başına oturdum. Tam ilk tuşa vuracaktım ki telefon tekrar çaldı. Arayan Sibel'di. "Efendim?"

"Neredesin?"

"Evdeyim."

"Tamam. Sana geliyorum."

Sibel yirmi dokuz yaşındaydı. Çok güzel bir kadındı. Beynimize birer ok gibi saplanan yemyeşil gözleri vardı ve her şeyle ufak tefekti. İki ay önce Beylikdüzü'ndeki kitap fuarında tanışmıştık. Ben imza için gelmişim, o da standın birinde satış görevlisiydi. Ayrıca tiyatroyla uğraşıyordu.

"Niçin?" diye sordum.

"Seninle konuşmaya ihtiyacım var."

"Bu akşam müsait değilim."

"Sevişmek için gelmek istesem havaya uçarsın ama."

"Onunla alakası yok."

"Orospu çocuğu!"

Telefon bir kere daha kapandı.

Ben de boş kağıda döndüm. Bu akşam bir şeyler yazmam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım. Havasız odanın tüm tozunu ve rutubetini içime çektim.

On dakika geçmişti ama on cümle bile yazamamıştım. Telefonum tekrar çaldı. Bu sefer Arzu arıyordu. Açtım.

"Cem?"

"Efendim?" dedim.

"Mutfaktan yine tıkırtılar geliyor," dedi Arzu. "Sanırım bir fare daha var."

"Farenin çıktığı deliğı kapatmamış mıydın?" diye sordum.

"Kapattık onu."

"O zaman fare değildir."

"Bence bir fare var."

"Nereden girecek ki içeri?"

"Lütfen gelir misin?"

"Arzu, şu an yazı yazmaya çalışıyorum."

"Ne dedin?"

"Bu akşam yazmam gerekiyor, aklıma a..."

"İnanmıyorum sana Cem! Gerçekten inanmıyorum!"

Telefon bir kere daha kapandı.

Geri aradım, açmadı. Doktorun verdiği sakinleştiriciden bir tane daha aldım. Bir süre bekledim ama rahat hissetmiyordum. Arzu'yu düşündüm. Yanına gitmem gerekiyordu. Bu ka-fayla yazı yazamazdım zaten. Üstüme bir şeyler geçirip arabaya atladım.

Arzu'nun evinin önüne geldiğimde sokakta tek bir hareket bile yoktu. Sanki tüm mahalle farelerden dolayı kaçıp gitmişti. Arabayı sağa çekip apartmanın önüne yürüdüm. Girişe gelince zili çaldım ve bekledim. Kimse cevap vermedi. Birkaç kere daha çaldım zili.

En sonunda Arzu'yu aradım.

Bu sefer açtı. "Ne var?" diye sordu sinirle.

"Şu an evinin önündeyim tatlım," dedim. "Zili çalışıyorum ama açmıyorsun."

"Çünkü evde değilim Cem," dedi.

"Ne?"

"Sen öyle deyince arkadaşşıma geldim. Mutfaktan sesler gelip durdu. Evde duramadım."

"Ben bir şey demedim ki..."

"Yazı yazmaya çalışıyorum, dedin. Ben de senin gelmeyeceğini düşündüm."

“Şaka mı yapıyorsun? Evde değil misin gerçekten?”

“Hayır, değilim tabii ki de Cem. Bu konuda şaka yapmam. Neyse. Olan oldu. İyi geceler.”

Telefon gene kapandı.

Bir süre etrafa baktım. Sonra arabama bindim ve Teşvi-kiye’ye gittim. İlker’i aradım. “Neredesin tam olarak?”

İlker adresi verdi.

Kapıdan içeri girdiğimde geniş bir terası olan büyük bir stüdyo daire ve seksen kadar insanla dolu bir parti ortamı karşıladı beni. İlker ortalarda yoktu. Birkaç kişiye onu sordum. Herkes alkol ve esrara gömülmüştü. Kadınların bazıları çok güzeldi. Terasa çıktım ve İlker’i orada buldum.

“Geç kaldın,” dedi beni görünce.

“Niçin?”

“Seninle tanışmak isteyen iki kız vardı. Ama on dakika önce gittiler.”

“Boşver,” dedim.

“Sevdin mi ortamı?”

“Bok gibi.”

“Bok gibi mi? Ulan kimse senin her gün yaptığından farklı bir şey yapmıyor burada. Biraz eğlenelim dedik...”

“Hiçbir zaman harika şeyler yaptığımı söylemedim.”

“Moralin mi bozuk senin?”

“Doktora gittim bugün,” dedim.

Gözleri açıldı birden. “Ne dedi?”

“Demir eksikliğim varmış.”

“Ulan ben de bir bok sandım.”

“Neyse işte... İlaç falan verdi. Kimin partisi bu?”

“Bilmiyorum,” dedi İlker. “Fotoğrafçının biriymiş. Ben de davetlilerden biriyle geldim.”

“Daha iyi bir yere gidelim mi?”

Bu sırada yanımıza bir kız yaklaştı. İnce uzun ve zayıftı. Soran gözlerle İlker’e baktı. “Gelmeyeceğini söylemiştin.”

“Ben de senin gibi insanım,” dedi İlker. “Müneccim değilim.”

Kız ona şöyle bir çemkirip bana döndü. "Ben Kayla. Son kitabınızı okudum."

Uzattığı elini sıktım. "Sonuncusu hangisiydi ki?" Bunu soruyordum, çünkü bazıları sondan bir öncekini son kitap sanıyordu.

"Delirmenin Argosu."

"Nasıl buldun?"

"Herkesi dışlıyorsunuz."

"Seni de mi dışlıyorum?"

"Beni de."

"Öyleyse üstünde konuşmalıyız."

"Konuşalım. Ben hazırım."

Bu esnada telefonum çaldı. Yine Sibel arıyordu. Müsaade isteyip açtım telefonu.

"Söyle Sibel."

"Sana gelmem lâzım."

"Bana orospu çocuğu deyip kapattın demin."

"Özür dilerim. Kafam yerinde değil."

"Benim de öyle."

"Özür dilerim dedim, tamam mı?"

"Tamam. Ama şu an evde değilim."

"Hayır, evdesin. Az önce evde olduğunu söyledin bana."

"Sonra dışarı çıktım."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır. Şu an Teşvikiye'deyim."

"İstemiyorsun di' mi beni?"

"Alâkası yok."

"Tam bir şerefsizsin!"

Telefon tekrar kapandı.

Telefonu cebime koyup tekrar Kayla'ya döndüm. "Neden dışlanmış hissettin ki?"

"Harika bir romandı ama fazla agresif buldum."

"Ne açıdan?"

"Kadınlar dışında her şeyden nefret ediyorsun gibi?"

"Akli başında her insan böyle yapar."

"Bence akli başında her insan tam tersini yapar."

"Neden?"

"nk kadınlar Őeytandır," dedi Kayla. "Erkeklerin bütün bu güçlü olma savaşı kadınların önünde methiye düzme çabasından ibarettir. Sizin tüm agzllgnz, kadın bedenine olan dşknlgnzden başka bir Şey değil."

"Haklısın."

"yleyse bu nefreti belki de tersine evirmelisin."

"Kadınlardan nefret etmem mümkün değil."

"Neden mümkün değil?"

"Kadınlar tüm tarih boyunca ve ondan da önce ruhsal ve bedensel acının her türlüsünü çektiler," dedim. "Her ağda yasaklandılar, işkence gördüler ve rtldler. şu anda en zgr oldukları ağı yaşıyorlar. Geçmişte kime ne olduğu umrumda değil, artık söz sırası sizde. Kötülükler yaşanacaksa yaşansın."

"Ben lezbiyenim," dedi.

şaşırmıştım ama belli etmedim. "Yine de bir kadınsın," dedim. "Ve oldukça güzelsin."

"Heteroseksüel kadınların hayata bakış açısını sevmiyorum," dedi. "Yersiz bir duygusallık ve kapris dolu. Onlara nasıl katlanabiliyorsun anlamıyorum?"

Bu sırada yine telefonum çaldı. İzin istedim ve telefonu açtım. Canan'dı bu sefer. "Efendim Canan?"

"Cem çok ktym..."

Kayla'nın yanından biraz uzaklaştım. "Ne oldu?"

"Murat kaza yapmış," dedi.

"Murat kim?" diye sordum.

"Bana evlenme teklif eden bankacı."

"Nasıl olmuş?"

"Alkollymş," dedi. "E-5'te otobüsün biriyle çarpışmış."

"Durumu nasıl şimdi?"

"Kötü sanırım. Yoğun bakıma almışlar."

"Sen neredesin?"

"Hastaneye gidiyorum. Çok kötü hissediyorum şu anda. Her şeyin suçlusu benmişim gibi geliyor."

"Saçmalama."

"Öyle."

"Yapmam gereken bir şey var mı?"

"Yok."

"Neden aradın öyleyse?"

"Ne tepki vereceğini merak ettim. Lütfen ararsam açmazlık etme bu akşam. Konuşmaya ihtiyacım olabilir."

"Elimden gelen bir şey olurs..."

Telefon kapandı.

Ekrana baktım bir süre ve telefonu cebime attım. Tekrar Kayla'ya döndüm. "Ne diyorduk?"

"Seni annen mi büyüttü?"

"Ne?"

"Küçükken ana kuzusu muydun yani?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama hayatımdaki her kadının aneme minnettar olması gerek. Bir tek onu biliyorum."

"Neden?"

"Çünkü babam bana kadınlara nasıl davranmamam gerektiği hakkında bir sürü unutulmaz ders verdi."

"Dövüyor muydu anneni?"

Arkama baktım. "Bu partide içki yok mu?"

"Var," dedi.

"Nerede?"

"Şu tarafta. Gel benimle."

O tarafa doğru takip ettim onu. Beni biralarla dolu bir masanın önüne getirdi. En soğuk birayı açtım ve kana kana içtim. Sonra bir tane daha aldım. "Sen içmiyor musun?"

"Yeteri kadar içtim," dedi.

"Hiçbir zaman yetmez ki."

"Alkolik misin?"

"Sadece düşünceliyim."

"Anladım."

"Çok güzel. Nihayet bu akşam beni anlayan biri çıktı."

Sol tarafımdan sağa geçti. "Baban anneni dövüyor muydu diye sormuştum?"

"Evet," dedim ona ve ardından ikinci birayı da yuvarladım. Yanımdan geçen garsonun tepsisinden bir duble viski kaptım sonra. O da bir yudumda bitti. Her içki çabuk bitiyordu bu gece. Neyse ki karaciğerim temizdi. Demir eksikliği anemisi vardı bende. Tekrar bira dolu masaya gittim. Kayla bir an bile yanımdan ayrılmıyordu. Bu zoraki takip sıkılmıştı beni. Git de diyemiyordum. Üçüncü birayı içmeye başladım ve bu sırada yeniden telefonum çaldı. "Pardon," dedim ona.

Kayla da bir içki aldı. Yan gözle beni izliyordu.

"Alo?"

"Cem neredesin sen?"

"Evdeyim anne."

"Ev telefonunu aradım demin, niye açmıyorsun?"

"Telefonda bir sorun var bu ara."

"Bu gürültü ne?"

"Müzik dinliyorum."

"Kıs o zaman. Duyamıyorum seni."

Daha sessiz bir yere geçtim. "Ne için aramıştın anne?"

"Nasıl ne için aramıştın Cem? Bi' sesini duyayım diye aradım. Üç gündür sesin sedan çıkmıyor. Şurada ölsem kalsam haberin bile olmayacak."

"Bu aralar sıkı çalışıyorum anne. Arayacaktım."

"Sabah radyoda yeni kitabını tanıttı kızın biri."

"Kim o?"

"Unuttum adını. Güzel şeyler söyledi ama."

"Hangi radyo?"

"Hatırlamıyorum."

"Sen nasılsın?"

"İyiyim. Yatmadan önce bir arayayım dedim. Bugün kız kitabını tanıttınca merak ettim gördün mü diye..."

"Her gün bir sürü yerde bir şeyler çıkıyor anne," dedim.
"Hangi birine bakayım? İlker takip ediyor olan biteni."

"O barıştı mı karısıyla?"

"Hayır."

"Barıştır çocuğu. Çok üzülüyor."

"Elimden geleni yapıyorum."

Tekrar arkamı döndüğümde Kayla ortalarda yoktu. Anneme iyi geceler dileyip kapadım telefonu. Sonra garsonu bulup bir viski daha aldım. Bir dikişte içtim onu da.

Başım dönmeye başladı. Nihayet iyiye gidiyordu her şey. Sonra tekrar bara döndüm. Biralara yanında sıra sıra viski dizilmişti. Bir tane daha içtim. Kısa süre öncesine kadar sıkışmış, çevrelenmiş ve zayıf hissediyordum. Şimdi çok daha iyiydi her şey.

Arkamı döndüğümde Kayla tekrar gelmişti. Yanında bir kız vardı. "Bu sevgilim Pınar," dedi.

Viski kadehiyle selamladım kızını. Kumral, kısa saçları vardı. Göz kapakları yarıya kadar inmişti. Kafası trilyon olmalıydı.

"Sana bir teklifimiz var," dedi Kalya kulağıma uzanarak.

"Neymiş o?"

"Bizi sevişirken izlemeni istiyorum. Sonra da bununla ilgili yazacağına söz vereceksin. Daha önce lezbiyen bir çifti sevişirken izledin mi?"

"Hayır," dedim.

"İnan hoşuna gidecek."

Elimden tuttu ve beni evin diğer tarafındaki odalardan birine doğru sürüklemeye başladı.

Üç adım atmıştım ki birdenbire gözlerim karardı. Elimdeki viski bardağını yere düşürdüm. Parmaklarımı, elimi ve hatta kolumu hissetmiyordum artık. Kayla'nın yüzü birkaç saniye içinde gözlerimin önünden kayboldu ve sonrasında her yer siyah bir mürekkebe bulandı. Kalbimi bile hissetmiyordum. Ölüyordum sanırım. Demek ki doktor yanılmıştı. Bende yanlış bir şeyler vardı.

Yere yığıldım.

Uyandığımda hastanedeydim. Kolumda bir serum vardı ve üstümde ise yeşil bir elbiseden başka bir şey yoktu. Dudaklarım yapış yapış ve derim kupkuruydu. Ayrıca boğazım yanıyordu. Tahmin ettiğim kadarıyla midemi yıkamışlardı.

Yataktan kalkmaya çalıştım.

“Kalkma,” dedi alışkın olduğum bir ses.

Sağ tarafıma dönüp baktım. Arzu’ydu bu.

Tekrar yerime yattım. “Sen ne zaman geldin?”

“Yarım saat önce.”

“Kim haber verdi?”

“İlker aradı beni.”

“Ne dedi sana?”

“Zehirlenmişsin Cem. Zehirlendiğini söyledi. Antidepresan alıp üstüne de bir sürü içki içmişsin. Manyak mısın sen? İntihar mı etmek istiyorsun?”

“Bitkisel olduğunu söylemişti,” dedim.

“Kim bitkisel olduğunu söyledi?”

“Gittiğim doktor.”

“Bitkisel falan değil. O ilacı içiyorsan alkol almaman gerekiyor. Prospektüse bakmadın mı hiç? Ölüyordun az daha.”

Kolumdaki serum iğnesine baktım. İğnenin olduğu yerdeki morluk, iğneyi kapatan dev banda rağmen belli oluyordu. İğnenin ucu oradan vücuduma giriyor ve beynime kadar gidiyor gibiydi.

“Herifin bir suçu yok,” dedim. “Belli ki kitaplarımı okumuş ve beni sevmemiş.”

“Saçmalama. O vermedi mi aldığın ilacı?”

“Evet ama ilaç aldığımı unuttum bir an. Sonra içmeye başladım.”

“İnsan nasıl unuttur böyle bir şeyi ya Cem?”

“Unuttum işte. Bu gece sanki sözleşmiş gibi hepiniz peşim-

deydiniz."

"Hepimiz mi? Kim hepimiz?"

"Sen, Sibel, Canan, Kayla, annem..."

Bir sürü kadın ismi duyunca sinirlenmişti sanki bana.

"Annen dışındakileri tanımıyorum."

Ben hiçbirinizi tanımıyorum, diye geçirdim içimden. Bu sırada kapı çaldı.

İkimiz birden dönüp baktık.

Gelen Kayla'ydı. İnce, uzun ve güzeldi. Tıpkı partideki gibi. Yatağa doğru yaklaştı ve elimi tuttu. "Nasılsın Cem?"

"Her zamanki gibi," dedim.

Diğer tarafta duran Arzu, bu yeni kadın tarafından görmezden gelindiği için daha da öfkelenmişti. "Hangisi bu?" diye sordu kulağıma eğilerek.

"Kayla," dedim ona. "Bu akşam tanıştık. Kendimden geçtiğimde yanımda o vardı."

Kayla ona baktı. "Kusura bakmayın, siz..."

"Arzu," dedi Arzu.

"Kayla," dedi Kayla da...

Sonra gülümsediler birbirlerine ve tokalaştılar. Tam aralarındaydım ve korkuyordum. Tek istediğim bir içkiydi.

"Cem sizden çok bahsetti," dedi Kayla.

Arzu'nun bakışları bir anda yumuşadı. "Öyle mi?"

"Evet. Son kitabını okumadınız mı? Her sayfasında siz varsınız."

"Henüz değil," dedi Arzu. Şaşırmıştı. Dönüp bana baktı. Uzun bir süreden sonra ilk defa şefkat vardı bana bakışında.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Kayla. Bana dönmüştü şimdi ve gözlerimin içine bakıyordu. Aslında yapması gereken her şeyi yapmıştı ve bunun farkındaydı.

"Çantandan bir bira çıkarmayacaksan eğer, yok," dedim.

"Şu an kolunda bir serum var Cem," dedi Arzu. "Bira falan yok artık sana."

Önce Arzu'ya, sonra tekrar koluma baktım.

Bu sırada kapı çaldı.

Dönüp hep birlikte kapıya baktık. Doktoru falan bekliyordum ama bu sefer içeri giren Sibel'di.

Onun gelmesine şaşırmıştım.

Beni yatakta görünce, "Cem?" diye bağırdı Sibel. Hemen ardından bana doğru koştu ve boynuma sarılıp ağlamaya başladı. Başını omzuma gömdüm. Arzu ve Kayla bana bakıyorlardı şimdi. Sibel'in ılık göz yaşları boynumdan içeri akarken sırtını sıvazladım. "İyiyim ben," dedim.

"Sana küfrettiğim için özür dilerim," dedi.

"Önemli değil," dedim.

Kayla bir başka köşeye gitmişti ama Arzu hâlâ bana bakıyordu. Yalvaran gözlerle ona baktım. Başını çevirdi ve pence-
renin önüne gitti. Arkasından öylece bakakaldım. Huzur içinde bile ölemeyecektim demek. Kadınlar... Hiçbiri bunu istemezdi. Eğer onlara karşı bir hata işlemişseniz sizi affetmeleri neredeyse imkânsızdı.

Ben bunları düşünürken kapı tekrar çaldı ve annem geldi. Önce bana, sonra da odada duran üç kıza, sonra tekrar bana baktı. "İyi misin oğlum?"

Ona sarılırken ne kadar korkmuş olduğunu hissettim. "İyiyim, iyiyim."

"Ne yaptın sen?"

"Bir şey yapmadım anne, ilaç almıştım ama alkol işi bozdu sadece. Endişelenme."

"İçki içmeyeceksin bir daha Cem. Asla."

"Ne kadardır baygınım ben?"

"İki saat oldu," dedi Kayla.

O anda aklıma Canan geldi. Beni aramaya ihtiyacı olabileceğini söylemişti. "Telefonum nerede?" diye sordum.

Arzu yan tarafta duran koltuğa gitti. Pantolonumu aldı ve telefonu çıkardı. Telefonu aldım. Canan üç kez aramıştı. Bir de mesaj vardı. Mesajı açtım hemen.

O gün bana gerçekten değer verdiğini düşünmüştüm, diye

yazıyordu mesajda. Aramayı ya da mesaja cevap vermeyi düşündüm ama şu anda sırası değildi. Telefonu tekrar Arzu'ya verdim.

"Hadi gidelim artık."

"Ne gitmesi Cem? Bu gece buradasın."

Annem, "Telaştan yanıma kıyafet bile alamadım," dedi.

"Sen eve git zaten anne," dedim ona. "Burada durmana gerek yok."

Arzu, "Ben kalırım," dedi.

Sadece onun kalmasını istiyordum.

İlker girdi sonra odaya. Kalabalıktan dolayı şaşırmıştı. Elindeki kahvelerden birini Arzu'ya verdi. Birini de komodinin üstüne koydu. Sonra uzanıp bana sarıldı. "Korkuttun beni şerefsiz herif!"

"İstemedен oldu," dedim.

"Uzun bir süre içki içmek yok."

"Herkes aynı şeyi söylüyor."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Midem kazınıyor."

"İlacın yarattığı bütün boku kazıdıkları içindir," dedi.

"Sana yiyecek bir şeyler getiririm."

Teşekkür ettim ona.

Yarım saat sonra herkes gitti. Arzu ile başbaşa kaldık. Eşofman getirmişti. Önümde soyundu ve eşofmanlarını giydi. "Bu akşam çalışacağını söylemiştin?" dedi.

"Sana geldiğimde çoktan vazgeçmiştim," dedim.

"Evde fare yokmuş," dedi. "Pencerenin üstündeki jaluzinin çubuğu rüzgâr yüzünden pervaza çarpıyormuş."

"Tekrar eve mi döndün?"

"İlker aradı ve hastaneye kaldırıldığını söyledi. Buraya gelmeden önce dönmek zorunda kaldım. Eşya almam gerekiyordu, yarın buradan işe geçeceğim." Koltuğa doğru gitti.

"Yanıma yat," dedim.

“Olmaz. Yatak çok dar.”

“Daha dar yerlerde de uyumuştuk seninle.”

Çantasından çıkardığı küçük yastığı koltuğa bıraktı. Tuvalette gidip dişlerini fırçaladı. Sonra yastığı koltuktan alıp yanına geldi. Çarşafın altına girdi ve başını göğsüne koydu. Sağ kolumdaki serum yüzünden ona doğru dönemedim pek. “Seni seviyorum,” dedi.

Saçlarından öptüm onu. Dakikalar içinde uykuya daldı. Ben de tavanı izlemeye başladım. Dipsiz, beyaz bir boşluk gibiydi tavan.